

An impressionistic painting in warm tones of yellow, brown, and blue. It depicts a large, textured tree on the left and a building with a red roof on the right. The brushstrokes are visible and expressive, creating a sense of light and atmosphere.

Starostenské humoresky

a jiné příběhy

aneb

Jak se u nás žije starostům

SMO

SVAZ MĚST A OBČÍ ČESKÉ REPUBLIKY

Starostenské humoresky
a jiné příběhy
aneb
Jak se u nás žije starostům

2021

I. vydání 2021

Foto: Archivy autorů, Pixabay.com

Editor: Alexandra Kocková

Redakční rada: Alexandra Kocková, Lenka Zgrajová, Michaela Mottlová,
Jan Slabý, Jiří Štáštka, Vendula Kouňovská

© Kolektiv autorů, 2021

© Autor malby na obálce: Věra Kubík Kdolská

Tisk, grafická úprava a jazyková korektura:

Ing. Petr DANKO a kolektiv

IČ: 49431145, DIČ: 6911095114

ISBN 978-80-88375-11-1

ISBN 978-80-88375-12-8

Praha 2021

Obsah

Úvodní slovo Františka Lukla.....	5
Úvodní slovo Radky Vladykové.....	9
Úvodní slovo redakce.....	11
Blatná	13
Boršov nad Vltavou	15
Brno	17
Břidličná.....	19
Čeložnice	22
Černá nad Orlicí.....	24
Česká Lípa	27
Deštná	29
Družec.....	31
Heršpice.....	33
Hlučín.....	35
Holasice.....	37
Hrdlív	44
Chlum	47
Jesenice.....	50
Jeseník.....	53
Jindřichův Hradec.....	56
Kostelec.....	59
Kounice.....	61
Krnov	63
Kunín.....	66
Kyjov	71
Letiny	74
Litomyšl	77
Ludgeřovice	81
Malenovice.....	84
Martínkovice.....	86
Mladé Buky	89
Moraveč.....	93
Moravičany.....	95
Mořice	96
Neveklov	100
Nižbor	103
Okříšky.....	106

Obsah

Olomouc.....	111
Olovnice.....	115
Ostrava-Poruba	119
Přáslavice.....	123
Příšimasy	126
Ratiboř.....	130
Roseč	131
Semily.....	133
Slatina.....	135
Stádlec	137
Stvolínky	140
Sudice.....	142
Sudice u Boskovic	144
Svojanov	147
Štěpánov.....	149
Štětí	152
Šumice	157
Šumperk.....	161
Třebenice.....	164
Tři sekery	168
Ústí nad Labem.....	170
Velká Polom.....	168
Vendolí.....	174
Vinařice.....	176
Vražkov.....	179
Zvole.....	181
„PERLIČKY“ z dozorové činnosti Ministerstva vnitra.....	183
Douška závěrem.....	187

Milí čtenáři,

leží před vámi příběhy řady našich starostů. Těch současných i minulých, neboť jak se říká, jednou starosta, navždy starosta. Budete číst příběhy veselé, humorné, ale i smutné nebo k zamyšlení. Ale vždy jsou plné laskavosti, empatie a vstřícnosti k lidem.

A na tom stojí práce, či poslání každého jednoho starosty nebo starostky. Na jejich neuvěřitelné síle, obětavosti, nadšení, elánu a soudržnosti se svou obcí, se svým městem.

Přejme jim jen to dobré, ostatně toho špatného si podle jejich líčení užijí až dost. Přejme jim, a hlavně i nám, občanům, aby byl vždy dostatek takových srdcařů, kteří kladou zájem obecní nad zájem vlastní, a pro které je jejich vzkvétající obec tou největší odměnou.

*František Lukl
starosta města Kyjov
předseda Svazu měst a obcí ČR*

Dobrymi kmotry naši knížky se stali i starostové bývalí, sdružení do Veteránklubu. Jak už ve svém úvodníku říká František Lukl, jednou starosta, navždy starosta.

*STAŘÍ VĚKEM, MLADÍ DUCHEM, SPLNÍ
MNOHÁ PŘÁNÍ, VINŠUJÍ DNES ŠTĚSTÍ, ZDRAVÍ...*

STAROSTOVÉ VETERÁNI

Milí přátelé,

myšlenka na sepsání starostenských humoresek mě pronásleduje již řadu let. Impulsem byly dlouhé rozhovory o tom, co starostenský život obnáší, které jsem vedla s mojí báječnou kolegyní, starostkou Jílového u Prahy Květou Halanovou a také s ředitelkou Odboru dozoru a kontroly Ministerstva vnitra paní Marií Kostruhovou. Měla jsem tu čest se s nimi setkávat nejen v rámci svých pracovních povinností, ale i na společenských akcích Svazu. Sedávali jsme i s ostatními kolegyněmi a kolegy ze starostoven, vyprávěli si a také se divili, co vše je možné zažít. A vždy jsme končili slovy „to musíme někdy sepsat, tomu snad ani nikdo neuvěří“. Květuška Halanová bohužel před lety zemřela. Marie Kostruhová odešla po více než dvaceti letech ze své funkce ředitelky odboru, který na Ministerstvu vnitra vytvořila jako oporu pro starosty a zastupitele. Vždy byla nápomocna svojí radou. Svým profesionálním a lidským přístupem získal odbor důvěru i respekt napříč veřejnou správou. Oběma těmto dámám vděčím za mnohé, co obohatilo můj život v komunální politice. Získala jsem od nich nadhled a pochopení pro každodenní starosti a radosti občanů i politiků, obrovskou pokoru k naší práci, úctu ke všem lidem, kteří se rozhodnou část svého života věnovat práci pro svoji obec a svoje občany. Za to všechno, co udělala Marie Kostruhová, ale i mnoho starostů a starostek, primátorů a primátorek pro naši zemi, je tato kniha malým poděkováním. Historiky, které jsou někdy humorné, někdy tragické, kuriózní nebo úplně obyčejně lidské, čtenářům této knihy ukážou, jak rozmanitá, úžasná ale zároveň těžká práce je být v čele obce nebo města.

*Radka Vladyková
výkonná ředitelka Svazu měst a obcí ČR*

Jak to všechno začalo?

Na přelomu roku 2020/21 jsem obeslala snad každého starostu nebo starostku s prosbou o sepsání nějaké nezapomenutelné historky z doby jejich starostování. Sešlo se úctyhodné množství příspěvků, některé nás v redakci, a i v celé Kanceláři Svazu rozesmály, některé i rozplakaly. Leckdy autor nepopisoval jednu historku, ale celé spektrum práce starosty, což zvláště na malých obcích snad ani nejde spočítat a popsat. Máme i starostovský příběh pojatý jako povídka s hororovým (naštěstí jen literárním) koncem. Přestože pracujeme se starosty dnes a denně, stejně nás šíře jejich práce a zodpovědnosti popisovaná v příspěvcích udivovala a překvapovala. Jsme rádi, že vám můžeme přinést kousek jejich pohledu na svět, a věříme, že tím přispějeme k většímu pochopení a ocenění jejich práce. Pro nás jsou to bezesporu pašáci.

Zleva: Jan Slabý, Jiří Štáštka, Radka Vladyková, Vendula Kouňovská, Alexandra Kocková

Dobrý den,

chtěla bych vás oslovit s velkou prosbou. Sbíráám příběhy pro knížku, která by měla našim čtenářům ukázat život starosty. A to nejen jako krásně oblečeného oddávajícího, ale i jako člověka v holinách pobíhajícího po stavbě školy, sportovních kabin či dětského hřiště. Člověka, kterého o půlnoci volají k odchytu toulavých psů či koní, který řeší sousedské spory i výběr kachliček do školní jídelny. Kterému si občané stěžují na hluk z letadel, který šije roušky a organizuje rozvoz obědů seniorům. Dělá i tisíce dalších věcí a my bychom chtěli jeho nelehkou, a přitom zároveň i krásnou funkci, která je spíše posláním, přiblížit ostatním.

Jistě jste i vy řešili řadu podobných situací, zkuste je popsat a poslat. Vaše příběhy mohou být veselé, smutné, prostě ze života.

Stačí krátký příspěvek s vaší fotografií a fotkou z vaší obce. Budeme rádi za každý.

Pomozte nám rozšířit povědomí o vaší práci a sdílet vaše zkušenosti.

Za redakci Alexandra Kocková

Škoda, že nemáme věšteckou kouli

Kateřina Malečková

Narodila jsem se v roce 1968 ve Strakonících. Celý život mimo studii a jednoho roku pobytu ve Strakonících žiji v Blatné.

Vystudovala jsem Střední ekonomickou školu v Písku, Střední školu sociálně právní v Praze a obor sociální pedagogika na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích. Od ukončení studií v roce 1989 pracuji v sociálně sféře. V roce 2014 jsme s přáteli založili nezávislé sdružení ROVNĚ, za které jsem kandidovala do obecního zastupitelstva. Podařilo se nám volby vyhrát a já byla zvolena v listopadu 2014 starostkou města Blatná. Volby jsme jednoznačně vyhráli i v roce 2018 a já obhájila post starostky. Pokud mi zbyde čas, ráda poznávám naši republiku, a to buď ze sedla kola, nebo pěšky. Mou největší zálibou jsou knihy a ochotnické divadlo, ke kterému se doufám po ukončení starostování vrátím.

Podařilo se nám volby vyhrát a já byla zvolena v listopadu 2014 starostkou města Blatná. Volby jsme jednoznačně vyhráli i v roce 2018 a já obhájila post starostky.

Pokud mi zbyde čas, ráda poznávám naši republiku, a to buď ze sedla kola, nebo pěšky. Mou největší zálibou jsou knihy a ochotnické divadlo, ke kterému se doufám po ukončení starostování vrátím.

Čeština je velmi bohatý a krásný jazyk a také velmi výstižný. Snad právě díky tomu je představitel obce nazýván starostou. Toto oslovení vystihuje hlavní podstatu, s čím se dotyčný bude po zvolení potýkat.

Začínám druhé volební období starostování v naší nádherné jihočeské Blatné. Jsme městem, kde žije cca 6500 obyvatel, jsme obcí s rozšířenou působností a vyhledávaným turistickým cílem díky pohádkovému vodnímu zámku.

Po čtyř a půl letech na radnici jsem malinko zvolnila, neboť se každodenně musím vyrovnat s tím, že ne vše se podaří, ne vše se dá díky legislativě prosadit, že se nedá zavděčit všem a že demokracii si někteří vykládají po svém. Občas to zabolí, občas hledám motivaci k další práci, ale samozřejmě se otřepu a jdu dál. Tak jsem to přece občanům i sobě slíbila. Kuchař taky neodejde od rozvařeného oběda, protože je mu v kuchyni horko.

Starostování je práce jako každá jiná. Škoda jen, že při volbě starosty nedostaneme zároveň věšteckou kouli, protože ta by se nám při rozhodování opravdu šikla. Narážím teď na nerozhodnost našich vládních představitelů. Od mého nástupu řešíme třídění odpadů a skládkování. Za tu dobu náš stát nebyl ochoten připravit kvalitní zákon o odpadech. Co ví ale určitě, je, že vlastníkem odpadu je obec a ta se má chovat jako správný hospodář a ekolog.

Zákon o předškolní a školní výchově nás nejdřív postavil před hotovou věc, že se musíme postarat o dvouleté děti. Ještěže jsme neměli vyřízeno stavební povolení, protože než si stačil projektant prohlédnout objekt, už bylo vše jinak.

Při přípravě výstavby nové čističky odpadních vod jsme upozorňováni, že je potřeba dívat se do budoucnosti, protože limity se určitě budou zpříšňovat. Milion sem, milion tam, jde přece o zdraví občanů a ochranu přírody. Ale občanům města budu vysvětlovat já, že se jim zvedne vodné a stočné.

Takových příkladů bych našla mnoho. A to já mám výhodu, že mám skvělé zastupitele a za zády úřad, kde najdu odborníky napříč obory. Upřímně smekám před starosty „malých obcí“, kteří jsou na vše sami, a jedině, na co se mohou spolehnout, je kritika občanů.

Možná že můj příspěvek vyznívá pesimisticky, ale pesimista určitě nejsem. Akorát mě mrzí, jak vše rychle letí a že řadu věcí určitě nedotáhnu do konce. Rok mi odměňuje novoroční projev, oslavy osvobození, ukončení a zahájení školního roku, projev na říjnových oslavách a vánoční jarmark.

Přeji všem starostkám a starostům, aby neztráceli sílu, zdravý rozum a přistupovali ke své práci s pokorou.

Kateřina Malečková, starostka města Blatná

Blatná

Blatná je město a obec s rozšířenou působností v severozápadní části Jihočeského kraje. Své jméno získala od blat, mezi nimiž byla založena. Soutokem Smoliveckého a Závíšínského potoka zde začíná řeka Lomnice. Žije zde přibližně 6500 obyvatel.

Na počátku bylo psí hovno

Jan Zeman

Již jedenáctým rokem jsem starostou krásné obce Boršova nad Vltavou v údolí naší „řeky řek“, Mekky vodáků, Vltavy, a tak mým koníčkem musí být splouvání jednoho z nejkrásnějších úseků řeky ze Zlaté Koruny k nám domů do Boršova, což činím jistě desetkrát za sezónu na paddleboardu. Bavím se a zároveň pracuji – kontroluji řeku, jak je připravena na tisíce a tisíce vodáků.

Vedle toho mám rád dálkové plavání, nyní i otužování, narodil jsem se ve znamení Vodnáře. Dále rád píšu, dělám divadlo, kreslím, studuji historii, střílím, konstruuji sluneční hodiny, chodím nordic walking. Je toho mnohem více, nedokážu se nudit. Starostování mne baví, je to jako starost o velkou rodinu, ze které nelze žádného příbuzného vyloučit, přičemž se řídím údernými myšlenkami:

Úspěšní jsou jiní. Miska přání nebude nikdy plná. Vyhrávají jenom rychlí. Za pár měsíců mi bude šedesát.

Od podzimu 2010 jsem starostou obce Boršov nad Vltavou a velice často jsem řešil psí exkrementy na veřejných prostranstvích, dětských hřištích, chodnicích, což je jistě nekonečný příběh každého starosty.

Na jaře 2012 jsem byl v bance, když mi zatelefonoval neodbytný občan stěžující si na velkého psa, který se mu před domem vykálel do přivezené fúry písku. Dožadoval se okamžitého řešení, protože v danou chvíli se pro něho psí výkal stal středobodem vesmíru. Hovor s ním jsem ukončil s požadavkem, ať psa vyfotí. Ani ve snu mne nenapadlo, že se tak stane.

Hned druhý den mi přistála na stole fotografie ulevujícího si psa do hromady písku. Fotku jsem si chvilku prohlížel a náhle jsem si uvědomil, že písek je uložen na obecním pozemku, že nebylo požádáno o pronájem tohoto místa, že nebylo za užívání obecního pozemku zapláceno.

Vystavili jsme fakturu ve výši 500 Kč, při placení na sebe rozčilený občan vyhradil, že písek je ukradený z nedaleké pískovny a jako černá jízda byl i přivezen. Vše se mu podařilo vyřešit za láhev rumu a my po něm chceme peníze.

V hlavě mi cosi secvaklo a věděl jsem, že to je skvělá zápletka, kterou napsal sám život, a během dvou týdnů byl na světě scénář původní divadelní hry *Psí hovno*.

Tedy se zrodil originální formát zahorčického návesního divadla:
a jeviště je celá náves
b diváci se přesunují za herci na jednotlivé scény
c vedle herců dále hrají živá zvířata a dopravní prostředky
d kulturní zážitek je spojen s klasickým letním večerním občerstvením

Od té doby jsem napsal dalších sedm her (*Zabili jsme Heydricha*, *Traktor*, *Dovolená za každou cenu*, *Upír ze Zahorčic*, *Král Šumavy*, *Honzíkova cesta*, *Přistání na Měsíci*).

Hrajeme na profesionálně osvětleném a ozvučeném dvouhektarovém, lehce zvlněném prostranství s rybníčkem, kaplí, autobusovými zastávkami.

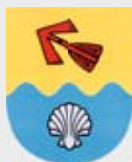
Na jevišti se pohybuje okolo dvaceti nadšených herců, servis zajišťuje okolo třiceti pomocníků, podává se přece večere. Hrát se začíná večer po setmění při průjezdu posledního autobusu a čtyři letní představení

nám navštíví v součtu okolo tisícovky diváků. Nehráli jsme jenom v roce 2020, ale připravovanou hru *Mrazík* v létě si snad stříhneme v létě roku 2021.

A jak to dopadlo s psími výkaly? Je jich mnohem méně! A tak díky jednomu psímu hovínku vzniklo netradiční divadlo, dala se dohromady parta sousedů, známých, kteří v sobě objevili skrytý talent, kterým dokážou zabavit ostatní.

Jan Zeman
starosta obce Boršov nad Vltavou

Boršov nad Vltavou

Boršov nad Vltavou je obec ležící v okrese České Budějovice, kraj Jihočeský, zhruba 6,5 km jihozápadně od Českých Budějovic. Žije zde přibližně 1900 obyvatel.

Mám pocit, že jsem neustále v běhu

Markéta Vaňková

Jsem absolventkou Právnické fakulty Masarykovy univerzity, ve své advokátní kanceláři jsem se věnovala zejména občanskému, obchodnímu a správnímu právu. Již v průběhu studií mě velmi zajímala problematika obecní samosprávy, zastupitelkou největší brněnské městské části Brno-střed jsem od roku 2002, ve volebním období 2006–2010 jsem zde byla i členkou rady, následující čtyři roky pak uvolněnou zastupitelkou pro oblast legislativy a životního prostředí. Primátorkou města Brna jsem od 20. listopadu 2018. Jsem vdaná a mám dvě děti. Moje záliby zůstávají stejné – jsem vášnivá čtenářka, a pokud to trochu jde, vyrážím do přírody. Na kole, na bruslích, na lyžích nebo klidně i pěšky.

Od chvíle, co jsem se stala primátorkou města Brna, mám pocit, že jsem neustále v běhu. Ale pravidelně běhat, jako jsem bývala zvyklá, jsem se dostala jen párkrát.

V radě města jsem jedinou ženou, takže převážnou část dne trávím v pánské společnosti. Svého muže ale vídám mnohem méně, než bych si přála.

Byla jsem hrdá, když jsem jako primátorka dokázala vyjednat například posun ve výstavbě Janáčkova kulturního centra,

takže se filharmonici a milovníci vážné hudby snad opravdu dočkají vytožené koncertní síně. Nebo když jsem mohla oznámit, že jsme našli vhodné místo pro multifunkční halu, aby Brno mohlo hostit hokejové mistrovství světa. A cítila jsem absolutní bezmoc vůči absurdnímu rozhodnutí antimonopolního úřadu, který pozastavil výstavbu části velkého městského okruhu na Žabovřeské, bezpodmínečně nutné pro řešení dopravy v této zcela přetížené části města.

Setkávám se pravidelně při nejrůznějších akcích, ať už sportovních, zábavních, společenských, nebo kulturních, se spoustou úžasných, milých a šikovných kluků i děvčat. Pro svoje děti se sice snažím vyhradit dost času, ale určitě bych byla raději, kdybychom spolu byli ještě častěji. A to přesto, že si určitě teď každou společnou chvíli mnohem víc užíváme a vychutnáváme.

Mohla jsem mluvit s mnoha velmi významnými osobnostmi, za všechny pouze připomenu například slovenskou prezidentku Zuzanu Čaputovou nebo starostu tchajwanského Taoyuanu. Byly to rozhovory (v případě pana Cheng Wen-Tsana jen přes počítač) velmi milé a hlavně přínosné i pro Brno. Ale přesto na mne asi nejhluběji zapůsobila setkání s lidmi, jejichž jména si, omlouvám se, už nepamatuji nebo mi ani nebyli představeni. Ať už to byli v době koronavirové krize záchranáři, sestřičky, hasiči, policisté, učitelé, hygienici, senioři, sociální pracovníci, dobrovolníci, pacienti...

Děkovala jsem za pomoc Brnu desítkám sponzorů a donátorů. Nevím však, jestli dávám dost najevo svůj vděk za podporu celé své rodině, přestože se o to neustále snažím.

Primátorská funkce mi vzala klid a možná jsem někdy ztratila i nervy. Mnohem víc mi ale určitě dala. Tak jen doufám, že totéž si budou moci říct také Brňanky a Brňané. Že jsem na radnici nebyla zbytečně a že po mém působení Brnu něco dobrého zůstalo.

*Markéta Vaňková
primátorka statutárního města Brno*

Brno

Brno je statutární město, počtem obyvatel i rozlohou druhé největší město v České republice, největší město na Moravě a bývalé hlavní město Moravy. Žije zde necelých 400 tisíc obyvatel.

Břidličná mění svou tvář

Miroslav Kladníček

Starostuji již druhé volební období, manželka ve funkci místostarostky také. Narodil jsem se v roce 1951. Mezi moje záliby patří zejména sport, a to fotbal, tenis a badminton. Rád chodím na kulturní akce.

Neměl jsem nikdy ambice stát se starostou, ale když první dva kandidáti na post starosty odstoupili, přišlo na řadu tzv. krizové řešení, nemám totiž ve zvyku couvnout před problémy. Chtěli jsme přece provést změny, chtěli jsme přece měnit Břidličnou.

Úřad starosty jsem měl předán za 15 minut. „Tady jsou klíče od kanceláře, mobil a heslo k počítači.“ Toť vše. Očekával bych od svého předchůdce, který ve funkci starosty strávil dvě volební období a jistě za tu dobu načerpal z tohoto úřadu spoustu zkušeností, že se se mnou bude chtít o tyto zkušenosti podělit a poradit mi, na co si dát pozor. Nestalo se. A tak hozen do vody začal jsem plavat.

Nemyslel jsem si, že úřad starosty je tak náročný a složitý. Než jsem se se všemi těmi zákony, předpisy, vyhláškami a směrnicemi seznámil a začal se v nich alespoň trochu orientovat, uběhla hezká řádka měsíců. Hodně mi v mých začátcích pomohli starostové ze SOR (Sdružení obcí Rýmařovska), z nichž většina měla už za sebou dvě i více volebních období. Velice si jejich pomoci cením. Při jedné schůzce SOR mi bylo řečeno: „Víš, Břidličná je v realizaci velkých oprav a investičních akcí ve velkém skluzu. S tím se mělo začít již před lety.“ Na tomto sice velice tvrdím, ale pravdivém výroku začalo vedení města budovat svou filozofii: přestat mluvit o tom, co by se mělo, ale začít

s okamžitou realizací. Vždyť o regeneraci panelových sídlišť se mluvilo již od roku 2011. O havarijním stavu kanalizace ve Vajglově se vědělo také již pěkně dlouho. A ve výčtu takových, co by se mělo, bych mohl pokračovat.

Kde ale začít, když na stole nebyl ani jeden rozpracovaný, natož hotový projekt na realizaci investičních akcí, popř. velkých oprav. Začali jsme tedy se schůzkami se spoluobčany a myslím si, že to byl dobrý počín. Připomínky spoluobčanů byly zakomponovány do programu Rozvoje města do roku 2020 a mnohé z nich se podařilo realizovat, nebo jsou projektově připraveny pro následnou realizaci. Tímto bych chtěl poděkovat všem spoluobčanům, kteří se těchto schůzek zúčastnili a svými názory a připomínkami se spolupodíleli na následných změnách. Uznání zasluží také spoluobčané, kteří se ať již osobně, či písemně vyjadřovali k dění ve městě a dokázali nejen zkritizovat, ale i pochválit. K napsání tohoto příběhu mne vyprovokoval občan, který se zeptal:

„A kdy se v Břidličné konečně začne něco dít?“

Byl bych mnohem radši, kdyby on a další zvědaví občané přišli na veřejné zasedání zastupitelstva, čímž by otevřeně ukázali svůj skutečný zájem o dění v Břidličné. Je třeba si uvědomit, že cesta od rozhodnutí po vlastní realizaci akce je někdy velmi zdoluhavá. Právě na zastupitelstvu města, kde se projednává stav realizací všech akcí města, se určitě k aktuálnímu stavu realizací dozvíte nejlépe.

Při realizaci menších oprav je tento proces podstatně kratší než při realizaci náročnějších oprav nebo investičních akcí. Větší akce vyžadují zpracování projektové dokumentace pro územní rozhodnutí a dále projektovou dokumentaci pro stavební povolení.

Výběr projektantů podléhá schvalování radou města (5 zastupitelů občanů) a zastupitelstvem města (15 zastupitelů občanů). Dále je třeba souhlasů majitelů pozemků, na kterých se tyto akce realizují, a stanovisko majitelů inženýrských sítí. Tento proces sám o sobě trvá minimálně rok, a pokud se vyskytnou problémy, například s majiteli pozemků, může trvat i podstatně déle. Poté následuje další tzv. schvalovací martyrium: schválení, popřípadě doporučení rady města zastupitelstvu města na schválení zadávací dokumentace k realizaci, výběrové řízení na vlastní realizaci a schválení vítězné firmy.

Informovaný občan nad zlato

Už z dálky se na mě usmíval. V jeho tváři chyběl onen jízlivý a pochybovačný úsměv, kterým mě zdravil při našem posledním setkání. „Tak co, už se ti nezdá, že se nic neděje?“ zeptal jsem se. Překvapilo mě, že hned přešel k hodnocení prací na regeneraci Jesenické ulice. Bylo vidět, že má přehled o tom, co se děje na „jeho“ ulici, a velice kladně hodnotil práci provádějící firmy. A pak mě zasypal otázkami. Zda se bude pokračovat v dalších etapách na regeneraci Jesenické ulice, jak to vypadá s ulicí Polní a dalšími. Ubezpečil jsem ho, že naším zájmem je všechny projekty co nejdříve dokončit.

Když se zeptal, zda už máme i na příští rok připraveny projekty na další investiční akce, došlo mi, že se náš poslední rozhovor nemínil účinkem, protože pochopil, že od rozhodnutí po realizaci vede cesta právě přes projekty a je to cesta někdy velmi dlouhá. A tak jsem začal s výčtem akcí, které by se měly realizovat v příštím roce. Uznale pokýval hlavou a pak mi položil poslední otázku: „Proč je zavřený krytý bazén – slyšel jsem, že ho nechal zavřít nějaký úřední šiml, co to je?“

„Víš to je fenomén, s kterým se potýkají na mnoha úřadech – drží se striktně litery zákona a nehledají cesty ke spolupráci a možnosti, jak případně pochybení co nejcitlivěji napravit. Jsou však také úřady, kde tento živočich vyhynul, a věř mi, že se jim tam dýchá daleko volněji.“

Chvilí přešlapoval na místě a na jeho rtech jako bych vyčetl nějakou peprnou poznámku, ale raději ji polkl. Rozloučili jsme se a já od-

cházel s pocitem, že jsem dnes hovořil s úplně jiným člověkem než při našem posledním setkání, člověkem, který sleduje, co se ve městě děje, a tyto změny dokáže ocenit.

Miroslav Kladníček
starosta města Břidličná

Břidličná

Břidličná je město ležící v okrese Bruntál, východně od Rýmařova. Žije zde přibližně 3100 obyvatel.

Nikdy by mě nenapadlo, že život starosty bude někoho zajímat

Jan Zbořil

Vyučil jsem se jako mechanik opravář strojů a zařízení u již neexistujících Jihomoravských lignitových dolů. Po vojně jsem nastoupil do stavební firmy jako opravář stavebních strojů. Jsem ženatý a mám dvě děti. Mezi mé záliby patří vinaření, práce na zahrádce, práce kolem domu, rodina, turistika. Dále zpívám v mužském pěveckém sboru Paniháj z Moravan a poslouchám rock a heavy metal.

Od rozmanitosti kapel jako Katapult, Arakain, Pražský výběr až po Iron Maiden. Rád sleduji dokumenty a vojenské strategie z druhé světové války. Také mám rád západy slunce při pohárku vína se ženou. Za dobu starostování jsem poznal situace jak z pozice investora, tak i dodavatele. Bohužel musím potvrdit zvyšující se byrokracii na obou stranách.

Nikdy by mě nenapadlo, že život starosty bude někoho zajímat. Vždyť starosta je osoba, která se tlačí na funkci jen kvůli penězům a teplému místu.

Já osobně jsem byl zvolen na funkci starosty v roce 2002. Až do roku 2018 jsem pracoval jako neuvolněný starosta, až poslední volební období pracuji pro obec na plný pracovní úvazek.

Když se ohlédnu zpět za obdobím, kdy jsem vykonával funkci jako neuvolněný, říkám si, že to snad ani nešlo stíhat. Pracoval jsem u stavební firmy jako opravář strojů, zámečnick apod. Na různá jednání, která se sešla i tři za den, jsem se z pracovního oděvu převlékal do vycházkového na židli v dílně. Také si vzpomínám, že jsem různé dokumenty podepisoval na stavbě, kam za mnou přijeli různí projektanti apod.

Jednou jsem před prodejnou COOP na parkovišti podepisoval nějaké rozhodnutí z Ministerstva životního prostředí. Jako neuvolněný starosta jsem neměl tolik času na studování různých zákonů a vyhlášek, které naši zákonodárci chrlí jak na běžícím páse. Proto doporučuji takovou funkci vykonávat pouze jako uvolněnou. Také po zdravotní stránce vykonávat neuvolněnou funkci není nejlepší řešení. Ten stres, který je s tím spojen, následná nespavost a podobně člověku na zdraví nepřidají.

Nyní doufám, že mám vše pod kontrolou. V obci zaměstnávám jednoho pracovníka na údržbu obce. S ním chodím pracovat i manuálně ven po obci, když mám kancelářské práce, jak se říká, plné zuby. Čistíme pozemky od náletových dřevin, sečeme trávu apod. Je jasné, že v době mobilních telefonů lidé volají v různou denní i noční dobu. Ale na to si zvyknete.

Jan Zbořil
starosta obce Čeložnice

Čeložnice

Čeložnice je obec v okrese Hodonín v Jihomoravském kraji, 5 km severně od Kyjova, na jižním úpatí Chřibů. Obcí protéká Čeložnický potok, pramenící studánkou Kolomaznica v severní zalesněné části obce. Žije zde 404 obyvatel.

Starosta musel dokázat vysokou manažerskou rozhodnost

Josef Bezdíček

V obci Čermná nad Orlicí jsem starostoval 24 let. Za velkou podporu a pomoc musím poděkovat mé ženě, se kterou jsme spolu již 50 let, radost mi dělají i naše dvě dcery, vnoučata a pravnoučata. Dnes si užívám důchodu, v květnu 2021 jsem oslavil 70. narozeniny, poslouchám krásné melodie, baví mě i dobrá četba. Pravidelně jezdím na chalupu, kde mám našeho krásného psa a kde je pořád co dělat, na zahradě i kolem domu.

Ve svém příspěvku se budu věnovat události, která se stala v červenci roku 1997. V uvedené době postihla naši obec největší povodeň v historii. Celá událost začala před 6. červencem 1997, kdy napršelo hodně deštových srážek a tím se začala zvedat hladina řeky Tichá Orlice, která protíná naše části obce Velká Čermná, Malá Čermná a Čičová.

Na povodeň je naše obec zvyklá, ale tato povodeň byla více než dvousetletá a v uvedený den se řeka začala více rozlévat do krajiny. Z tohoto důvodu jsem vyhlásil povodňovou pohotovost. Ve večerních hodinách kolem desáté jsem volal starostovi města Choceň, které leží

před námi, s dotazem, jak vypadá situace na řece u nich. Starosta mi sdělil, že situace je u nich prozatím v normálu.

Ale 7. července 1997 se hladina řeky začala velice navyšovat a okolo třetí hodiny ranní jsem požádal velitele vojenské posádky o pomoc s první evakuací dětského tábora, který byl rozložen na břehu řeky. Za pomoci armády se podařilo všechny evakuovat do místní školy, kde byli vedoucí a děti a vedoucí ubytováni. Tábor jsme složili a odvezli na naše místní hřiště. Okolo páté hodiny ranní přišla první vlna a zatopila část obce Malá Čermná. Následně jsem svolal krizový štáb do šaten místního sportovního areálu za účasti dobrovolných hasičů obce, Hasičského záchranného sboru Rychnova nad Kněžnou, velitele místní vojenské posádky, Policie ČR, zdravotní služby a členů povodňové komise obce.

Byl jsem určen jako velitel krizového štábu a dohodli jsme se na úkolech řešení uvedené události. V šest hodin ráno přišla druhá povodňová vlna, která zatopila okolo 60 objektů

s více jak 200 obyvateli. Některé rodinné domky byly zatopeny do výše 150 cm. Ihned jsme začali evakuovat místní obyvatele z nejméně postižených oblastí a umístili je do základní školy a místního sportoviště, kde jsme jim zabezpečili hygienické prostředky, stravování a přechodné ubytování. V tom nám nejméně pomohli místní hasiči, hasiči záchranného sboru a vojáci místní posádky. Dále bylo nutné zabezpečit spojení mezi místními složkami a krizovým štábem. V této době ještě nebyly mobilní telefony, tak jsme používali vysílačky a pevné telefonní sítě. Zároveň jsme byli ve spojení s Okresním úřadem v Rychnově nad Kněžnou.

Vzpomínám si na velice důležitou událost, kdy jsem rozhodoval o likvidaci provozního mostu přes řeku Tichá Orlice. V této době se stavěl nový most přes uvedenou řeku mezi částmi obce Malá Čermná a Velká Čermná. Zvýšená hladina řeky nám ohrozila provozní most konstrukce a tím i ohrozila přilehlé rodinné domky. Místní občané chtěli provozní most demontovat, ale celé to mohlo špatně dopadnout.

Proto jsem povolal armádu na řešení situace a bylo mně řečeno, že jedno z řešení je vyhodit provozní most do vzduchu. Měl jsem velice málo minut na rozhodnutí, ale přesto jsem ještě požádal Okresní úřad v Rychnově nad Kněžnou o pomoc. Bylo mně vyhověno a do obce přijel obojživelný vojenský vůz, který pomocí lan držel celý provozní most tak, aby nemohl ohrozit rodinné domky. Velice se mně ulevilo a mohl jsem se dále věnovat povodni v části obce Malá Čermná a zabezpečení dalších nutných opatření.

Krizový štáb pravidelně zasedal po dvou hodinách, kdy jsme vyhodnocovali průběh povodně a ukládali další úkoly pro zabezpečení našich občanů. Po opadnutí vody za čtyři dny jsme začali čerpáním vody ze sklepů rodinných domků a likvidací škody po povodni. Byly přistaveny kontejnery na všechny zničený materiál při povodni a začaly se odvlhčovat zdi v rodinných domech. Dále bylo nutné v některých domech saturovat zdi tak, abychom dostali velkou vlhkost z rodinných domků. Zároveň se začali vracet do svých obydlí občané, kteří byli evakuováni.

Hodně se do všech likvidací zapojovali občané z místní části Malá Čermná a veškeré příbuzenstvo postižených občanů. Musím zkonstatovat, že postižení občané byli v dost špatném psychickém stavu, a proto bylo nutné jim pomoci při návratu do normálního života. Pomáhalo se, jak jen to bylo možné. Jako příklad můžu říct, že jsem jel do banky pro peníze pro občany, kteří byli postiženi povodní, a oni si mohli zakoupit zničený nejnútnejší majetek. Řídil jsem se heslem „kdo rychle dává a pomáhá, dvakrát dává“. Musím říct, že to mělo veliký pozitivní dopad na psychiku obyvatel. Samozřejmě, že jsme se s následky povodně ještě hodně dlouho zabývali. Jak už na rozbitém obecním majetku, tak i na majetku některých organizací. Povodeň jsme ale zvládli dobře, ale také se poučili, co je do budoucna nutné zabezpečit tak, abychom lépe ochránili naše občany. Zároveň jsme byli mile překvapeni z návštěvy holandských kolegů z civilní obrany, kteří vysoce hodnotili řešení naší povodňové události. Je nutné říct, že jsme nikdo ze zastupitelstva neměli zkušenosti s tak velkou povodní.

A proč píšu o této události? Protože v této době bylo velice málo byrokracie a starosta měl velikou pravomoc v rozhodování. Nikdo ho neřídil a on musel dokázat vysokou manažerskou rozhodnost. A to nebyla tak vyspělá technika, jako je dnes. Možná se někomu může zdát, že vyprávění o této události není až tak nutné tolik psát, ale já to píšu z důvodu, že v té době nám nikdo z vrchu nic nenařizoval a ani jsme nemuseli čekat, až někdo za nás rozhodne. A že jsme dobře zvládli povodně, bylo vysoce ohodnoceno předsedou Senátu panem Petrem Pithartem, kde bylo starostovi obce uděleno čestné uznání.

*Josef Bezdíček
bývalý starosta obce Čermná nad Orlicí*

Čermná nad Orlicí

Obec Čermná nad Orlicí se nachází v okrese Rychnov nad Kněžnou v Královéhradeckém kraji. Na pravém břehu se nachází část Velká Čermná a na levém břehu Malá Čermná. Žije zde 954 obyvatel.

Když se musí zopakovat celý ceremoniál

Jitka Volfová

Vysokoškolské vzdělání jsem absolvovala na provozně ekonomické fakultě České zemědělské univerzity v Praze. Starostkou České Lípy jsem se stala v listopadu 2018. V samosprávě se však pohybuji mnohem déle. Členkou českolipského městského zastupitelstva jsem již od roku 2014 a od roku 2016 také zastupitelkou Libereckého kraje, kde jsem po jedno volební období působila také ve funkci náměstkyně hejtmana (2016 až 2020). Jsem vdaná, mám dva dospělé syny,

dvouletého vnuka a roční vnučku, s nimiž vždycky ráda strávím každou volnou chvíli. Když je čas, lyžuji, jezdím na kole, vypleji zahrádku, nebo se s manželem jen tak projdu městem. A nikdy neodmítnu hořkou čokoládu s pomerančovou kůrou.

Když se musí zopakovat celý ceremoniál, můj příběh není ani tak veselý jako pravdivý.

Bylo pošmorné prosincové dopoledne, když jsem na jednom z českolipských kopců zahajovala adventní charitativní akci na podporu těžce zdravotně handicapované slečny Mirky. Všichni pozvaní byli na místě včetně vozičkářky, kterou na smluvené místo dopravili rodiče. Vše běželo jako po drátkách. Malým slavnostním ceremoniálem u monumentálních andělských křídel jsme odstartovali finanční sbírku. Po týdnech důkladných příprav tak nabytý reálných obrysů nápad místního spolku přispět rodině na péči o milovanou dceru.

Po hodině strávené na vrcholku kopce pomalu začínala pod nehty zalézat prosincová zima a nikdo z nás nechtěl, aby Mirka sjednané setkání odstonala.

S nadějí, že andělská křídla vzbudí u lidí zájem a probudí českolipskou solidaritu, jsme si popřáli hezký advent, rozloučili se a rychle zamířili do tepla. Já vyrazila zpátky na radnici, kam jsem na oběd pozvala i Mirku s rodiči. Když jsme se začali pomalu rozehřívát nad teplou polévkou, někdo zaklepal.

Ve dveřích se objevila pobledlá tvář redaktorky městského zpravodaje, která nám oznámila, že díky technické závadě na fotoaparátu nezůstal z celého ceremoniálu žádný záběr.

Docela průšvih vzhledem k tomu, že kvůli protiepidemickým opatřením byla jediným fotografem, jehož snímky měly rozjezd celého projektu zachytit a zpropagovat. Potom už zbývalo

jen pár snímků, které si někteří přizvaní hosté pořídili na svůj telefon do domácího alba. Ve tvářích rodičů i Mirky jsem zahlédla zklamání. Hlavou mi projela úvaha, jak teď budeme takové obrázky dávat dohromady, a navíc zda budou použitelné. Přiznám se, že v takové situaci jsem se jako starostka ocitla poprvé. Už kvůli Mirce a jejím rodičům jsem se snažila zapleklitou situaci vyřešit a jediné východisko bylo jednoduše celý ceremoniál zopakovat.

Na kopci, kam se spolu se mnou vrátili všichni dopolední hosté, jsme si sice chvílemi připadali jako ve známém českém filmu Jáchyme, hoď to do stroje, kde si v roli jezdce zopakování ceremoniálu vynutil na pořadatelích automobilových závodů pan Nárožný, ale za netradiční rozhodnutí, které nakonec všichni vzali s humorem, jsem moc ráda.

A víte proč? Sběrka na pomoc jedné sympatické slečny, která má navzdory svému postižení spoustu koníčků a zájmů, vynesla bezmála 140 tisíc. Naši lidé jsou prostě skvělí. Kdyby se však o akci nedozvěděli, výtěžek ze sbírky by byl nejspíš hubenější.

Jitka Volfová
starostka města Česká Lípa

Česká Lípa

Česká Lípa je okresním městem v Libereckém kraji. Leží 80 km severně od Prahy na řece Ploučnici s historickým centrem na jejím pravém břehu. Česká Lípa zahrnuje 14 místních částí, kde žije přibližně 37 tisíc obyvatel.

Jako starosta si přeji, aby byl klid a mír

David Šašek

Starostuji od roku 2010, jsem ročník 1981 a vystudoval jsem obor finance a řízení na vyšší odborné škole. Jsem ženatý a mám dvě dcery.

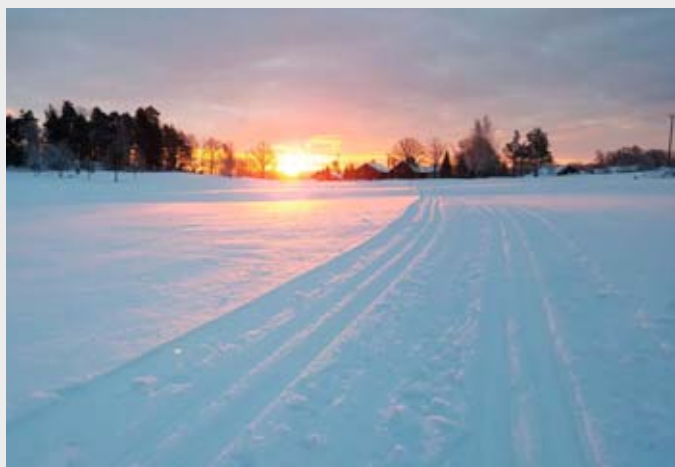
Je právě Nový rok 1. ledna 2021, ráno sedm hodin. Jako starosta si přeji, aby byl klid a mír, aby se měli všichni parádně a byli zdraví, aby se zlepšila nálada ve společnosti. Vracím se

ještě chvilku poležet, je svátek, tak nic moc dělat nebudu, počkám, až vstane žena a dcery, budeme společně snídat a hrát hry.

Je o hodinu více (přesně 8:06), volá matrikářka. Co to asi bude? Takhle na Nový rok, a ještě k tomu ráno?

Zemřel pan XY, musíme zazvonit. Zvoníme skrze bezdrátový místní rozhlas, který pouštíme z počítače, a tato matrikářka vyššího věku si není úplně jista, zda by vše zvládla sama. Zemřel ještě ke všemu její kamarád. Domluva zní v devět hodin na úřadě.

Oba jsme dochvilní, proto se scházíme už o 10 minut dříve. Usedáme k počítači a jako na potvoru se ukáže chyba programu, ze kterého pouštíme rozhlas. Musíme restartovat, co se dá. Nakonec vše „naběhne“, krátce matrikářce oživím paměť, co a jak má pustit, ona si sepisuje obvyklou klauzuli „Na přání rodiny oznamujeme, že zemřel pan XY“. Jdu do jiné místnosti úřadu, otevírám okno a zjišťuji, zda nám rozhlas funguje i venku (nejen z odposlechu u počítače). Vše je v pořádku, zvonění a následně i hlášení proběhlo.

Chvilí pak spolu ještě mudrujeme, že ten nový rok parádně začal. Nabízím ještě ranní kávu, ale odmítá, a tak se rozcházíme domů s přáním, aby to bylo na dlouho poslední zvonění. Přeje-me si vše nejlepší v roce 2021.

Po cestě domů mě napadá, že musím dát vědět ještě spolkům, ve kterých byl pan XY aktivní (rybáři a Sokol), aby si vyvěsily prapory na své budovy a aby si zjistily den pohřbu a zajistily

kytici nebo věnec. Zasiílám SMS, abych je případně nebudil. Ještě ke všemu máme nouzový stav, tak mu ani nebudeme moci jít na pohřeb, ten se koná v kruhu rodinném. Dojdeme mu alespoň zapálit svíčku na hřbitov.

Pan XY byl sice nemocný, ale asi nikdo nečekal, že to bude mít takový rychlý průběh a že to bude zrovna na Nový rok, jen několik dní před jeho „osmdesátinami“.

Umírání k životu patří a musíme se s tím nějak vyrovnat. Jako představitelé samosprávy se s narozením i umíráním setkáváme často. Také se říká: „Aby se mohl někdo narodit, musí předtím někdo zemřít.“ Není to pravidlem, ale v mnoha případech se tak v rodinách stalo.

*David Šašek
starosta města Deštná*

Deštná

Město Deštná leží na Dírenském potoce 15 km severozápadně od Jindřichova Hradce v okrese Jindřichův Hradec v Jihočeském kraji. Žije v něm 758 obyvatel.

Vypusťte sýčka za ves

Zdeněk Kofent

Starostuji jedenáctým rokem a až si ten pán, co řešil zápach, článek přečte, tak jsem dostarostoval. Je mi 56 roků. Původní profesí jsem hutník. Pracoval jsem ve válcovnách, kovošrotu, zásobování, bance i na letišti. Jsem ženatý, mám dvě dospělé děti. Celý život sportuji. Hrál jsem hokej a fotbal. S ženou se věnuji turistice a cyklistice. Občas chodím hrát tenis. S tatínkem, kterému je 87 let, chodím do lesa na dřevo. S kamarády rád zajdu do naší hospůdky na pivo.

Starostování je nelehká a přitom krásná práce, která je spíše posláním.

Když sedím nad lejsťry, dotazníky a výkazy, nebo když vidím, za co všechno odpovídám, říkám si, že kdybych to byl býval věděl, tak bych tu funkci starosty určitě nebral. Na druhou stranu mohu v místě, kde žiji a které mám rád, ovlivnit spoustu věcí a změnit je k lepšímu. Když se něco povede (například postavit dětem tělocvičnu nebo opravit kostel), tak je to opravdu pěkný pocit.

Zážitků s občany je také hodně. Některé jsou hodně veselé, bohužel se však nedají publikovat. Včera si pro mě například přišel majitel jednoho domu, že má zápach v domě, abych mu to pomohl vyřešit. Oba jsme předpokládali, že zápach vychází z kanalizace. Já mu doporučoval, ať si překontroluje funkčnost sifónu u umyvadla a vpusti, která byla v podlaze. Sifón by

měl zápach zachytit, pokud je v něm voda. On argumentoval, že tím to není. Tvrdil, že voda přece zápach propouští. Když se uprdne ve vaně, tak je to také cítit.

Nebo pán, který byl známý svým kladným vztahem k alkoholu, odmítal přidat ženě peníze na vodné a stočné s odůvodněním: „Ať si to zaplatí sama, já jsem v životě vodu nepozřel.“

V souvislosti s byrokracií mi napadá příběh, kdy jsme z krajského úřadu obdrželi datovou schránkou žádost o naše stanovisko, zda souhlasíme s vypuštěním sýčka do volné přírody. Ta věc měla desítky stran a řešila se zde žádost záchranné stanice AVES. Říkal jsem si, proč by sýček nemohl být ve volné přírodě? A proč se mě na to vůbec ptají? Odpověděl jsem básničkou o několika slokách. Celou si ji už nepamatuji, ale někde bych ji asi našel:

***Na základě žádosti spolku AVES, vypusťte sýčka za ves,
sýček si v kleci křídla mlátí, tak ať se do lesa vrátí...***

Básničku jsme odeslali a já si potom říkal, to bude průšvih. Nic se nedělo. Po nějakém čase nám přišlo, že s vypuštěním sýčka nesouhlasí ochránci přírody a vyřizoval to referent Sýkora.

Dodnes nevím, jak chudák sýček dopadl.

Napadají mě i další příběhy, třeba jak jsem s místostarostou hasil popelnici nebo jak jsme řešili kokrhajícího kohouta, ale to zas někdy příště.

Zdeněk Kofent
starosta obce Družec

Družec

Družec je obec ve středních Čechách, necelých 7 km jihozápadně od Kladna. Žije zde přibližně 1100 obyvatel. Družci patří také samota Motlovna.

Práce je spousta

Karel Knesl

Narodil jsem se v Heršpicích před 38 lety a zde jsem i vyrůstal, hrál fotbal za místní TJ, stárkoval apod. V pozdějším věku jsem šel do světa, na střední školu i do zaměstnání, abych se ale později vrátil zpět. Podařilo se mi v naší obci koupit dům, založit sad a nyní zbývá už jen syn. Jsem aktivním trenérem v naší fotbalové akademii a užívám si zdejšího života v okolí Ždánického lesa. Věnuji se sportu, tradicím a péči o obec. Když o tom tak přemýšlím,

moje cesta na pozici starosty byla trochu náhoda. I když v náhody nevěřím. Tak třeba osud. Měli jsme s určitými lidmi u nás v obci jiný pohled na to, jak se dají jednotlivé věci řešit. Proto jsme se rozhodli kandidovat, abychom své myšlenky a představy mohli uplatnit.

V loňském roce se nám podařilo vyhrát volby, a tím si zvolit i starostu. Teď už se nemáme na co vymlouvat.

Máme rádi kulturu, sport, tradice, přírodu. Naše obec se nachází na severní straně Ždánického lesa. Je to velmi příjemné místo pro život plné tradic a historie. Hody, masopust, pálení čarodějnic, ale také práce na zahrádkách, na polích, v sadech nebo vinohradech. I na sport se najde čas. Lidé jsou u nás činorodí.

Za pomoci občanů se nám podařilo zrehabilitovat nádherný obecní pozemek přímo uprostřed obce s velkou zahradou. Výsledkem je zahrada, kde najdete originální ohniště, suché zídky, hmyzí hotel, malinový záhon nebo bylinkovou spirálu a vrbový domeček. Toto je naše nové místo pro trávení volného času pro všechny věkové kategorie. Ruku v ruce s tím zpracováváme staré fotografie, dokumenty, které archivujeme. Tyto materiály budou časem k nahlédnutí na obecních stránkách a v nové knize o naší obci. Zaměřujeme se i na knihovnu, kterou chceme zpřístupnit pře-

devším našim nejmenším občánkům, ale nejen jim. Rozšiřujeme knižní fond, připravujeme přednášky a videoprojekce. Zkrátka postupnými krůčky k velkým cílům. A to nejlepší nakonec. I naši vesnici, která má kousek lesa, postihla kůrovcová kalamita. I 30leté smrky musely jít dolů. Výsledkem je hromada velmi kvalitního dřeva, která nás čeká ještě zpracovat. Věřím, že si s ní poradíme...

Dlouhodobě pak přemýšlíme, jak lze co nejlépe využít omezené prostředky obce. Práce je spousta. Rozhodli jsme se vytvořit strategický dokument rozvoje obce, čeká nás výstavba nové MŠ a rekonstrukce ZŠ, budování infrastruktur, pozemkové úpravy a mnoho jiného. To vše s sebou přináší plné nasazení, odhodlanost a víru vše zvládnout. Jak se říká – je dobré si dávat velké cíle, abychom je přes překážky viděli. A toho se snažíme držet.

Rád bych podpořil všechny své kolegy, ať mají sílu na celou tu mašinérii, která nás na malých obcích každodenně obklopuje. A to v podobě práce s lidmi, znalosti práva, shánění peněz, kontrol apod. Dávejte si velké cíle a věřte, že dokážete věci měnit.

Svazu měst a obcí ČR přeji, ať důstojně hájí práva měst a obcí.

*Karel Knesl
starosta obce Heršpice*

Heršpice

Obec Heršpice se nachází v okrese Vyškov v Jihomoravském kraji. Žije zde 861 obyvatel.

Co je pro mne být starostou?

Pavel Paschek

Jsem ženatý a mám dvě děti. Funkci starosty vykonávám od roku 2014. Mám rád dobré víno, rád si zahraji na trubku nebo klavír.

Je to hlavně velká zodpovědnost vůči všem občanům města. Byl jsem svými rodiči vychováván v duchu toho, abych se vždy mohl zpříma podívat lidem do očí. A takto jsem se snažil jednat jako kantor, jako podnikatel i jako starosta. Být starostou pro mne není zaměstnání, ale vnímám tuto pozici jako poslání, které má smysl, které mě pořád žene kupředu. I když to znamená věnovat se řízení města 7 dní v týdnu a prakticky 24 hodin denně, přesto je to činnost, která mě baví a naplňuje.

Základní podmínkou pro takovéto zvládnutí této náročné práce je samozřejmě chápající a milující rodina a také kolegové, kteří mi jsou k dobrému výkonu funkce velmi nápomocni.

Pavel Paschek, starosta města Hlučín

Hlučín

Hlučín je město v Moravskoslezském kraji, 10 km severozápadně od Ostravy. Čítá přibližně 14 tisíc obyvatel. Hlučín je centrem Hlučínska, které bylo v letech 1742–1920 součástí Pruska, respektive Německého císařství.

Nebojím se velkých výzev

Lenka Ungrová

Jmenuji se Lenka Ungrová, je mi 53 let, ve funkci starostky malé obce (1 220 obyvatel) jsem od roku 2010. Starostuji v obci Holasice, okres Brno-venkov. Když jsem do funkce nastupovala, byla jsem přesvědčená, že mě bude práce bavit, mám ráda lidi, ráda vidím za sebou výsledky své práce, jsem pracovitá, mám organizátorského ducha – ve svém civilním povolání jsem např. organizovala mezinárodní setkání horkovzdušných balónů, vedla jsem tiskové konference, organizovala přehlídky pracovních nabídek pro zájemce z celého Jihomoravského kraje, zajišťovala technické zázemí pro členy skupiny Rolling Stones v Praze, prováděla jsem na státním zámku v Lednici apod. Ve volném čase jsem moderovala nejrůznější společenské akce, uvádím koncerty kostelní scholy...

Nebojím se velkých výzev a vždycky mě trošku těší, když je přede mnou úkol, na který tak úplně nemám, ale pustím se do řešení a na konci mého snažení je dobrý výsledek. Byla jsem přesvědčená, že se dokážu s každým domluvit, jsem komunikativní a jen tak něco mě nerozhodí.

Už v průběhu prvního volebního období jsem nejednou doma brečela, protože představa a realita o poslání starostování je naprosto odlišná. Jsem však narozena ve znamení Berana, a tak jsem bojovník a nevzdávám se. Práce s lidmi má spoustu úskalí, problémy, ale i nadávky

od spoluobčanů, často i urážky a nejednou jsem slyšela i vulgární výrazy na svou osobu, před vlastním domem jsem měla dokonce namalován neslušný obrázek na silnici, facebook jsem zrušila, protože hulvátské chování občanů (často pod rouškou anonymity jako např. Mata Hari) neznalo mezí. Přes toto všechno mě stále práce pro druhé baví.

Už v mládí mě oslovil citát J.A. Komenského: Komukoli prospěti můžeš, prospívej rád, možno-li celému světu. Sloužití a prospívání je vlastnost povah vznešených.

Slíbila jsem si, že jakmile skončím se starostováním, určitě napíšu knihu zážitků z tohoto období, protože když lidem řeknete, že pracujete jako lékař, každý s úctou poznamená, no, to je náročná profese, záslužná, zachraňuje lidský život. Když řeknete, že pracujete jako učitel, každý opět poznamená, to je těžká práce, dneska děcka jsou nevychovaná, ti učitelé to nemají snadné. Ale když řeknete, že jste starostka, tak si každý pomyslí nemá co dělat, jen sedí na radnici a ukazuje prstem nahoru a dolů jako římský císař.

To je velký omyl!

Uvedu jen něco málo z náplně mé práce (nebudu popisovat celou řadu zákonných povinností územně samosprávného celku či na poli přenesené působnosti). Jako starostka jsem např. jeden a půl roku chodila denně nahazovat veřejné osvětlení, protože v této době nám na katastrálním území bylo ukládáno vedení nízkého napětí do země a současně se ukládal do země i kabel veřejného osvětlení a prostě jiná možnost, jak zajistit bezpečnost občanů, nebyla.

Zvířectvo všeho druhu

Jeden letní večer jsem se opravdu těšila, že si užiju klid u televize (pro někoho sladká limonáda, ale já si u těchto naivních filmů krásně odpočinu a odreaguju se, nemusím nic řešit, nemusím příliš přemýšlet o ději) jeden z dílů Angelik. Připravila jsem si dvě deci vínka, samozřejmě nesmí chybět oblíbené brambůrky, a to je relax.

Asi v polovině filmu, cca ve 21 hodin, mi zvoní telefon, na displeji se objeví hláška PROFÍ HASIČI ŽIDLOCHOVIC. Ihned mi naskočí tisíc možností, co se kde děje. Přijímám hovor, kdy na druhé straně se ozývá:

„Paní starostko, pojdte k řece, na vašem katastru plave pes, pojdte si pro něho.“ Ihned je po pohodě, po Angelice, a jdu tedy k řece. Tam blikají majáky, u řeky je asi 8 lidí včetně

řady zvědavých občanů, kdy profí hasič mi dává v dece zabaleného psa, který sice byl poměrně vyčerpaný, ale naivně žensky se ptám: „Co s ním mám dělat? Co když mě pokouše?“ Pan hasič mi jen stroze oznámí: „To je váš problém, plave na vašem katastru, tak je váš. Tu deku nám zítra vraťte na služebnu.“

Tak přebírám psa a v hlavě mi šrotuje, co s ním. Domů ho vzít nemůžu, máme otevřenou zahradu se sousedy, kteří mají psa, takže to by nemuselo dobře skončit. Uložím psa tedy na dvůr za úřadem, dám mu tam vodu, psí granule

(to máme zásobu na úřadu, protože opravdu často řešíme toulající se psy, takže nejednou jsem už v kanceláři měla psa u misky granulí), nechám ho ležet na té dece, snad to pes do rána přežije. Ráno jsem šla hned kolem 6. hodiny do úřadu, abych zjistila, jak na tom pes je. Na první pohled se jevilo, že je pes z nejhoršího venku, seděl, ale z misky s granulami nic nebylo.

Asi kolem 9. hodiny ranní zazvonil telefon a v něm plačící pán shání svého ztraceného psa Nerinu. Říkala jsem mu, že jednoho pejska tu máme, ale že plaval v řece, nicméně ať se přijde podívat. Když jsem pána uvedla na dvůr k pejskovi, z jeho reakce, kdy se rozplakal a pes ho radostí začal olizovat, vrtěl ocáskem, jsem si uvědomila, že moje práce má smysl! Začala jsem se omlouvat, že jsem psovi dala vodu a granule, ale nic nepozřel. Pan majitel mi řekl, no jo, ona Nerina je hluchá, slepá, nemá zuby a ty granule byste jí musela namočit a rozmělnit!

Pro mě z této situace vyplynula dvě poučení: Jednak jsme ihned pořídili obecní kotec pro psy a už vím, že když pes nechce baštit, musím mu granule „předkousat“!

O něco málo dnů později přišel občan, že mi jde oznámit, že mu do domu vlezl had! Opět zděšení, co budeme dělat, zavolala jsem tedy na pomoc městskou policii. I když naše obec nemá zřízení městskou policii, musela jsem do telefonu znít opravdu hodně prosebně, protože i pro strážníky toto byla výjimečná situace a přijeli. Prohlédli celý dům a okolí, hada jsme nenašli. Víím o jedné rodině z obce, která hady chová, takže jsem je ihned oslovila, jestli jim nějaký miláček neutekl – ne, neutekl. Asi tři dny po této události jsem pravidelně chodila kontrolovat, jestli pán, k němuž měl had vniknout, žije. Dodnes nevíme, jestli to skutečně byl had anebo přelud, pán – oznamovatel se těší dobrému zdraví. Takto jsme řešili ulétlého papouška Ara, utíkající želvu, kráčející koně po ulici, ale i zatoulané divoké kačenky či skákající srnku na zahradě.

To nechcete

Dlouhých 10 let naše obec provozovala kanalizaci a čistírnu odpadních vod. Nechci rozepisovat všechny povinnosti, které v souvislosti s tímto provozováním souvisí, ale jako starostka jsem byla několikrát telefonicky (zpravidla kolem Vánoc nebo den před mým odletem na dovolenou) upozorněna, že tam a tam je ucpávka v kanalizaci, protože lidem doma stojí voda v toaletě. Protože mám skvělého manžela, který všechny problémy se mnou minimálně konzultuje, nejednou musel vlézt do kanalizace (jinak bych to asi musela dělat já) a z kanálu vytáhl jednu např. montážní pěnu, kterou do kanálu uložili dělníci, kteří stavěli nový rodin-

ný dům, podruhé betonovou kouli, kterou tam opět někdo odložil anebo kus igelitové tašky. Nejednou jsem musela být přítomna čištění ucpaného potrubí kanalizace – kdy pracovníci fekální služby vytahovali všechno to, co do kanalizačního potrubí nepatří, ale občané to tam vlévají: tuky, vlhčené ubrousky, hadry, hygienické potřeby, uchošťoury, zbytky jídel, slupky ze zeleniny apod.

Velice nepříjemné je, když v létě opět panuje pohoda, čtu si knihu na dvoře a z této pohody mě vytrhuje dlouhé a časté houkání vlaku, kdy přes katastr naší obce vede železnice. Jen tak mě napadlo, snad to není nějaká osoba na kolejích. Asi za 30 minut telefon – policie: „Paní starostko, potřebujeme vaši pomoc, na kolejích byla sražena osoba a potřebujeme ji identifikovat.“ To, že se událost odehrála v místech, kam jsem se nemohla snadno dostat po vlastní ose, kdy mi musel policista pomáhat, abych se i já neocitla na kolejích, to bylo to nejmenší, ale vlastní identifikace osoby opravdu nebyla vůbec příjemná. Skutečně se jednalo o naši občanku-seniorku, která byla sražena jedoucím vlakem a na místě mrtvá. To, že jsem se doma rozplakala, asi nemusím dodávat.

Kdo je to obec, to je přece starostka!

V obci máme osobu nesvéprávnou, o níž se rodina odmítla starat, takže opatrovníkem tohoto občana je soudem stanovena obec.

Před deseti lety jsem se dohodla s jednou občankou, která se o tohoto opatrovance stará, to znamená nakupovat mu, prát mu, vydávat mu oblečení, zajišťovat veškeré osobní, ale i úřední záležitosti, také s ním navštěvovat např. lékaře.

Jedná se o alkoholika, s nímž se dohodnete, pouze pokud je střízlivý. Obec mu zajistila dodávku obědů, na zimu je mu obcí zajištěn otop, pravidelně mu obec opravuje jeho příbytek, provádí nejrůznější drobné opravy. Tento člověk pobírá starobní důchod, soudem je stanoveno, jakou částku denně mu musí obec vyplatit.

Kamna v zimě potřebujete hned

Tento člověk před zimou pravidelně přijde a oznámí, že prodal kamna a nemá čím topit. Tedy obec, nechce-li, aby člověk umrzl, musí tato kamna zakoupit, ale protože se jedná o větší finanční částku, musí obec požádat okresní soud o povolení takovou částku čerpat. Soud zpravidla do měsíce, dvou rozhodne o možnosti čerpání. Musíte však počkat, až rozhodnutí nabude právní moci, pak musíte požádat o vyznačení nabytí právní moci na rozhodnutí, protože tuto částku jdete vybrat do České spořitelny, kde se s vámi úřednice vůbec nebaví, pokud nemáte tato lejstra připravena. Následně musíte na soud doložit daňový doklad-fakturu, za něž jste kamna pořídili.

To všechno trvá cca 3–5 měsíců, ale kamna potřebuje člověk ihned. Takže peníze půjčíte ze svých osobních peněz a věříte, že se vám vrátí. Každý rok musíte na soud zaslat přesný rozpis a vyúčtování všech financí, s nimiž tomuto opatrovanci hospodaříte. Tento člověk je velmi agresivní, vulgární, sprostý, dennodenně ho máte na úřadu, kde plive po obrazech, nadává pracovnícům úřadu, je neskutečně špinavý, smradlavý, obden vyzvání u mých domovních dveří. Má nejbližšího přítele psa, kterého však s oblibou tento člověk štví proti občanům, takže nejednou jsem musela přerušit jednání zastupitelstva, protože se dostavil jiný občan, že ho pes tohoto opatrovance pokousal a je třeba se psem zajít na vyšetření. A kdo myslíte, že toto řeší? Starostka.

Naštěstí pes je očkovaný a má platný očkovací průkaz, ale prokousnuté kalhoty onoho občana jsou jako na potvoru značkové Calvin Klein a občan požaduje úhradu těchto kalhot. Takže opět musíte žádat soud o povolení čerpání vyšší částky. A kolotoč začíná nanovo. Pomoc od policie či umístění tohoto člověka do protialkoholní léčebny není možné, protože vše je na bázi dobrovolnosti. Konzultovala jsem situaci se sociálním odborem, s psychiatrickou a všichni mi potvrdili, že se mohu pokusit umístit tohoto občana do léčebny.

Což znamená, že ho tam musím dopravit, vyřídít přijímací listiny, a budu-li mít štěstí a on bude střízlivý a bude místo, tak si ho tam nechají. Jestliže ale večer tento člověk řekne, že chce domů anebo ho přistihnou, že požil alkohol, máme ho druhý den zpět v obci!

Začátkem tohoto roku mi paní, která se o něho starala deset let, přišla sdělit, že už nemůže, že je vyčerpaná, protože je čím dál vulgárnější a agresivnější, a že už se o něho starat nebude. Takže teď se o tohoto člověka starám já, protože nikdo jiný z obce nemá zájem.

Na svatbu v gumácích

Myslíte, že oddávání je v krásných šatech a je to pohodička? Omyl. Zpravidla oddávám ve venkovním prostředí, v přírodě, zimní měsíce nevyjímaje. Loni v létě si nevěsta usmyslela, že chce být oddána v lukách u přírodní tůně. To, že se tam dostáváte špatně autem v suchém období, nezmiňuji, to bych si poradila.

Ale v den svatby, byť byl červenec, se oblaka zatáhla a z nebe tekly doslova proudy vody. Takže nevěsta telefonicky prosí o zapůjčení obecního stanu (nůžkový stan 8x4 m), pro jistotu chce takové stany dva, mají více hostů. Přece o víkendu nebudete obtěžovat obecního pracovníka, který se připravuje na dovolenou, tak jdete a stany vydáte ze skladu, předvedete, jak se staví. Co na tom, že za 30 minut máte být ustrojená a se státním znakem na prsou máte oddávat novomanžele.

Přestože na louku k tůni jdete v gumácích, protože jinak to prostě nejde, máte stejně bláto až na zádech. Jako oddávající jsem postavena do místa, kde je nad mou hlavou přesně to místo, kde se dva stany stojící vedle sebe zcela těsně nedotýkají, takže v průběhu obřadu se tímto netěsnícím místem provalí proud vody. Ale obřad je přes toto všechno důstojný, novomanželé jsou svoji, jsou spokojeni. Samozřejmě jako oddávající obdržím krabičku se svatebními zákusky, na které se opravdu těším, že si doma u kávy pochutnám. Stany je však třeba uklidit zpět do skladu, ale nemohou se ukládat mokré, protože by mohly zplesnivět. Takže jsme dohodnuti, že je necháme vyschnout. V dohodnutém čase pro uložení do skladu, volá nevěsta, že ženich je společensky unavený a ona nemá jak stany demontovat. Takže nabíráte celou svou rodinu, jedete na místo a stany demontujete, protože jeden tento stan stojí cca 32 tisíc korun a nemůžete si dovolit, aby stany uklidil někdo jiný a jinam než do obecního skladu!

Nikdo nechce pracovat. Ani za peníze!

Vůbec nezmiňuji asistenci osoby starostky u policejních prohlídek či jiného šetření v nemovitostech občanů. Roznáším obecní zpravodaj, roznáším gratulace občanům k významným životním událostem, uklízím v prostorách obecní sokolovny, obecního úřadu, protože nikdo nechce pracovat. Ani za peníze! Dokonce pamatuju i dobu, kdy jsem s dětmi nacvičovala pásmo básní a písní k příležitosti rozsvícení vánočního stromu v obci, protože když jsem přišla s prosbou za tehdejší ředitelkou školy v září, aby toto s dětmi nacvičila ona, bylo mi řečeno, že už jdu pozdě, že na to nemají prostor.

„O boji“ s opozicí, o dotazech podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o problematice kolem odpadků, kolem sběrného dvora, kolem zajištění ochrany obyvatelstva v souvislosti např. s covidem, o zajištění požární ochrany, o zajištění všech revizí, kontrol spalinových cest, o odpovědnosti za bezpečnost práce, za školy a školku jako zřizovatel, o vydávání obecního zpravodaje, o čistotě obce, pracovních záležitostech kolem zaměstnanců obce, organizaci voleb, asistenci u desetiletého sčítání lidu, vyjadřování ke stavebnímu řízení, problematice územního plánování, řešení sociálních otázek a problematice kolem dětí, seniorů, nepřízpůsobivých občanů, sociálně znevýhodněných osob, nezaměstnaných, vyjadřování ke kácení stromů rostoucích mimo les, vybírání místních poplatků, shánění dotací, výběrových řízeních pro větší investice, neustále narůstající administrativní byrokracii, hromadách hlášení, vyplňování dotazníků a tabulek atd.

Někdo mi řekl, že starosta je od slova starati se. Je to tak a všichni starostové a starostky mají můj velký obdiv za jakkoli dlouhé období, které v úřadu zvládnou! Jak známo, ve vlastní obci není nikdo prorokem. Víím, že jsme na tom všichni starostové a starostky podobně, přesto každé ráno chci jít znova do úřadu a pro svou obec a své občany pracovat.

I pro tento případ použiju citát: My ochotní, vedeni nevědomými, děláme nemožné pro nevděčné!

*Lenka Ungrová
starostka obce Holasice*

Holasice

Holasice jsou obec v okrese Brno-venkov v Jihomoravském kraji. Rozkládají se v Dyjskosvrateckém úvalu u města Rajhrad. Žije zde přibližně 1200 obyvatel.

Není na světě ten, aby se zvděčil lidem všem

Radek Růžička

Narodil jsem se v roce 1976 ve Slaném a od malička žiji v naší obci. Základní školu jsem absolvoval ve spádové obci Smečno a druhý stupeň ve výběrové třídě ve Slaném. V roce 1994 jsem odmaturoval na střední průmyslové škole stavební v Kladně a v roce 2006 jsem ukončil studium na ČVUT na fakultě stavební jako stavební inženýr. Ve stavebnictví jsem do roku 2018 rovněž pracoval. Od roku 2019 působím jako technický náměstek v Oblastní nemocnici Kladno.

Jsem ženatý a mám dvě děti. Ty mě v současnosti zaberou veškerý volný čas. A pokud mi zbyde trochu volna opravdu pro sebe a zdraví dovolí, tak si jdu zahrát fotbal, zaběhat nebo projet na kole. S rodinou často provozujeme turistiku, jak v okolí obce, tak na horách. Bydlíme v rodinném domku s malou zahrádkou, která je rovněž další celodennou zálibou a údržba domu nutným koníčkem.

Práci pro obec jsem započal v roce 2006 ve svých 30 letech zvolením do zastupitelstva obce Hrdlív na postu místostarosty. Vzhledem k tomu, že jsem ve volbách obdržel vždy nejvíce hlasů v obci, byl jsem zastupiteli navržen a zvolen starostou obce.

Naše obec čítá necelých 500 obyvatel a pro její velikost jsme v zastupitelstvu ještě nikdy neměli uvolněné členy. Protože majetek obce by se dal vypočítat na prstech jedné ruky a ani nevlastníme lukrativní nemovitosti, příjem do obecní kasy je v naší obci především z rozpočtového určení daní. Z tohoto důvodu je ušetření finančních prostředků daňových poplatníků vždy otázkou výdajů obce. Proto je také počet zastupitelů na zákonném minimu a ani výše odměn není čerpána v maximální míře.

Troufám si říci, že zastupitelstvo naší obce nikdy nebylo rozděleno na opoziční členy, i když jsme byli každý zvolen za jinou stranu nebo skupinu, vždy nám šlo a jde o stejný výsledek.

Pozice starosty je v mém pojetí chápána jako služba obyvatelům, zajišťování jejich každodenních potřeb. Starosta se v obci staral v podstatě o veškerou činnost od základních či kulturních služeb, jednání s úřady, získávání dotací pro investiční akce, vítání občanů, vydávání informačního zpravodaje až po řízení smluvních zaměstnanců při údržbě. Více se mi podařilo rozdělení práce s místostarostou a snad i s ostatními zastupiteli, i když zde je stále co zlepšovat.

Za více jak 10 let ve vedení obce stále více vnímám zvyšování ekonomického blahobytu občanů. Zvyšování životní úrovně se u nás projevuje na jednu stranu nárůstem populace o téměř čtvrtinu, na straně druhé je ale také vidět ústup od zvyků klasické vesnice a občanské sounáležitosti. To, co bylo ještě před několika lety koloritem vesnice, je nyní vnímáno spíše jako problém.

Dělat starostu v obci je velice psychicky náročná činnost, za kterou sklízíte spíše kritiku, kterou na vás uvalují nespokojení občané, kterých je věřím menšina, ale právě ta je nejvíce slyšet. S expanzí sociálních sítí a volného přístupu k nim, a to všem skupinám obyvatel s různorodou inteligencí, je na vás neustálý tlak zvyšován stále víc. Bohužel spokojení nemají potřeby se vyjadřovat, ale ani oponovat neustálým kritikům, a ani se jim nedívám.

Jak praví staré přísloví – Není na světě ten, aby se zavděčil lidem všem.

V osobním životě starosty také platí, že „kamarádů má člověk dost, ale v nouzi pozná opravdové přátele“. Myslím si, že starostovská židle bohužel u spousty známých k mé osobě vytvořila spíše odstup než otevřenost, čehož lituji. Asi nikdo jiný než osoba v této funkci nedokáže lépe vydefinovat pojem starosta a moc dobře ví, že původ názvu starosta ve výrazu starati se (mít starosti) vyjadřuje podstatu samotné funkce. Pokud se mám podívat do budoucnosti působení starosty, jsem spíše skeptický k současnému vývoji života na vesnici. V obci jsme vybudovali vodovod, plynovod, zrekonstruovalo se téměř celé veřejné osvětlení, opravila se školka, vybuďovalo dětské hřiště, přechody pro chodce, zrekonstruovali jsme vnitřní prostory pohostinství se sálem. Dosud nebyla zejména z finančních důvodů vybudována kanalizace a tímto směrem již několik let cílíme finanční úspory, budova obecního úřadu chce rovněž celá zrekonstruovat, za úpravy by stálo rovněž fotbalové hřiště s přilehlým areálem koupaliště, toto všechno ale v současnosti ustupuje požadavkům obyvatel na kanalizaci. Nároky občanů na servis typu města jsou stále větší, obec je v obležení majitelů soukromých pozemků, klasická vesnice je na ústupu.

Budoucí starosta již zřejmě nebude moci vykonávat svou funkci jako neuvolněný. Otázkou je, zda obec najde vhodného kandidáta, který se bude této činnosti chtít věnovat na plný úvazek. Věřím, že se takový člověk najde. Já již ve shodě s rčením třikrát a dost rád přenechám starosti „služebně mladším“.

*Radek Růžička
starosta obce Hrdlív*

Hrdlív

Obec Hrdlív leží ve Středočeském kraji necelé 4 km jižně od Slaného a 7 km severozápadně od Kladna. Žije zde 497 obyvatel.

Nemožné na počkání a zázraky nejdéle do tří dnů

František Šindelář

Narodil jsem se v roce 1958, jsem ženatý, dcera Hana s rodinou dlouhodobě žije v Norsku. Původním povoláním jsem učitel tělesné výchovy, později finanční poradce. Mezi moje koníčky patří sporty všeho druhu, historie, nebo literatura faktu. Nesnáším škrábání brambor, špenát a rajskou omáčku.

Jako starosta obce s 250 obyvateli pracuji s výjimkou období 1994–98 už docela dlouho. Na začátku byl vztek a furiantství, když na plenárním zasedání MNV 24. listopadu 1989 na svůj dotaz, jak zareagujeme na události v Praze, přišla odpověď: raději nijak, je to v Praze a daleko. Okamžitě jsem z MNV vystoupil a věděl jsem, že se s tím musím pokusit něco udělat. A události mě dotlačily ke kandidatuře a následně starostování. Bylo mně 32 let a byl jsem pln porevolučního nadšení. Plány byly veliké a teprve tokem času jsme se orientovali ve skutečnostech.

Mohl bych dál popisovat všechny situace ve vaší výzvě. Zažil jsem na Štědrý den řešení sousedských sporů i odchyt psa na Nový rok. Práci před stavbou i na ní, návštěvu Parlamentu i Senátu,

oddávajícího stejně jako loučícího se se spoluobčanem. Odmítl jsem setkání s nynějším prezidentem republiky. Během chvilky převléknutí se z obleku do montérek a řešení problému s fekáliemi. Stavy vzteku a bezmoci, které se obrátily ve veselé historky ze života starosty.

Starosta, a zvláště na vesnici, je pro všechny něco jako „malý černošský Pánbůh“.

Musí umět a rozumět úplně všemu, nemožné dělat na počkání a zázraky nejdéle do tří dnů. V jednu chvíli vyjednává půjčku na vodu (finanční poradce), poté zpracovává žádost o příspěvek na péči pro důchodce (sociální pracovník), pokračuje jako pomocná síla na stavbě (poslední dělník), aby pokračoval správným vyplněním hlášení o produkci odpadů (odpadový referent). Při jídle vyřídí několik telefonátů (ztracené mobilní telefony) a jde hledat nějaké peníze,

dotace pro svoji obec. Večer má chuť si zajít na pivo (štamgast) a ještě, než mu objednané pivo donesou, padne první věta: „Buď zdrav! Starosto, chci se tě zeptat...“

A má hned chuť jít zase domů. S hrůzou zjišťuji, že spousta dětí mne již nezná jménem, ale jen jako „pana starostu“!

Nevěděl nic o práci starosty na malé vesnici

Nedávno jsem vyslechl následující informaci: „No, pane starosto, zadáte tenhle úkol vedoucímu oddělení a ten pak pověří nějakého z úředníků zpracováním.“ Ten pán byl z Prahy, měl několik titulů a jeden čas byl i poslancem Parlamentu. Vůbec nevěděl nic o práci starosty na malé vesnici. Že chudák vydá příkaz, určí vedoucího a jde práci udělat sám. K ruce má někde maximálně účetní. Ostatní zastupitelé se také podílejí na práci, ale 95 % výkonu je na něm.

Za 30 let práce jsem toho opravdu dost zažil. Chci ale poukázat na jednu situaci, která se v posledních letech velmi často opakuje, a myslím si, že nedělá dobré jméno úředníkům státní správy vůči nám ze samosprávy.

Po roce 1990 jsem zažil několikrát stav, kdy okresní úředník stál skoro v předklonu a rozhovor začínal slovy: „Dobrý den, pane starosto, co pro vás mohu udělat či jak vám mohu pomoci?“ Každý se tenkrát bál označení „stará struktura“. Ale opravdu se snažil poradit a pomoci. S některými jsme se stali přáteli. Postupem času jsou logicky tito „staří praktici“ nahrazováni novou skupinou úředníků.

Skupinou mladých, ambiciózních, vzdělaných (Bc., DiS., MBA...) velmi dobře ovládajících PC, jedinců velmi jednoduše zaměřených. Bez praktických životních zkušeností, ale s výborně nastudovanou svou specializací. Podle toho se i změnila struktura rozhovoru a spolupráce s nimi:

„Pane starosto, vy jste včas nezpracoval hlášení, které mělo být do 15. dne. Víte, že jste porušil §, odstavec, a můžu vám udělit pokutu? To hlášení je velmi jednoduché, najdete ho na stránkách, zkonvertujete ho, vyplníte a obratem odešlete. Jak nerozumíte?“

Nechce pochopit, že starosta se již měsíc v noci budí hrůzou ze zpracovávání tohoto hlášení.

Uvedu jeden praktický příklad, žádali jsme Správu a údržbu silnic (SÚS) o provedení pěstebního řezu dřevin podél příjezdové komunikace k obci, přestože leží v sousedním katastru. Odpověď byla, že budeme zařazeni do plánu prací, pokud doložíme souhlasy všech vlastníků pozemků, na nichž stromy rostou.

Souhlasy jsme do týdne doložili, pracovníci SÚS přijeli, v týdnu provedli práce a perfektně uklidili. Za měsíc jsme obdrželi výzvu od jiného pracovníka SÚS k doložení následujícího: kde chceme práce provést, zda máme odborné posudky o stavu dřevin, zda vydal stanovisko odbor dopravy obce s rozšířenou působností (ORP) a co sdělila Policie ČR?

Že dle výsledku místního šetření budeme zařazeni do plánu prací na příští rok. Sdělili jsme mu naši spokojenost

s již odvedenou prací jeho organizace a v dalším dopisu nám vysvětlil, které paragrafy jsme tímto porušili a jaké budou sankce.

Velmi oceňuji kvalitu vzdělání např. kontrolora kvality výroby, který ovládá PC, umí anglicky a německy slovem i písmem, když tento člověk do kontrolního protokolu pak uvede, že „vyrobená pérová podložka je zmetek, jelikož je prasklá“. To je těžká spolupráce při jeho praktických zkušenostech a znalostech.

Bohužel takových lidí máme v současnosti víc a víc, zkušenosti řady mých kolegů jsou velmi podobné. Za dva roky máme další komunálky a mladí, noví zastupitelé se určitě jen pohrnou. Snad to zachrání podporovatelé Milionu chviliek, kteří všichni podají kandidatury pro potřebné změny ve společnosti.

František Šindelář, starosta obce Chlum

Chlum

Obec Chlum se nachází v okrese Plzeň-jih, kraj Plzeňský. Žije zde 231 obyvatel.

Naučme se opět zdravit

Radka Vladyková

Vystudovala jsem Metropolitní univerzitu Praha v oboru Evropská studia a veřejná správa. Jsem vdaná a mám tři děti. Ve volném čase se věnuji rodině nebo chodím ráda na procházky se svým psem do Průhonického parku.

Moje starostování v obci, která se v roce 2017 stala městem, se drželo hesla „naučme se opět zdravit“.

V Jesenici byly vlivem skokového nárůstu obyvatel, kdy se z původní vesničky o necelých třech tisících lidí během několika málo let stala tzv. noclehárna pro téměř deset tisíc obyvatel, zprerhané letité vazby, obvyklé v klasické obci. Nikdo se prakticky neznal s nikým, maximálně s několika nejbližšími sousedy. Starousedlíci neradi přijímali nové sousedy. Přistěhovalci, tradičně nazývaní náplavy, jezdili do obce jen přespat.

Mým největším přáním bylo vrátit do obce pojmy, jako je soudržnost, vztah k domovu a sousedské vazby. Cílem bylo vytvoření jesenické společnosti, která ráda tráví v obci čas, má k ní vztah a zná i její historii.

Začali jsme opravou drobných historických památek, křížků u cest a malých kapliček. Bohužel nemáme v Jesenici významnější stavbu, jedinou zapsanou památkou je mohyla vystavěná jako pomník dopravní nehody. Kdysi se na místě, kde stojí, převrhl kočár s hraběnkou, která zde zemřela.

Při slavnostních předáváních byla příležitost k navázání vazeb mezi starousedlíky, kteří měli tyto památky ve velké úctě, a „náplavami“, ti se mohli dozvědět řadu historických zajímavostí o místě, kde žijí. Opět se v obci po dlouhé době objevil i pan farář z Jílového, který památkám žehnal. Bylo krásné sledovat, jak si občané žijící u té či oné památky užívali její znovuzrození a vzpomínali na staré zvyky a obyčeje. A pro nově se obec stávala více a více domovem, a nejen krátkodobou životní stanicí. Setkávání u obnovených památek se stalo tradicí novou, která se opakuje každý rok i bez organizace obce. Lidé si k sobě našli cestu sami.

Návrat duchovního života přinesla do obce také rekonstrukce bývalé hasičské zvoničky. Vznikla z ní za pomoci místních řemeslníků, prostá, jednoduchá kaplička, která přináší duchovní útěchu mnoha jesenickým věřícím. Každý rok v ní také pan farář slouží na Štědrý den tzv. půlnoční, která se stala oblíbeným setkáním desítek občanů. Měli jsme to neuvěřitelné štěstí, že jsme v ní mohli uvítat i pana Miloslava kardinála Vlka.

Naučit se komunikovat mezi zastupiteli i se svými občany, to je opravdu základ práce každého starosty. Vyslechnout jiný i protichůdný názor, věcně argumentovat, pochopit pohnutky, které za ním stojí. To jsem si ověřila i při pracovních jednáních, jak s nejrůznějšími firmami či developery, ale i s občany. Jak je správná komunikace důležitá, jsem pochopila

i při přípravě stavebního povolení pro základní školu. Druhou školu jsme v obci akutně potřebovali, takže jsme s nadšením přivítali zprávu o získané dotaci a začali chystat projektovou dokumentaci. Pozemek byl zakoupen v jedné z jesenických místních částí Zdiměřice. Asi by byl zázrak, kdyby se proti umístění školy hned neozvaly hlasy. Jedněm vadila dopravní situace, v Jesenici bohužel velmi špatná téměř všude, jedněm blízkost budoucí školy k jejich domu či bytu. Klasická situace, každý chce mít školu v docházkové vzdálenosti, ale nikdo ji nechce mít před barákem.

Jednání s nespokojenými občany byla velice vyčerpávající a náročná, někdy i z jejich strany poměrně agresivní. Nakonec se však našla společná řeč, došlo i na malé úpravy projektu a ejhle, domluva byla na světě. S hrdostí musím říct, že jsme byli jediná obec připravující stavbu školy z dotačního titulu vlády pro Středočeský kraj, která získala stavební povolení bez jediného odvolání, a to do roka od podání žádosti.

Kromě těchto vážných situací bylo samozřejmě také mnoho veselých i kuriozních. Většina z nich byla tak či onak spojená se zvířectvem. Patřily k nim historky s pochodující agamou po hlavní silnici, která se šťastně vrátila k majiteli, nebo včelami popíchaní koně, kteří na útěku před rozčileným rojem běhali mezi rodinnými domky, či ve vichru ulítlá celá trampolína včetně ochranné sítě. Naštěstí se vše obešlo bez zranění zvířat i lidí a mělo dobrý konec.

Jeden mi však zůstal v paměti více. Jednalo se o noční telefonát oznamující přítomnost pěti dog na ulici ve Zdiměřicích. Volající se ptal, zda mohu povolát odchyťovou službu. Ve Zdiměřicích naštěstí bydlel místostarosta, kterého jsem zastihla na cestě z divadla a požádala o spolupráci.

Znalý poměrů tamější části Jesenice nelenil a v místním krámku zakoupil věnec buřtů. Na ty pak dogy navnadil a v klidu je dovedl majiteli. Netušil, že si dogy toto dobrodruží zapamatují a za týden se na stejném místě k němu opět pohnou. Inu, buřty jsou buřty.

Vidíte to?

Vzpomínám také na velkého pána, který rozrazil dveře starostovny s výkřikem „Vidíte to?“ Načež si vyhrnul tričko až k bradě ukazujíc červenou krupičku na své hrudi. V první chvíli by se ve mně krve nedořezal. Pán pokračoval ve svém výstupu. „Stromy kolem našeho domu jsou napadeny nějakou housenkou a já jsem na ni alergický, okamžitě tam někoho pošlete, ať to postříká!“ Chvilé úlevy, že se nejedná o násilníka či o nějakou nakažlivou chorobu, vystřídal smích. Ještě, že tak.

S kolegy jsme na radnici vytvořili sehraný tým, v kterém měl každý svoje kompetence, svoji zodpovědnost. Kouzlo naší soudržnosti spočívalo v naší spolupráci a také ve znalosti území, kde žijeme a kde jsme dokázali řešit vše operativně, prakticky a hlavně lidsky.

*Radka Vladyková
bývalá starostka města Jesenice*

Jesenice

Jesenice je město v okrese Praha západ. Žije zde téměř 10 tisíc obyvatel. Skládá se z částí Jesenice, Horní Jirčany, Osnice a Zdiměřice.

Děláme z našich měst lepší místa pro život

Zdeňka Blišťanová

Od mala jsem chtěla být učitelkou a tou jsem se po studiu na Univerzitě Palackého v Olomouci skutečně stala. Na základní škole jsem zůstala téměř 20 let, z učitelky jsem se stala zástupkyní ředitele a později i ředitelkou. V roce 2014 moje kariéra nabrala zcela jiný rozměr, když jsem se po volbách stala místostarostkou Jeseníku a poslední krok přišel 2018, kdy jsme s hnutím Jeseník srdcem vyhráli komunální volby a já usedla do křesla starostky. Práce mě baví a opravdu naplňuje. Každý den pracuji na tom, abychom z Jeseníku udělali ještě lepší místo pro život.

Ve funkci starostky jsem teprve první volební období, ale i tak bych se ráda podělila o své zkušenosti.

Starostkou Jeseníku jsem byla zvolena po posledních volbách. Naštěstí jsem už předtím byla na radnici čtyři roky jako místostarostka. Nedovedu si představit, že bych se rovnou stala starostkou bez předchozí zkušenosti.

Ve volbách naše sdružení získalo více než 40 % hlasů. Zatímco mi všichni gratulovali k tomu skvělému výsledku, tak já jsem si s hrůzou uvědomovala, jak velkou zodpovědnost ve mě občané vložili.

Když jsem si pročetla příspěvky ostatních starostů, tak je zřejmé, že problémy máme všichni podobné. Obrovská administrativa, často měnící se zákony a omezené pravomoci.

Lidé se na mě (i na vás) často obrací s problémy, které jsou mimo naše možnosti. Ale já jim rozumím. Starosta je ten, kterého mají nejbliž, nemají se na koho jiného obrátit. Kéž by nám trochu víc pomáhali i poslanci.

V současné době řeším zdravotní péči, obracím se na pojišťovny s žádostí o narovnání regionálních rozdílů Olomouckého kraje v dostupnosti zdravotní péče. Jde o to, aby lidé měli stejně dostupnou a kvalitní zdravotní péči jako například klienti žijící ve městě Olomouc nebo v jeho blízkém okolí. Žádám pojišťovny o zajištění služeb všech lékařů tak, jak to stanoví nařízení vlády, č. 307/2012 Sb.

Jako starostka města Jeseníku jsem povinna pomáhat svým občanům a přispívat k naplňování jejich potřeb. A tato oblast je jedna z nejdůležitějších pro kvalitní život na Jesenícku.

V posledních letech se potýkáme s nedostatkem bytů. Je to stejné jako všude v republice. Mladí lidé by se rádi přistěhovali, ale nemohou sehnat pronájem, natož něco vlastního. Proto se snažíme obnovovat městský bytový fond (do konce volebního období bychom měli zrenovovat více než 20 % našich bytů).

Zároveň jsme se pustili do jedinečného projektu, chceme nabídnout developerovi pozemek a v nově vzniklém bytovém domě získat jako město několik bytů. O těchto projektech se v poslední době hodně mluví, ale bylo jich realizováno naprosté minimum. Existuje totiž spousta administrativních překážek. Ale věřím, že to dáme. Potřebujeme, aby lidé měli kde bydlet.

Z mé zkušenosti je nejdůležitější nevěnovat se pouze městu, ale mít oči otevřené a sledovat i dění v Parlamentu. Chystané změny zákonů se musí řešit dřív, než se uskuteční, vše s ohledem na rozvoj města a řešení jeho potřeb. Ale může to vůbec zvládat jeden člověk?

Nemůže. Práce je více než dost a jsem moc ráda, že na to nejsem sama a mám v týmu dva místostarosty na plný úvazek. Samozřejmě to znamená zvýšené náklady na provoz, ty se ale městu bohatě vrátí, když lidé na radnici skutečně „makají“.

Jenže co to znamená pracovat pro město? Jsou to dvě roviny. Lidé chtějí vidět výsledky vaší práce a chtějí vidět vás. Skoro bych řekla, že obojí je pro občany stejně důležité. Naštěstí Jeseník je poměrně malé město, takže pokud jsem pozvána na nějakou akci, snažím se udělat maximum, abych mohla přijít. Je důležité, aby lidé cítili, že mají ve vedení města oporu.

A musím říct, že je to právě setkávání s lidmi, které mě na práci starosty nejvíc baví. Už se mi párkrát stalo, že za mnou přišel někdo, koho jsem viděla poprvé v životě, a poděkoval mi za práci, kterou pro město dělám. To pak máte po zbytek dne úsměv na tváři a chuť se hned vrhnout na další projekt.

Protože proto to všichni děláme, abychom z našich měst udělali lepší místa pro život. Držím nám všem palce.

Zdeňka Blišťanová, starostka města Jeseník

Jeseník

Jeseník je město v Olomouckém kraji v okrese Jeseník, 71 km severně od Olomouce na soutoku Bělé a Staříče. Žije zde přibližně 11 tisíc obyvatel. Je největším městem v české části historického území Nisického knížectví.

První mezi měšťany

Stanislav Mrvka

Starostoval jsem 10 let a 3 roky pracoval na krajském úřadě v oblasti krizového řízení. Byl jsem dlouholetým vojákem, moje působení je spjato především s prací u vojenských záchranářů v Jindřichově Hradci, kde jsem působil jako zástupce velitele a velitel záchranného útvaru. Vystudoval jsem na Vysoké vojenské škole pozemního vojska obor krizové řízení a ekonomika. I po ukončení výkonu funkce se dál věnuji problematice veřejné správy jako zastupitel města a v místní akční skupině Česká Kanada. Nadále spolupracuji s mnoha organizacemi v oblasti cestovního ruchu, kultury. Mezi moje koníčky patří především práce na zahradě, četba a sport.

Nedávno jsem vedl zajímavý rozhovor se starosty našich partnerských měst německého Neckargemündu a rakouského Zwettlu o rozdílném pojetí výkonu funkce starosty u nás, v Německu a v Rakousku. Nejen rozdílný naturel našich občanů, různé společenské pod-

mínky, historické souvislosti a ekonomická situace jsou značně rozdílné. Rozdílný je výklad pojmu starosta. Zatímco v češtině je název starosta obecně odvozován od slova „starat se“ (i když to není správně, neboť ten výklad je původně od slova stařešina), tak německý výraz znamená volně přeloženo (Bürgermeister) první mezi měšťany. A od tohoto se také tvoří rozdílné pojetí výkonu funkce radostí a starostí našich starostek a starostů.

Důležité je nenechat se odradit

Vykonával jsem funkci starosty města Jindřichův Hradec tři volební období a v předchozích zaměstnáních jsem měl možnost porovnat práci ve státní správě, na krajském úřadu a v samosprávě města. Základní rozdíl je podle mého v prostředí, kde se při výkonu funkce pohybujeme. Jako „statutár“ ve státní správě jsem tak jako každý občas brmlal, ale měl jsem

stanovené celkem jasné mantinely jak v pravomocech, tak i v odpovědnosti. Na krajském úřadě byla práce jakási kombinace státní správy a samosprávy. V práci starosty mi jistě kolegyně i kolegové dají za pravdu, že není úplně jasná hranice výkladu některých práv a povinností, a tak si mnohdy nejsme jistí, zda se pohybujeme ještě na té správné straně. Anebo se té zodpovědnosti lekne a budeme práci starosty vykonávat přísně alibisticky. Pak jsme na pozici starosty jen do počtu. Ale abych nebyl v úvodu jen pesimistický.

Každý z nás nějak začínal a měl představy, čeho chce dosáhnout. Všichni však časem pochopí, že ne vše se hned podaří realizovat, ale je důležité nenechat se odradit a jít za svými představami, podle kterých vás voliči zvolili a proměnit sliby ve skutky.

Když se dnes ohlédnu na dobu svých začátků, tak bych asi mnoho neměnil.

Rozhodující je celkový výsledek

Otevřená radnice, informovanost veřejnosti, rychlé a pravdivé odpovědi na všechny dotazy. Jasná pravidla pro dotační programy a poskytování podpor pro spolky a organizace, průhlednost a otevřenost při zadávání veřejných zakázek. Aktivizace činnosti osadních výborů v místních částech a práce komisí rady a výborů zastupitelstva. To bylo asi nejdůležitější. Splněním těchto slibů se podařilo lidem přesvědčit, že opravdu přinášíme změnu. Nedělám si iluzi, že nám všichni tleskali. Ale rozhodující byl celkový výsledek. Důležité také bylo přestat si hrát na koalici a opozici, ale jednat a přesvědčovat všechny, kteří mají zájem něco pro město udělat.

Město žije

Důležité je dlouhodobě udržet pro naše obyvatele na velmi přijatelné úrovni ceny vody, odpadů, topení a ostatních přímých poplatků. Ty se od roku 2011 v podstatě nezměnily a dnes patří mezi nejnižší v Jihočeském kraji. Hospodařit s rozvahou a veřejné prostředky utrácet tak, jako to dělají v zodpovědných rodinách. Nebát se ale investovat do budoucnosti. Za posledních šest let máme nejvyšší hodnocení v ekonomice a hospodaření s finančními prostředky.

To o něčem svědčí. Tradičně nízkou platovou úroveň ve východním koutu Jihočeského kraje jsme se snažili zmírnit nízkým zatížením našich občanů a nabídnout jim spoustu kultury a sportu za přijatelné ceny nebo zcela zdarma. V oblasti cestovního ruchu jsme začali tím,

že jedna zpoplatněná předzahrádka v době sezony byla nahrazena možností bezplatného užívání pozemků města. Dnes máme evidovaných 53 předzahradek a město žije.

Staráme se o všechny

Školství je naší výkladní skříní. Školy i školky jsou rekonstruované, pokrýváme už pět let požadavky na umístění dětí ve školkách a nyní stavíme další pavilon. Nabízíme místa ve školce i lidem z okolních obcí, kteří dojíždějí do města za prací.

Po našem nástupu na radnici jsme s hrůzou zjistili, že město nemá v podstatě žádné pozemky pro vlastní rozvoj a podporu podnikání. Po metrech i větších celcích jsme postupně pozemky nakupovali a dnes můžeme nabídnout prostory nejen pro průmyslovou výrobu, ale máme konečně prostor i pro bytovou výstavbu. Bez dostatečného počtu nájemních bytů nelze dělat dobře ani sociální práci a je neustále nutné mít na paměti, že mezi námi žije spousta lidí, kteří potřebují pomoc. A to je podle mého názoru jeden z hlavních úkolů města. Starat se o všechny, nejen o ty úspěšné.

Po několika letech ve službě jsem postupně dospěl ke zkušenostem, které si v závěru dovoším shrnout do jakéhosi desatera:

Hlavně se z té funkce nepodělat a nemyslet si o sobě, že jsem nejchytřejší

Naslouchat lidem, snažit se je přesvědčit o svém názoru, ale nebát se přijmout názor jiný, když je lepší. Být slušný a komunikativní

Podmínka nezkorumpovatelnosti je podmínkou základní

Nebát se hájit zájmy města na všech úrovních

Mít vize, ale každodenní chod úřadu řešit technokraticky

Dokázat vysvětlit občanům rozdíly mezi krátkodobými a strategickými záměry, hájit zájem většiny obyvatel

Dodržovat pravidla

Nehledět na osobní volno

Být rozumný hospodář

Mít sociální citění

Přeji všem starostkám a starostům mnoho úspěchů a spokojenosti z dobře odvedené práce.

Stanislav Mrvka

bývalý starosta města Jindřichův Hradec

Jindřichův Hradec

Jindřichův Hradec je město v Jihočeském kraji, 43 km severovýchodně od Českých Budějovic na řece Nežárka. Žije zde přibližně 21 tisíc obyvatel.

Do poslední chvíle ani nevíte, kam vlastně jedete

František Trhlík

Jsem ženatý, mám tři děti a pět vnoučat. Pocházím z Domažlicka, přičemž v roce 1990 jsem přišel s rodinou z Plzně do Kostelce, odkud pochází manželka. Původně jsem pracoval jako živnostník v automobilovém opravárenství. V roce 1998 až 2002 jsem v Kostelci působil jako místostarosta a od roku 2002 až dosud jsem starostou obce. Od mládí jsem měl zájem o práci s mládeží a obecně s lidmi. Rád si zahrají kopanou či stolní tenis.

Funkce starosty je opravdu bez nadsázky posláním na 24 hodin denně, když si uvědomíte, že každý člověk (občan) má nějakou potřebu, problém, se kterými se na vás obrací, a vy je nemůžete odmítnout slovy, že to či oné nejde, obraťte se přímo na Policii ČR. Jako starosta vím, o čem mluvím, jsem bezmála 20 let ve funkci. Musím často vstoupit do jednání, kolikrát i rodinných či sousedských vztahů a počítám, že svou autoritou napomohu jako mediátor k urovnání.

Zážitků je plno, napadají mě třeba účasti na výjezdu zásahové jednotky sboru dobrovolných hasičů při likvidaci požárů či přívalových povodní ve třech vesnicích. Zajišťujete, pomáháte s organizací či zásobováním základních životních potřeb, aby se záchranáři mohli plně věnovat samotné akci.

Výjimkou nejsou noční telefonáty, které vás zvednou z postele k poplašnému zařízení zajišťujícímu ochranu budov, k převzetí toulajících se psů, koček nebo spolupráce s Policií ČR, kdy asistujete jako svědek při zásahu. Vezete si svačinu a pití pro případ, že se akce protáhne na celý den, a do poslední chvíle ani nevíte, kam vlastně jedete.

Byly časy, kdy jsem se nechal vyškolen na přestupkovou agendu a řešil přestupky při porušování obecně závazné vyhlášky o veřejném pořádku, čistotě a rozdával i blokové pokuty sám, přičemž tuto moji aktivitu popsal jeden novinář, který mě označil jako „šerifa“. Pokud existuje respekt, následuje určitá forma pořádku a ve výsledku se zlepšuje prostředí, které kultivuje samotné lidi a zároveň motivuje k tvůrčí činnosti i na svých nemovitostech.

S odstupem delšího času můžu vzpomínat jen v dobrém, neboť vše, co člověk koná ve prospěch spoluobčanů a správního území, se vyplatí a trpělivost přináší změny a kvalitu života na venkově, který má svá specifika i s lidmi, kteří místo navštíví.

Se stabilizovaným kolektivem lidí v zastupitelstvu obce, ve výborech, komisích, organizacích a spolcích se nám povedlo naplnit většinu rozvojových plánů od občanské infrastruktury přes společenské, bytové až po zajištění pracovních příležitostí pro „všechny“.

V roce 2014 získala obec titul „Vesnice roku“ v Plzeňském kraji, na který jsem velmi hrdý a pyšný.

František Trhlík, starosta obce Kostelec

Kostelec

Kostelec je obec ležící v okrese Tachov v mírně zvláště části Holýšovské pahorkatiny. Správní území obce zaujímá rozlohu 3088 ha. Žije zde 602 obyvatel v 6 obcích (Kostelec, Ostrov u Stříbra, Nedražice, Lšelín, Popov, Vrhavěč).

Když nemáte řidiče na multikáru, musíte za volant

Miroslava Sochorová

Zastupitelkou městyse Kounice jsem 23 let a starostuji devatenáctým rokem. Vystudovala jsem střední všeobecně vzdělávací školu a potom i pedagogickou školu se zaměřením na učitelství mateřské školy. V mateřské škole jsem pracovala 31 let a zůstala bych tam i dál, kdyby občané nechtěli, abych kandidovala do voleb. Mám svou obec ráda a pořád mě práce pro naše občany baví, je to velká škola života. Jedno negativum to má, že zbývá málo času pro rodinu, a co je dovolená v poslední době, vůbec nevím, protože se jedná o práci sedm dnů v týdnu a 24 hodin denně. Beru tuto práci jako poslání, které přináší i radost. Když vám někdo poděkuje za nový chodník, opravenou silnici, hřiště, hezkou fasádu na obecním domě. Anebo jen tak, že se mu v Kounicích dobře žije.

Městys Kounice je obcí s 1420 obyvateli, která leží na okraji rovinatého Polabí v okrese Nymburk. Z jedné strany se k nám ale sjíždí z kopce. Tento kopec nám dává zabrat hlavně v zimě, kdy v něm uváznou kamiony, takže se musíte postavit ke kostelu a posílat řidiče jiným směrem, než kterým chtěli právě jet, bohužel ne všem se to líbí.

S přicházejícím jarem poklidíte po příkopech, kolem obce, v obci, v lese, u rybníka, po těch, kteří si odloží třeba již nepotřebný vánoční stromeček za svou zahradou v lese. Zahradu mají krásně upravenou, ale za ní je hromada přebytečných věcí z domácnosti a vedle toho stojí kompostér, dokonce zamčený visacím zámečkem, co bych si dělal nepořádek na své krásné zahrádce, ať to obec uklidí.

Se střídáním času se vám v půl druhé ráno ozve telefon, jestli by už nemohly přestat zvonit zvony na kostele, bohužel je nikdo správně nesešteloval, tak zvonily stále.

Další noc se v půl třetí ozve policie, že pekař, který rozváží pečivo, našel u cedule uvázaného psa. Měla jsem štěstí, že jsem pro psa nemusela v noci, pekař byl tak hodný, že ho vzal s sebou a přivezl na úřad až v sedm hodin ráno.

Když pejska dáte do útulku, zaplatíte za něj poplatek, tak se za dva dny dozvíte, že majitel si ho vyzvedl, aniž by vám to řekl. A potom přijde jedna paní, abych jí půjčila peníze, že nemá co dát psovi. Tak sáhnu do vlastní peněženky a peníze jí půjčím.

Dále zjistíte, že nemáte řidiče na multikáru, tak musíte za její volant. Rozvážíte občanům dřevo z lesa, kde řádí kůrovec. Mezitím, než zaměstnanci dřevo naloží, tak seběhnete na úřad na výběrové řízení a tu zvoní telefon s tím, že u potoka hoří. Ještě, že naproti vám sedí velitel hasičů, tak skočí do auta a jedou hasit.

Mezi tím vším bojujete za udržení pošty v obci, rekonstrukci komunikace v majetku Krajské správy a údržby silnic, která je přivaděčem na dálnici, ale komunikací se nedá nazvat, šatními skříňkami v základní škole, nefungujícím rozhlasem, veřejným osvětlením, kotlem v domě s pečovatelskou službou, a ještě hledáte místo v domově důchodců pro občana, který nikoho nemá.

Vyschlým potokem a liškou, která spí na návsi v betlémě a navštěvuje kurníky u rodinných domů a jednu slepici si uloží na dětském hřišti v pískovišti.

A co s ní uděláte, když je to liška Bystrouška a ví, jak na myslivce? Potom vám policie oznámí, že ve vašem katastru zemřel cizinec a nikdo ho nechce, takže se musíte postarat o jeho pohřbení. A pak uklidňujete manžela, který chce „zmlátit“ souseda, protože jeho pes mu pokousal manželku. V důsledku změn stavebního zákona řešíte sousedské vztahy ohledně plotu.

A to nemluvíme o všech statistikách, kontrolách a různých nařízeních – na to všechno jsme na úřadě pouze tři, matrikářka, účetní a starostka, ale za sebou mám skvělé zastupitele, což mi mnozí kolegové závidí.

Po sedmnácti letech starostování mě už nic nepřekvapí. Starostování je velká škola života a vždycky si říkám, že jednou o tom všem napíšu knihu, ale nejsem si jistá, jestli jedno pro druhé nezapomenu. Myslím si, že na nás starostech by se mohlo testovat, co člověk vydrží.

Starostování má i světlé stránky – když vás pozvou do základní školy na Noc s Andersenem, děláte babičku bylinkářku, hrajete pohádku O červené Karkulce, když se vydaří dětský den nebo posezení se seniory, vánoční setkání. Nebo když vám jen tak přijdou občané poděkovat na úřad, popřát hezké jaro a řeknou: „Děvčata, děláte to dobře.“ Funkce starostky se musí dělat s láskou, srdcem a pokorou. A tak všem kolegům, starostům a starostkám přeji pevné nervy.

Miroslava Sochorová, starostka městyse Kounice

Kounice

Kounice jsou městyse ležící v okrese Nymburk, asi 5 km severně od města Český Brod. Žije zde 1420 obyvatel a jejich katastrální území má rozlohu 1128 ha.

Jak jsme se v Krnově (ne)zbláznili a vzdali se téměř stamilionové dotace

Tomáš Hradil

Jsem velkým krnovským patriotem. Necelé dvě desítky let jsem sbíral manažerské zkušenosti v soukromém sektoru. Se dvěma společníky jsem řídil mediálně-analytickou agenturu a působil také v managementu rodinné firmy – výrobce ergonomických křesel a židlí. Velkou zkušeností pro mě byla léta dobrovolnické práce v roli trenéra a předsedy florbalového oddílu FBC Orca Krnov. Nejprve jsem se stal členem sportovní komise, poté zastupitelem a v roce

2018 jsem byl zvolen starostou města Krnova. Jsem ženatý, mám dvě malé děti. Mezi mé největší koníčky patří vzpomínání na to, jak jsem měl čas na koníčky 😊. Ale to si nestěžuji. Byť je starostování náročné, baví mě.

V únoru sdělovacími prostředky proběhla zpráva, že se Krnov dobrovolně vzdal téměř stamilionové dotace z operačních programů. Možná se domníváte, že jsme se zbláznili. Nejprve ale dovolu, abych naše město představil.

23tisícový Krnov leží na hranicích s Polskem přibližně 20 kilometrů od Opavy v podhůří Jeseníků. Město zažilo dramatický rozvoj na přelomu 19. a 20. století. Patřilo mezi jedno z předních míst textilní výroby v Rakousko-Uhersku. Dochovala se řada technických památek, vil úspěšných továrníků a krásných staveb slavného architekta Leopolda Bauera, místního rodáka. Protože nepatříme mezi nejzřavější turistické destinace ČR, návštěvníci bývají půvabem Krnova příjemně zaskočení.

Mezi dochované stavby řadíme továrnu na sukna Alois Larisch a synové. Textilní výroba zde zůstala zachována i po válce. Karnola patřila mezi největší zaměstnavatele v regionu, než po revoluci zkrachovala. To nejcennější, co se dochovalo, byl jedinečný soubor technického zařízení dezinatury – vzorkovny.

Začátek tohoto tisíciletí byl ve znamení velkých projektů financovaných z evropských fondů. A tak i Krnov snil o velkém nadregionálním muzeu textilnictví a varhanářství. V roce 2007 rozsáhlý areál koupil, o dva roky později představil architektonickou studii a další rok se stal národní kulturní památkou. Vše gradovalo v roce 2017 schválením 95milionové dotace IROP.

Na konci tohoto roku však areál zachvátil požár, který založili dva čtrnáctiletí chlapci. Shořelo to nejcennější – vybavení dezinatury. Město naději na vznik muzea nevzdalo a pokračovalo v přípravách. Jak plynul čas, dramaticky rostla i spoluúcast a nad záměrem se začaly vznášet pochyby. Ty v únoru vygradovaly. Velké dotace jsme se vzdali.

Příčin byla celá řada a velkou roli samozřejmě sehrál požár. Za klíčový problém však považuji dotace jako takové. Často vás nutí připravovat projekty příliš rychle, v nedostatečné kvalitě (protože nemáte čas), účelově (optimální řešení kroutíte tak, aby vyhovělo dotaci) a s menším elánem (protože vás zatěžuje administrativa). Starostou jsem v té době byl rok a čtvrt, mohl bych přípravu svést na své předchůdce. Neudělám to. Na projektu tvrdě pracoval tým lidí, jak nejlépe uměl.

Většina kolegů starostů a starostek dobře zná projekty, které se takovým způsobem „roubovaly“ na zisk dotace, až se vytrácel jejich původní smysl, pokud vůbec nějaký byl. Hlavním pozitivním motorem každého člověka je jeho vnitřní motivace. Platí to i o městech a obcích. V tom obrovském dotačním rybníku se však snadno stane, že jejich představitelé přestanou přemýšlet o tom, co jejich město opravdu potřebuje. Místo toho realizují projekty, na které dostanou dotace.

Na naší radnici jsme si takové myšlení zakázali. Připravujeme vše, co považujeme za smysluplné, v provedení a načasování, jaké sami uznáme za vhodné. Až pak se rozhlížíme, zda bychom si nepomohli financováním odjinud. O řadu dotačních zdrojů tak přijdeme, přesto to považují za efektivní způsob řízení města.

Krnov má svou bohatou historii, krásu, ale také sudetské stigma odsunu původních obyvatel. Trpíme odlivem mladých lidí, patříme mezi ekonomicky slabší části země. Potřebujeme investovat do rozvoje. Pokud bychom měli k dispozici jednu miliardu od zázračného investora, bez problémů bychom ji utratili. Podpora strukturálně postižených regionů přitom může být jednoduchá. Seškrtnat všechny selektivní programy podpory a zavést solidární příspěvek v rámci rozpočtového určení daní. Dejme obcím více peněz do rozpočtových příjmů. Místní samosprávy dobře ví, jak a za co je utratit. Jen už prosím žádné dotace.

A co bude s národní kulturní památkou Karnola? Strach o ni nemám. Nadšenci už chystají skromnější, ale o to kvalitnější verzi muzea. Chceme také revitalizovat okolní prostranství a areál více otevřít lidem. Některé budovy si na své využití budou muset ještě počkat. Protože vedu město, ve kterém každým rokem ožívá občanská společnost, spolky a komunity, jsem přesvědčen, že nebudeme čekat dlouho.

Tomáš Hradil, starosta města Krnov

Krnov

Krnov je hornoslezské město v Moravskoslezském kraji, 22 km severozápadně od města Opavy a 18 km severovýchodně od města Bruntál, v podhůří Nízkého Jeseníku. Žije zde přibližně 23 tisíc obyvatel.

Unikátní doklad obnovené památky

Dagmar Novosadová

Na postu starostky jsem od roku 2002. Na úřad jsem nastoupila po mateřské dovolené v prosinci 1995 jako ekonomka, v roce 1998 jsem se stala uvolněnou místostarostkou. Jsem vdaná, mám dva dospělé syny. Svůj volný čas ráda trávím na zahradě, mám ráda turistiku, jízdu na kole, ráda čtu a poznávám, prostě mám ráda život.

Můj starostovský příběh je příběhem o trnitě cestě k rekonstrukci a znovuodhaleení krásy kunínského zámku, zámku, který byl prakticky na zbourání. Jeho zmrtyýchvstání má na svědomí myšlenka o záchraně a ochraně krásy, historie, paměti a vzpomínek, které nám zanechali naši předkové. Tuto myšlenku uvedla v život zastupitelstva obce Kunín, i když nebylo jednoduché vysvětlovat občanům, proč se opravuje zámek a nejsou finance na chodníky, komunikace, školu, školku... Nicméně nakonec se podařilo a obec sklídila za obnovu jedno zasloužené ocenění za druhým. Kromě prvenství v soutěži Má vlast cestami proměn „Nejkrásnější proměna 2014“, čerstvého ocenění v prestižní soutěži obnovy památek za uplynulých 30 let Opera historica 2019 zámek získal také zlatou medaili památkového inspektora.

Zámek v Kuníně s rozlehlou zámeckou zahradou náleží k nejcennějším barokním zámeckým stavbám na Moravě. Pro rodinu Harrachů byl v letech 1726–1734 postaven slavným vídeňským stavitelem Janem Lukášem Hildebrandtem. Z nemnoha staveb, jež byly na Moravě realizovány podle Hildebrandtových plánů, je zámek nepochybně nejvýznamnější. Nebyl pojat jako objekt demonstrace moci a reprezentace rodu, ale spíše jako malé panské venkovské sídlo a místo odpočinku. Tomuto zaměření také odpovídá umělecky hodnotné a vývojově neobyčejně závažné průčelí zámku, plné harmonie a jemné elegance, kterému na ceně nic neubírá ani skutečnost, že se jedná o zjednodušenou variantu projektantova návrhu zahradního průčelí letního zámku Mirabell v Salcburku.

Zámek vlastnilo postupně několik rodů; jeho doba největší slávy přišla za osvětlené majitelky Marie Walburgy, hraběnky z Waldburg-Zeilu, která zde založila moderní vzdělávací ústav a vychovala mimo jiné otce národa – Františka Palackého. Zámecká škola měla vliv i na Johana Gregora Mendela. Po 2. světové válce byl zámek majitelům konfiskován a stal se majetkem státu.

Osudy zámku po válce se podobaly osudům dalších šlechtických sídel v okolí. Byl vypleněn sovětskými vojáky a následovalo rabování civilními obyvateli. Mobilář byl zcizen a ten, co zůstal, rozvezen do depozitářů dalších hradů a zámků. Objekt byl využíván k jiným účelům, jako ubytovna, vývařovna, sklad léčiv. Opuštěný zámek začal pomalu propadat zkáze.

V roce 1956 si havarijný stav budovy vyžádal větší investice. Byl odstraněn dřevěný krytý most mezi zámkem a kostelem, byla opravena fasáda, atika, došlo k restaurování soch ateliérem Olbrama Zoubka. V roce 1958 mělo být v budově zámku umístěno zemědělské muzeum, a proto se započalo s vnitřními úpravami. Ke zřízení muzea však nikdy nedošlo a budovu získala Veterinární a farmaceutická univerzita Brno, která zde chtěla zřídit ubytovnu pro studenty. V 80. letech byla provedena injektáž z důvodu zajištění statiky objektu, začaly zde stavební práce v interiérech, přičemž došlo k dalšímu znehodnocení stavby. Na počátku 90. let minulého století vypadal jako zřícenina odsouzená k zániku a demolici.

Místo tolerance, vzájemné úcty a pochopení

Zastupitelstvo obce Kunín již od jejího osamostatnění (v roce 1991) usilovalo o záchranu zámeckého objektu. K záchraně celého zámeckého areálu byl zpracován projekt záchrany kulturní památky – Zámku Kunín, jehož cílem bylo předejít vzniku hrozícího stavu zámku komplexním zajištěním záchranných a udržovacích prací s následnou systémovou rekonstrukcí budovy i úpravou zámeckého parku realizací shora zmíněného projektu a reagovat adekvátně na opakující se připomínky a žádosti některých občanů, zastupitelů i návštěvníků obce včetně cizinců, týkající se obnovy, zachování i využití zámku i zámeckého parku, jehož stav škodil vzhledu obce a neprospíval jejímu dobrému jménu. Cílem bylo využít zámecký areál pro uspokojení stávajících i budoucích kulturních, společenských a ekonomických potřeb obce a okresu, zejména tehdejšího Okresního vlastivědného muzea Nový Jičín, nyní Muzea Novojičínska, které na zámku v současnosti provozuje zámeckou expozici a ve spolupráci s nímž byla rekonstrukce zahájena. Projekt obnovy zámku zdůraznil i neopakovatelný fenomén Kunína, jakožto bývalého přirozeného centra německé menšiny v oblasti Novojičínska a navázal na nejpokrokovější tradice zámecké školy, jakožto místa tolerance, vzájemné úcty a pochopení.

Rekonstrukce tak velkého objektu byla finančně velmi náročná

Obec již v roce 1996 započala s přípravami na celkovou rekonstrukci zámku. Jeho vlastníkem se stala v květnu 1999. Při této obnově spolupracovala s Okresním vlastivědným muzeem Nový Jičín, nyní Muzeem Novojičínska, které bylo kromě Národního památkového ústavu garantem odbornosti. Rekonstrukce zámku probíhala v letech 1997–2006 a byla rozdělena do několika etap. V roce 2009, kdy obec postihla povodeň, bylo nutné zrekonstruovat přízemí a zámecký park opětovně.

Celkové náklady na rekonstrukci zámku včetně inženýrské činnosti činily cca 85 mil. Kč, z toho se obci podařilo získat cca 71 mil. Kč na dotacích (Ministerstvo místního rozvoje, Ministerstvo kultury, Okresní úřad, Moravskoslezský kraj), cca 14 mil. Kč bylo hrazeno z vlastních zdrojů obce. Pro malou obec (v té době bez občanské vybavenosti) to bylo velmi náročné období, většině občanů se nelíbilo, že obec investuje do zámku, potřebovali chodníky, komunikace, o opravy si říkaly všechny obecní budovy.

Zámek pro radost

Od roku 2004 je zámek zpřístupněn veřejnosti, stal se významnou turistickou destinací. Zámeckou expozici navštěvují tisíce turistů ročně, kteří na něm mohou navštívit i obecní muzeum a kabinet přírodnin s rozsáhlou sbírkou minerálů a zkamenělin, letní galerii, zahrát si kuželky v zámecké kuželně, občerstvit se v restauraci a také se na zámku ubytovat. Zámek je místem konání zajímavých výstav, koncertů barokní hudby, hostí pravidelně

mezinárodní kursy interpretace staré hudby, na který se sjíždějí špičkoví lektoři a studenti z celého světa, hostí koncerty festivalů Janáčkův máj a Svatováclavský hudební festival. Je místem konání dalších kulturních akcí (Růže pro paní hraběnkou, Hradozámecká noc, unikátní prohlídky zámku s dětskými průvodci, Historické bitvy, setkání veteránů, slavnosti obce a další). Významné společenské akce bývají navštěvovány zástupci aristokratických rodin od nás i ze střední Evropy (vnuk rakouského císaře hrabě Franz-Joseph Waldburg-Zeil s rodinou, Schwarzenberg, Lobkowitz, Podstatzky, Mensdorff-Pouilly, Belcredi, Dohalsky, Czernin, Sedlnitzky, Loudon a další), mše v nedalekém kostele jsou u příležitosti takovýchto akcí celebrovány významnými duchovními (biskup princ František Václav Lobkowitz a další). Na zámku se také konají svatební obřady.

Pro zámeckou expozici bylo významné nalezení kontaktů na potomky posledních majitelů zámku – rodinu Bauerů, žijící v USA a v Rakousku, v roce 2001, se kterou byly navázány úzké vztahy a ještě v průběhu rekonstrukce získána podrobná fotografická dokumentace zámku a jednotlivých pokojů v době před 2. světovou válkou. Spolupráce s rodinou vyvrcholila v roce 2005, kdy z Rakouska byla na již obnovený zámek přivezena velká část sbírek, zařízení z majetku rodiny a také významná část rodinného archivu.

Muzeum v průběhu let navázalo blízké kontakty rovněž s potomky dalších rodin, které v průběhu staletí vlastnily zámek v Kuníně. Do zámku se tak podařilo získat na tisíc předmětů od vyhaslé rodiny Schindlerů z Kunewaldu, dědiců hraběnky Walburgy v roce 2015 z rakouských Korutan, z majetku příbuzných rovněž bohatou pozůstalost dalších majitelů zámku lantkrabat Fürstenbergů. Spolupráce byla navázána rovněž s rodinami Harrachů a Waldburg-Zeilů.

Zámek v Kuníně tak představuje unikátní doklad obnovené památky, kam se i ze zahraničí navracejí původní sbírky, zařízení a předměty rovněž z majetku rodin majitelů zámku, a zámek je vybaven autentickými sbírkami.

Zámek přitahuje rovněž pozornost médií, kulturní akce a samotný zámek jsou zaznamenávány v tištěných médiích, na vlnách Českého rozhlasu, České televize, památkový inspektor TV Nova udělil zámku zlatou medaili. Významné bylo také poslední získané ocenění – Cena odborného kolegia Opera historica 2019 za péči o kulturní dědictví ČR, kterou obec za obnovu zámku získala. Podobné ocenění jsme získali i od celostátní komise v soutěži Vesnice roku 2015. Tato ocenění nejsou spojena s financemi, ale přinášejí prestiž a napomáhají zviditelnění zámku.

Celá dlouhá cesta od zámecké ruiny po současný stav se dá označit jako malý zázrak, zámek jako bájný pták Fénix vstal z popela. A my jsme hrdí, že jsme mohli přispět k uchování našeho historického dědictví i pro následující generace.

Dagmar Novosadová, starostka obce Kunín

Kunín

Obec Kunín se nachází v okrese Nový Jičín v Moravskoslezském kraji, zhruba 6 km od Nového Jičína. Žije zde přibližně 1800 obyvatel.

Není Kyjov jako Kyjev

František Lukl

Jsem ročník 1977, vystudoval jsem Právnickou fakultu Masarykovy univerzity Brno a po škole jsem pracoval na Okresním úřadě v Hodoníně. V roce 2005 jsem byl zvolen starostou města Kyjov, kde starostuji dodnes. V letech 2013 až 2014 jsem vykonával funkci ministra pro místní rozvoj. Od roku 2015 jsem také předsedou Svazu měst a obcí ČR. Mou největší radostí je můj malý synek, který mě nabíjí energií.

Onehdy mě pobavil novinový článek o šestici fotbalových fanoušků z Francie, kteří během fotbalového Eura vyrazili podpořit svůj národní tým. Jenže si popletli metropole a místo v maďarské Budapešti vystoupili, obtíženi vlajkami a dobrou náladou, na letištní hale v Bukurešti, hlavní město Rumunska. Nevinný omyl, který skupinku Francouzů stál zajiždku o více než osmi stech kilometrech a několik propadlých vstupenek na utkání, které patrně sledovali jen v televizi.

Je to druh novinářské noticky, která má především pobavit, nechat čtenářovu mysl na chvíli odpočinout od hltání hutnějších článků se závažnějším obsahem. Příběh fotbalových příznivců ze země galského kohouta mi ale utkvěl v paměti nejen pro svoji komičnost. Okamžitě se mi vybavila podobnost s případem jiným, jenž se pojí s městem násobně menším, avšak mému srdci nejbližším.

Bylo to na podzim roku 2018. Ve své kanceláři na kyjovské radnici jsem otevíral nový pracovní den. Jedním z pravidelných ranních úkonů je pročitání hlášení městské policie z předchozího dne. Drobné výtržnosti, krádeže v některém z obchodních center, výtečníci v podnapilém stavu obtěžující okolí, toť příklady běžných nectností, které zmíněný dokument zpravidla uvádí. Jeden ze zápisů mne ale onehdy zaujal. Informoval o pochybném mladíkovi v ošuntělém oblečení, který se objevil na kyjovském nádraží. Působil zmateně a vyjadřoval se natolik nesrozumitelně, že výpravčí ho vyhodnotil jako osobu rizikovou, dost možná pod vlivem návykových látek. Přivolal proto hlídku městské policie.

Strážníci zjistili, že nejde o žádného ze známých výlupků. Na lavičce se před nimi krčil mladík sotva dvacetiletý. Opilý nebyl, zfetovaný taky ne. Přesto působil dezorientovaně. Navíc mluvil lámanou ruštinou, něco o tom, že chce k mámě. A protože tým kyjovských strážníků je hodně mladý a mezi povinnými předměty rodný jazyk Puškina či Tolstého už dávno nenajdeme, byla vzájemná komunikace úkonem obtížným. I tak se z překotného cizincova vyprávění dal sestavit časosled nešťastných událostí.

Ty začaly na zlínském hlavním nádraží a jejich původcem byla obsluha tamní pokladny. Netřeba jí za to spílat, možná mezitím změnila zaměstnání či odešla do důchodu. Stačí konstatovat, že mladíkovi s pochybnou artikulací starší dáma za přepážkou špatně porozuměla a místo do Kyjeva mu prodala lístek do jedenáctitisícového městečka na jihu Moravy. Vlak tak mladíka nevyklopil v hlavním městě Ukrajiny, ale v samém srdci Slovácka. Dovedete si představit jeho překvapení, když ho namísto moderní nádražní haly, honosně nazvané „Kyjiv-Pasažyrskij“, přivítalo nádražíčko zdobené folklorními motivy o několika málo perónech? Není divu, že mu nebylo do řeči.

V příbězích upřednostňuji dobré konce. Tady jsme se ho dočkali. Strážníci mladíka posadili na vlak do Brna, odkud měl dle instrukcí vyrazit na dlouhou cestu domů. A nejspíš se to podařilo, mezi brněnskou a ukrajinskou metropolí se již další sídla, názvem připomínající Kyjev, nevyskytují.

Když nad tím s odstupem přemýšlím, je nakonec zvláštní, že podobných omylů během svého starostování nepamatuji víc. Vždyť hranice mezi správnou a špatnou adresou může být zdárně ukryta ve špatné výslovnosti a záměna, byť jen jediného písmenka má sílu přepisovat zeměpisné souřadnice.

*František Lukl
starosta města Kyjov*

Kyjov

Kyjov je město v okrese Hodonín v Jihomoravském kraji na řece Kyjovce, 25 km jihozápadně od Uherského Hradiště. Žije zde přibližně 11 tisíc obyvatel.

Umíme se bavit

Jaroslav Vraný

Narodil jsem se v roce 1954, jsem ženatý, mám dva syny a tři vnoučata. Povoláním jsem instalatér-topenář, v tomto oboru se soustavně pohybuji již skoro 50 let. Mezi mé největší zájmy patří cestování, hokej a fotbal, dnes už chodím ale pouze fandit.

První písemný záznam o Letinech je již z roku 1248, kdy se Letiny připomínají jako výsadní majetek královských lékařů za vlády Václava I. Dominantou Letin je gotický kostel sv. Prokopa ze 14. století. K historickým zajímavostem patří památkově chráněné lázeňské budovy postavené na přelomu 19. a 20. století, kdy byl ředitelem lázní Letiny balneolog evropského jména MUDr.Vojtěch Mrázek. Dnes je areál v soukromém vlastnictví a je v něm poskytována zdravotní a sociální péče. Po volbách v roce 1994 začal můj život starosty a tuto funkci vykonávám dodnes. Svoji práci instalatéra jsem pak musel skloubit s funkcí starosty.

Začátky nebyly nijak lehké. V obecní kase bylo málo financí, ale na druhé straně občané rádi přiložili ruku k dílu, když viděli, že je to pro dobro nás všech. Od začátku jsem měl představu, co bych chtěl ve své obci udělat. Práce s lidmi mi nikdy nedělala problém. Vždyť práce starosty spočívá v celodenním kontaktu s lidmi. Je to práce nonstop.

V počátcích mé funkce jsme začali vydávat „Letinské noviny“, obnovili jsme setkávání důchodců s přátelským posezením u hudby, každoročně si zazpíváme u vánočního stromu, vítám do života naše nejmladší občánky. V obřadní síni předávám žákům 9. tříd vysvědčení, manželským párům, které oslavují zlatou svatbu, uspořádáme na přání malý vzpomínkový obřad. Oddal jsem mnoho mladých párů až už v obřadní síni, nebo v přírodě. Spoluobčanům starším 80ti let chodím osobně popřát k narozeninám. Tuto činnost vykonává starosta převážně v obleku s kravatou.

Umíme se bavit. Po 40 letech jsme oživi-
li tradici masopustního průvodu masek.
Jako starosta jsem šel příkladem, byl
jsem za vodníka. Pak je tu ta druhá část
funkce, kdy starosta na malé obci obleče
montérky a přiloží ruku k dílu. Odchy-
távám nejen toulavé psy a vozím je do
útulku, ale někdy také chytám pštrosa,
když se zatoulá. Smutné příběhy jsou
ty, kdy hledám spolu s hasiči zbloudilé
klienty z místního zdravotního centra. Bo-
hužel ne vždy má pátrání šťastný konec.

V obci jsou zbudovány všechny sítě,
obecní vodovod, plyn je zaveden ve
dvou místních částech, dvě místní čás-
ti jsou napojeny na čistírnu odpadních
vod. Po dokončení kanalizačních řadů
nastala jedna z náročných akcí, a to sil-
niční průtah obcí s vybudováním chod-
níků a uložení elektrického vedení
a veřejného osvětlení do země. V sou-
časné době probíhá stavba moderní po-

žární zbrojnice. Všechny náročné akce se vybudovaly a byly spolufinancovány z dotačních titulů jak kraje, tak i ministerstev.

V obci máme krásnou školu s víceúčelovým hřištěm a jako dobrý hospodář se o ni musím starat. Postupně se modernizuje budova, interiér školy a výukové metody.

Ve všech částech obce jsou zabudovány herní prvky a stále se rozšiřují místa pro volnočasové aktivity občanů. Máme například i in-line dráhu. V obci aktivně působí několik spolků, které se starají o sportovní a kulturní vyžití občanů. Já sám jsem členem několika z nich již od útlého věku.

Významným rokem pro Letiny byl rok 2005, kdy jsem 8. dubna převzal prapor a znak obce v Parlamentu ČR.

Každoročně od roku 2005 vítám v prvních májových dnech Military Car Club 3. armádního klubu Plzeň s konvojem vojenských historických vozidel na počest osvobození západních Čech americkou armádou.

Obec 2. června 2007 uzavřela dohodu o partnerství s německou obcí Mittelpölnitz. Zástupci obcí se pravidelně setkávají každé léto, ať u nás, nebo v Německu, při různých kulturních a hasičských akcích. A o tom je život.

V roce 2017 jsem byl oceněn v Senátu Parlamentu ČR za dlouholetou službu spoluobčanům pamětním listem *Serve et fidelis civitalis* (věrně sloužím obci).

Život starosty je čím dál víc náročný, díky narůstající administrativě a také nárokům a požadavkům některých spoluobčanů. Funkci starosty vykonávám již 27 let.

Jaroslav Vraný
starosta obce Letiny

Letiny

Obec Letiny se nachází v okrese Plzeň-jih, kraj Plzeňský. Součástí obce jsou lázně Letiny. Žije zde 675 obyvatel.

V Litomyšli občas mění starosty, ale nemění směr

Daniel Brýdl

Jsem rodák z Litomyšle, po studiu na místním gymnáziu jsem vystudoval pražskou Právnickou fakultu, s vloženým studijním pobytem v holandském Utrechtu. Během studia na VŠ jsem pracoval několikrát na biofarmě v Dánsku a po dokončení Karlovy univerzity také jako au-pair u Kolína nad Rýnem. Následovalo studium na Středoevropské univerzitě v Budapešti (právo mezinárodního obchodu) a pak již návrat do Litomyšle, kde jsem pracoval jako obchodní ředitel v rodinné firmě. Poté jsem byl krátkou chvílí na rodičovské dovolené s nejmladším potomkem, dále projektovým manažerem na litomyšlské Fakultě restaurování a následně jsem nastoupil do tiskárny HRG opět na pozici obchodního ředitele, než jsem se v roce 2018 stal starostou. Mezi moje koníčky patří sport (zejména basketbal, kterému jsem se věnoval i jako trenér mládeže), cestování, a moje tři děti – Justýna, Jonáš a Adam. A baví mě samozřejmě i Litomyšl, moderní architektura, veřejná prostranství a život ve městě.

Litomyšl = kontinuita a spolupráce

Můj příběh coby starosty města se začal psát asi hned během sametové revoluce. Tehdy totiž můj táta, Miroslav Brýdl, aktivně vstoupil do místní politiky, byl spoluzakladatelem Občanského fóra a během krátké doby se stal prvním porevolučním starostou. No, a když vyrůstáte v rodině starosty, tak se vám to město dostane tak pod kůži, že vás to vlastně nikdy nepustí. A protože mě veřejný život zajímal, před pár lety jsem spoluzaložil místní hnutí Generace 89 a jako sdružení nezávislých kandidátů jsme ve volbách v roce 2018 zvítězili a já se ocitl na radnici ve funkci starosty.

Táta přebíral po komunistech město šedivé, vyasfaltované, rozdělené čtyřproudovou silnicí, ale pod nánosy neopravených budov se skrývala krása a genius loci, na kterých se dalo budovat. Jako milovník umění i architektury velmi brzy pochopil, že město nelze kvalitně rozvíjet pouze s „místními projektanty“, ale musí se spolupracovat s opravdovými profesionály architektky z Prahy, Brna a dalších měst, kteří se na Litomyšl podívají nezávislými očima. A vedení města začalo s architektky jezdit do zahraničí pro inspiraci – Rakousko, Švýcarsko, Německo Itálie – vždy na konkrétní téma (krytý bazén, veřejné prostory, základní škola). Angažována byla městská architektka Zdena Vydrová, která mimochodem pro město pracuje dodnes.

A tím se dostávám k hlavnímu motivu „úspěchu“ porevolučního vývoje, kontinuitě a spolupráci. V Litomyšli to máme totiž tak, že se všichni porevoluční starostové a pan tajemník pravidelně scházíme na obědy (platíme si samozřejmě sami, respektive vždy jeden zve ostatní, aby nás nikdo nenařkl, že si užíváme za městské peníze a chodíme pokaždé do jiné restaurace, abychom dali vydělat různým podnikatelům ve městě). Platí také, že bývalý starosta se stává často místostarostou či naopak – z místostarosty starostou, takže se neplýtvá energie na negaci předchozího vedení, ale neustále se navazuje na rozjeté projekty, které se dokončují a nové vedení přichází se svými nápady.

Jak řekl myslím David Vávra „v Litomyšli občas mění starosty, ale nemění směr“.

I já mám nyní v radě města dva předchozí starosty, jsme sice každý z jiného těsta, ale přes všechny rozdíly vždy nakonec nalezneme kompromis nebo řešení, které vyhovuje valné většině a menšina to respektuje. Také chodíme po zasedání zastupitelstva na pivo, tam jsou zváni všichni zastupitelé (včetně všech tří opozičních), kde se dlouho debatuje o různých připravovaných projektech a rozhodnutích. Řekl bych, že všem zvoleným zastupitelům jde opravdu o dobro města, slyší na argu-

menty vedení radnice a nehlasuje se pravicově nebo levicově, nýbrž každý dle svého vědomí a svědomí, co si myslí, že je pro Litomyšl nejlepší.

No a po třiceti letech spolupráce s předními českými architektky a umělci je Litomyšl nazývána „hlavním městem moderní architektury“. Důležité je zmínit, že téměř veškeré investice jsou realizovány hlavně pro místní občany a ono se časem ukazuje, že k nám přijíždí i dost přespolních se podívat, že se i v Čechách dá budovat ono „moderní historické město“. Jak s oblibou říká pan architekt Pleskot. „Litomyšl je jako krásná žena, která se omlazuje“ – nové vestavby a přístavby přináší nový a kvalitnější život i do historických domů a kulis, kvalitní veřejná prostranství zvou k setkávání, k posezení a pobytu. Naše hlavní

náměstí, velice moudře našimi předky zbudováno s podloubími (zde tzv. podsíně = velice „smart“ řešení), nazvané po nejslavnějším litomyšlském rodákovi B. Smetanovi, je vlastně velké obchodní centrum, jsou zde desítky a desítky obchůdků, kaváren a restaurací. Opět velmi moudře se všechna porevoluční zastupitelstva shodla na tom, že Litomyšl nechce nákupní centrum za městem, že obchod vždy probíhal a probíhá na hlavním náměstí. Občas nám turisté vytýkají množství aut na náměstí, ale dříve zde byli koně, dnes holt k nakupování a životu patří automobily. Do budoucna připravujeme již nyní projekt na omezení automobilů na náměstí s tím, že namísto průtahu, který vede nyní nedaleko náměstí, vybudujeme cyklostezku a parkovací místa, až bude (bude-li) vybudována dálnice D35 kolem města. Je potřeba neustále připravovat nové a nové projekty „do šuplíku“, spolupracovat s nejlepšími profesionály v daném oboru a vysvětlovat všechny své kroky a vize nejen zastupitelům, ale v maximální možné míře všem občanům.

Jak je možné, že to v Litomyšli jde a ve spoustě dalších měst nikoliv?

Na to nezná odpověď asi nikdo, protože kdyby byla jednoduchá a šla by přenést do každého města, určitě by se o to každý snažil. Určitý základ je potřeba dle mého názoru vidět ve

složení obyvatelstva (opravdu tradiční staročeské město, ale zároveň nebojící se novinek a osobností zvenku), které volí do zastupitelstva města hlavně křížkováním lidí, které občané osobně znají, tedy nikoliv politicky, ale s osobní odpovědností. No a od revoluce zde nebyl žádný skandál korupčního typu, podle mého názoru všichni moji předchůdci pracovali velmi poctivě a odpovědně na rozvoji města, bez postranních úmyslů. A lidé to ocení, takže se nedělají revoluce, pouze občas drobnější evoluce na stávajících základech.

Také jsme město vzdělání (vždyt kvalitní vzdělání ve městě je již od roku 1640 a přes školní rok se Litomyšl nafoukne o více než 1000 studentů středních škol i fakulty restaurování),

kultury (kdo by neznal Smetanovu Litomyšl), kvalitního veřejného prostoru (kde se lidé často a rádi setkávají a baví), oceňovaných veřejných staveb (ať chcete nebo ne, když vyrůstáte v podnětném prostředí, tak to na vás a vaše děti má dobrý vliv), ale i široké nabídky sportu (opět: před 30 lety táta s architekty udělali generel sportovního areálu a ten se postupně doplňoval – přes všechna vedení radnice).

Jasně, že není všechno růžové, Litomyšl zaspala například v budování cykloinfrastruktury, chybí nám kvalitní domov pro seniory, lidé občas oprávněně kritizují ne-kvalitu dětských hřišť, ale chceme na radnici připomínkám naslouchat, máme za sebou první úspěšný ročník participativního rozpočtu a velké dotazníkové šetření pro nový strategický plán. V něm jsou stovky velmi kvalitních zpětných vazeb (rozuměj: děláme to na radnici blbě...), ale zásadní je, že 91 % občanů (odpovědělo 450

občanů, což je na desetitisícové město vcelku relevantní počet) v dotazníku uvedlo, že jsou se životem v Litomyšli spokojeni.

No řekněte, starostovat v Litomyšli je vlastně hezká práce, co kolegyně a kolegové? I přes to, že i zde mi čas od času někdo od plic vynadá a o stížnosti nemám nouzi. Nicméně si myslím, že když to šlo za 30 let v Litomyšli, může to jít i u vás. Hodně štěstí.

Daniel Brýdl, starosta města Litomyšl

Litomyšl

Litomyšl je město v okrese Svitavy v Pardubickém kraji na české straně bývalé zemské hranice s Moravou. Je vzdálené 17 km severozápadně od okresního města Svitavy a 13 km jihozápadně od Ústí nad Orlicí. Žije v něm přibližně 10 500 obyvatel.

Prostě kouzlo vesnice

Daniel Havlík

Je mi padesát let a původním povoláním jsem speciální pedagog, nyní již čtvrtým volebním obdobím starosta obce. Mezi mé největší záliby patří sport, turistika a rybaření.

Za těch více než 14 let starostování mám příběhů určitě stovky. Nejprve ten nejčerstvější.

Každý má představu krásných Vánoc, těší se na pohodový a klidný Štědrý den. U nás v Ludgeřovicích jsme čtyři roky po sobě měli právě na Štědrý den nějaký výjezd. Dvakrát naši hasiči zasahovali u požáru. Poprvé v kotelně rodinného domu, kde ještě topí tuhými palivami a od horkého popela chytily špatně uskladněné papíry a dřevo. Kromě zadýmení celého domu se naštěstí nic jiného nestalo, akorát jsme ve 14 hodin vyběhli od svých rodin a vrátili se začouzení o tři hodiny později právě na štědrovečerní večeři. Další rok pro změnu hořela udírna. Chlapi se rozhodli vyudit klobásky a jak už to bývá, trochu se popíjelo. Výsledkem byla výroba čistého uhlíku a brzký ranní zásah výjezdové jednotky našich hasičů. Před třemi lety pro změnu při silném větru dopoledne spadly stromy na frekventovanou silnici mezi Ludgeřovicemi a Hlučínem. Logicky jsme opět s našimi hasiči vyjžděli stromy odstranit. Předloni už jsme se s hasiči sázeli, v kolik hodin a k čemu vyjedeme.

No musím vás zklamat. Hasiči výjezd neměli. Já jsem však okolo 13. hodiny obdržel telefonát od Policie ČR, které oznámila jistá občanka, že po jedné z našich ulic pobíhá pes a paní žádá jeho neprodlený odchyt. Policisté mi poskytli i telefonní číslo oznamovatelky, takže jsem jí volal, zda je ten odchyt akutní. Odpověď mě málem „položila“. Paní zcela vážně oznámila, že ten pes už kolem nich takhle pobíhá asi tři dny, nikomu sice nic nedělá, ale jí to zrovna teď už vadí a na odchytu trvá.

No paráda! Zkuste někoho sehnat na Štědrý den po obědě na odchyt. Takže jsem si šel zasportovat, po cca 30 minutách konečně psa chytil a zavezl do obecního kotce. Zákon schválnosti samozřejmě fungoval, pes byl bez čipu. Naštěstí si ho majitel z vedlejší vesnice díky informaci na facebooku vyzvedl hned druhý den dopoledne. Až loni se stal malý zázrak, sázku jsme s hasiči prohráli všichni, Štědrý den byl skutečně klidný.

Psa jsme ve spolupráci s policisty Městské policie Hlučín chytali pro změnu na Silvestra po 22. hodině.

Minulý týden konečně pořádně nasněžilo. Naši zaměstnanci z Technických služeb Ludgeřovice a zaměstnanci jedné z místních firem skutečně od dvou hodin ráno tři dny po sobě čtyřmi velkými traktory a jedním malým odhrnovali sníh, sypali, solili, prostě se snažili, aby bylo cca 29 kilometrů silnic a 7 kilometrů chodníků sjízdných a schůdných. Já jsem byl také vzhůru, společně jsme koordinovali postup a vše, co k tomu patří (inu, někteří občané se tvářili, že sníh vidí málem poprvé v životě a emoce z nich chvílemi až stříkaly). Všichni opravdu „makali“ na plný výkon. Najednou do toho telefonát. Zjevně podnápily muž volá, aby mi sdělil, jestli jsme se nezbláznili v neděli ve tři ráno rušit slušné lidi ve spánku hrkáním traktoru a na co máme tu zasn... vyhlášku o rušení nočního klidu, když ji sami porušujeme! Jinak zmiňovaná vyhláška řeší zákaz hlučných činností v neděli a o svátcích. Nevím, jak byste reagovali vy, ale já vědět, kdo volá, tak mu hned v tu chvíli zajedu dát pár facek. Když jsem to chlapům o přestávce říkal, myslím, že v té chvíli měli všichni chuť se přidat...

A ještě jeden příběh – odchyt kozy.

Jednou takhle v sobotu odpoledne pracuji doma na zahradě a do toho mi volá kamarád. „Dane, prosím tě, přijď, po Vrablovecké ulici poblíž obchodu Slavia běhá po cestě koza. Málem ji teď sestřelilo auto.“

První „moudrá“ odpověď, která mě asi logicky napadla, byla: „Děláš si kozy?“ Nicméně jsem skočil do auta, jel na Vrabloveckou ulici a proti mě běží – koza! Kamarád se chechtal

na celé kolo, co s ní teď budeme dělat? Nakonec se nám ji společně podařilo zahnat do jedné zahrady a chytit ji. Kamarád, naštěstí také v montérkách, ji držel v mém autě na zadním sedadle a jeli jsme ji dát do obecního kotce. Po cestě jsme se bavili o odchycích různých zvířat. Já mu povídám, že už jsem v autě vezl psy, kočky, králíka, želvu, poraněnou kachnu nebo užovku, ale kozu vezu opravdu poprvé. Kamarád se najednou začal hrozně smát.

Dojeli jsme ke kotci, kolega se pořád málem svíjel smíchy a já nevěděl proč. Nakonec z něj vypadlo: „Ty vole, já jsem si představil, že se do té tvé škodovky snažíme narvat krávu!“ Umíte si asi představit, že v té chvíli jsme doslova řvali smíchy oba dva. A koza stála a nechápala, proč se ti dva blázni málem válí po zemi...

Ale jinak je v té naší vesnici stejně krásně! Prostě kouzlo vesnice, i když trochu větší (Ludgeřovice mají více než 5 tisíc obyvatel).

*Daniel Havlík
starosta obce Ludgeřovice*

Ludgeřovice

Ludgeřovice je obec v okrese Opava v Moravskoslezském kraji. Obec leží mezi městy Ostrava a Hlučín. Žije zde přibližně 5000 obyvatel.

Jeden den v životě starosty? Dobře, tak třeba zrovna dneska...

Pavel Kuběna

Narodil jsem se v roce 1977. Po studiu na filosofické fakultě Ostravské univerzity (obor Český jazyk a žurnalistika) jsem působil jako středoškolský učitel. Ve volném čase se věnuji počítačové grafice, ochotnickému divadlu a běhám horské maratony. Jsem ženatý a mám tři děti.

Třináctého ledna 2021, středa, úřední den. Vstávat se mi moc nechce, jsem jednoznačně spíš sova, žádný skřivan, ale budík je neúprosný. Ještě v polospánku napínám uši – jo, je to v pořádku, traktorista domluvený na odhrnování sněhu už vyjel. Ještě kontrola pohledem z okna, no, na to, že jsme pod Lysou horou a mělo sypat celou noc, to není tak hrozné. Jdu si vyčistit zuby.

Snídaně s rodinou, pak vyhrabat zpod sněhu své i manželčino auto, odházet cestu k cestě a můžeme vyrazit. Nejdříve s dcerou dolů do města do školy – chodí do speciální, takže není postižená distanční výukou. Na rozdíl od svých dvou sourozenců, kteří zůstávají doma a učí se přes internet. Je prostě postižená jinak.

Před vchodem do úřadu přihrnutá hromada sněhu. Oba pracovníci údržby jsou doma v covidové karanténě, takže se vracím domů pro lopatu a prohazuji si cestu ke kanceláři. S paní referentkou, která je na home officu a zároveň se připravuje na úřednické zkoušky, řeším telefonicky několik aktuálních záležitostí včetně stížnosti na neposypanou a neudržovanou, ale zato soukromou účelovou cestu. Co bychom asi tak s tímhle mohli dělat? Zelený čaj. A za chvíli už vyrážím autem necelých 40 km do jedné inspirativní vesnice u Nového Jičína získat od velmi vstřícné paní starostky cenné rady a zkušenosti ohledně kanalizace. O hodinu později, chytřejší, se vydávám na cestu zpět, stavuji se na poště a pak na otočku domů. Na oběd a kontrolu ratolestí. Několik mailů vyřídím na telefonu a je to.

Na úřadě nějaké podpisy, dopisy, faktury s paní účetní – taková střeďeční chvílka byrokracie. Jenže údržbáři v izolaci, to není jen hromada sněhu před úřadem. To jsou i neodklizené zastávky autobusu a neposypané křižovatky. On ten sníh tady pod horami je sice napohled krásný, ale taky to pak pěkně klouže. Takže lopatu do auta a jedu, jedu. Po dvou hodinách mám aspoň to hlavní hotovo a vracím se na úřad.

Kafe. Řeším pár telefonátů, další maily, z nichž jeden je ze Svazu měst a obcí s prosbou o starostovský příběh... A protože jsem ke všemu taky grafik, dávám rychle dohromady tisková data pro ceduli k té neposypané a neobecní cestě, aby všichni věděli, že tam radši vůbec nemají jezdit. Že je to odsud sice blízko na Lysou, ale taky by mohli spadnout i s autem rovnou mezi otužilce do Satinských vodopádů. Domlouvám se s tiskárnou, že to spěchá a rádi bychom ceduli umístili ještě před víkendem. Protože jestli zase přijedou všichni ti nešťastníci, kterým zavřeli nákupní centra, bude to stát za to.

Pět minut před koncem úřední doby zvedám poslední telefon, volá jeden mladý tatínek, jak to bude letos se školkou a školou a co ten chodník podél krajské cesty a co bude s tou kanalizací, no témat minimálně na půl hodiny. Paní účetní mezitím zamává na pozdrav a odchází, volám na ni, že jo, že pak zamknu a zakóduju, a dál příjemně rozmlouvám s telefonním sluchátkem. Pevná linka, to už je skoro vzácnost.

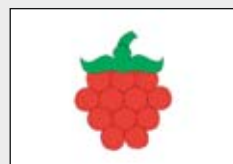
Nakonec se ještě nachystám na zítřejší ranní telekonferenci přes Teamsy – budeme s okolními starosty a krajem řešit ten nápor turistů a problémy s parkováním a odpadem a vším možným, co je s tím spojeno. Tak uvidíme, co vymyslíme. Doma jsem po páté večer. Tak jak ses dneska měl a cos dělal, tati? Ani nevím, asi bych si to měl psát, třeba bych to pak udal i v Respektu. Za normálních okolností bychom večer měli zkoušku ochotnického spolku, jenže normální okolnosti jsou zatím v naprostém PSÍM nedohlednu... Venku sněží a mrzne, zítra bude zase třeba odházet ty zastávky. Chvilí před osmou telefon. Paní doktorka uvízla s autem v kopci. Takže ještě jednou. Lopatu, kýbl s posypem a do akce. Za tři čtvrtě hodiny není co řešit. Doma vyloženě prvorepubliková idyla, v televizi inspektor Bouše prohledává vlak, děti se hádají a nechtějí jít spát. Chumelí jak už dlouho ne. Pozorně napínám sluch – no aspoň, že ten traktor jezdí...

Pavel Kuběna, starosta obce Malenovice

Malenovice

Obec Malenovice se nachází pod Lysou horou v Beskydech v okrese Frýdek-Místek v Moravskoslezském kraji. Žije zde 780 obyvatel. U obce se nacházejí lyžařské vleky a sjezdovky.

Starostování bude těžkej diktát

Jaromír Jirka

Jmenuji se Jaromír Jirka. Původním povoláním jsem zemědělec, přesněji řečeno mechanizátor. To je člověk, který má v zemědělském podniku na starost stroje a technologická zařízení.

V roce 2002 jsem byl zvolen starostou obce Martínkovice a už mi to zatím zůstalo. Jsem ženatý, mám 2 syny.

Rád pobývám v přírodě a vyhledávám aktivní pohyb. Pokud mi to čas dovolí, tak od jara do podzimu jezdím na kole, především horském, a v zimě na běžkách.

Začala nám zima

Tuhle příhodu vyprávím vždycky, když se mě někdo zeptá, co obnáší funkce starosty, co vlastně dělám a jestli z toho mám radost. Příběh není dlouhý, ale myslím, že pro pochopení problematiky je vcelku výstižný. Předem se omlouvám za použití ne úplně spisovného jazyka, ale pro celkové vykreslení konkrétní situace to jinak nejde. Takhle se prostě u nás na vsi v běžném životě mluví.

Pamatuji se na to úplně přesně. Bylo krátce po volbách a já jsem byl čerstvým starostou naší obce Martínkovice. O tom, co všechno starosta má a musí zajistit a zařídit, jsem si teprve pomalu vytvářel povědomí a v nepravidelných, ale o to častějších intervalech, jsem telefonoval svému předchůdci a známým déle sloužícím starostům v okolí.

Byl začátek prosince roku 2002, neděle odpoledne. Od rána bylo pod nulou a zhruba v poledne začal padat sníh. S manželkou jsme se šli projít a navštívit moje rodiče, kteří žijí na horním konci obce pod Broumovskými stěnami. Na místní komunikaci se vytvořila asi třicetimetrová vrstva sněhu. Váhal jsem, jestli už je ta pravá chvíle, kdy je potřeba povolat pracovníky smluvního zemědělce s technikou a nechat cesty vyhrnout, nebo jestli mám ještě chvíli počkat a natahovat dobu bez údržby a tím ušetřit něco málo obecních peněz.

Moje dilema vyřešil jeden ze spoluobčanů, kterého jsme na své procházce potkali. Jen mě zaregistroval, spustil křik: „Co na tý obci děláte? Proč není ta cesta vyhrnutá? Podívej se, jak to klouže.“

Jak jsem zmínil, byl jsem starosta zelenáč, ze všeho vyjevený. Samozřejmě jsem měl snahu, aby věci fungovaly, a navíc jsem měl obavu, abych něco nezanedbal. Pro to jsem hned telefonoval smluvní

firmě, aby někoho poslali sněh odklidit a cestu posypali. Občané si to přeci zaslouží a mají právo chodit a jezdit po místních komunikacích bezpečně.

Skutečně, než jsme s manželkou došli zbývající asi kilometr k domu mých rodičů, předjel nás traktor s radlicí a hned za ním další s rozmetadlem s kamennou drtí. V tu chvíli jsem měl pocit generála po vyhrané bitvě. Říkal jsem si: „Hochu, seš dobrej, kalamitu jsi zvládl a kritickou situaci vyřešil.“

U rodičů jsme asi hodinu poseděli, popovídali a vypili čaj. Poté jsme vyrazili stejnou cestou zpět. Byl pěkný mrazivý podvečer a já měl dobrý pocit, že všechno funguje, jak má. Až do chvíle, kdy jsme potkali dalšího z občanů naší obce, který už z dálky křičel: „Ty vole, proč tu cestu sypete? Vždyť mně po tom nejedou sánky.“

To mě utvrdilo v pocitu, že to starostování bude slovy klasika „těžkej diktát“.

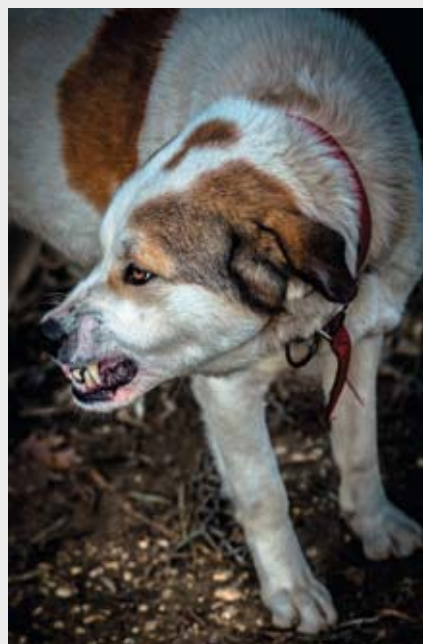
Širinka

Tato příhoda úplně nevystihuje práci starosty, ale je spíš pro zasmání. I takové věci se v životě starostově mohou stát.

V sousedním domě bydlí starší paní, v zájmu ochrany osobních údajů jí budu říkat třeba Nováková. Paní Nováková má psa, vlastně fenku. Jmenuje se Širinka a zcela jistě by mohla s ohromnou šancí na vítězství kandidovat na titul nejšerednější pes v Martínkovických a pravděpodobně i na Broumovsku. Tahle dvojice chodí na časté procházky, někdy i směrem k domu, ve kterém bydlím.

Na úřad jezdím každé ráno obvykle na kole a ten den jsem neudělal výjimku, přestože v noci padal déšť se sněhem a trochu mrzlo. Před domem byla cesta mokrá, místy pokrytá slabou vrstvou rozbředlého sněhu. Nic, co by mě „zkušeného a tisíce kilometrů zoceleného cyklistu“ mohlo překvapit. Měl jsem drobné zpoždění, proto jsem vyrazil poměrně svižně. Zhruba po 200 metrech se cesta začíná svažovat v pravotočivé zatáčce k mostu přes potok. V tomto úseku je po výstavbě kanalizace položen nový asfaltový povrch. Zrada byla v tom, že byl hladký a na rozdíl od okolní komunikace se na něm držela vrstvička ledu. Po ledě ještě navíc tekla voda a s tím jsem vůbec nepočítal.

Ve chvíli, kdy se přední kolo dotklo zmíněného úseku, mi blesklo hlavou, že se nevyhnutelně blíží pohroma. Neměl jsem čas vůbec na nic a v tom okamžiku jsem ležel na zemi s bradou těsně nad cestou

a propletený s kolem jsem klouzal hlavou napřed z kopce dolů směrem ven ze zatáčky. Co čert nechtěl, přímo v místě, kam jsem směřoval, venčila paní Nováková svoji Širinku. Když jsem tím mokrým marastem doklouzal až pod nohy paní sousedky, koukali jsme si se Širinkou přímo z očí do očí. Evidentně měla záchvat vzteku nebo možná strachu. Každopádně štěkala jako pomínutá a chtěla mně ukousnout nos. Paní Nováková naštěstí zareagovala včas a napnuté vodítko udržela. Nejlepší bylo její okřiknutí vyvádějícího psa: „Ticho, Širinko, ticho buď, to je pan starosta!“

Rychle jsem posbíral sebe i kolo, pozdravil paní Novákovou a koukal zmizet. Šel jsem se domů přestrojit do čistých a suchých věcí. Na úřad jsem nedorazil úplně včas a navečer mě ještě čekala pochvala od manželky za prodřené koleno na kalhotách a roztrženou bundu.

Jaromír Jirka
starosta obce Martínkovice

Martínkovice

Obec Martínkovice se nachází v okrese Náchod, kraj Královéhradecký. Žije zde 511 obyvatel.

Děláte prostě všechno

Lucie Potůčková

Profesně jsem právnická, ale už druhé funkční období jsem také odpadový specialista, stavební dozor, mediátor sousedských sporů, koordinátor zimní údržby, odborník na veřejnou zeleň, kulturní referent, administrátor dotací, redaktor místního časopisu a samozřejmě šéf hasičů, stejně jako každý starosta, v mém případě vesnická starostka, a tudíž vlastně takový Ferda Mravenec, práce všeho druhu. Abych se večer nenudila, starám se o dvě pubertální děti a hlavu si resetuji hlavně běháním, v zimě na lyžích, a pokud to je možné, tak cestováním.

Začnu poněkud popisně, ale pro představu je to třeba. Náš městys čítá asi 2300 obyvatel. Jsme krásná obec pod krkonošskými velikány, s divukrásnou přírodou, ale s velmi pohnutými osudy a historií Sudet. Na celkové atmosféře se podepsaly i porevoluční změny a změna průmyslu celkově. Účel nynějších truchlivých brownfieldů podél řeky Úpy se stále hledá, a než se najde, budou tyto opuštěné nevyužité objekty němými svědky někdejší industriální éry. Zároveň je však nutno dodat, že život na horách je kvůli specifickému klimatu drsný a stejný jsou i jeho obyvatelé. A pak jsou tu turisté, luftáci a návštěvníci vůbec a s nimi spojená subkultura a novodobý cestovní průmysl. To vše formovalo a i po několik generací stále formuje místní obyvatele, jejich životní styl i světonázor.

Stanete-li se starostou, dostanete na krk řetěz. Nikdo už vám ovšem neřekne, že jako bonus budete mít taky kouli u nohy a svázané ruce. Proč svázané ruce? Protože často chcete něco udělat, a to rychle a rázně, ovšem kvůli nejruznějším procesům to prostě nejde. A proč kouli u nohy? Protože často byste chtěli zmizet ze světa, vypařit se a na všechno se vykašlat, jenže z nejruznějších důvodů to prostě neuděláte. Zejména proto, že máte starostovskou čest a odpovědnost.

Á propos, ten řetěz kolem krku. Řekněme si to upřímně, tato významná starostovská insignie je designována především na zátylky mužské. My starostky jsme obvykle poněkud subtilnějších figur, a tudíž nám tento symbol majestátu sahá až někam po pupík a svou tíhou láme krčky. Svatebčané se mě pak na obřadu nezřídky vyplašeně ptali, jestli je něco špatně a proč jsem tak smutná a shrbená. Nechali jsme tedy udělat dámský lehčí a kratší řetěz a „voila“, problém byl vyřešen.

Ne každý problém se ovšem dá vyřešit tak snadno. Práce starosty je pestrá, mnohotvárná a inspirativní, leckdy však také úmorná, deprimující, nevděčná, a popřemýšlíme-li nad tím, že v případě malé obce jde o práci velmi osamělého vrcholového manažera, tak často také špatně placená. Anglicky se to řekne „underpaid“, což by se doslovně přeložilo jako „podplacená“ a mnozí občané by se tomu jízlivě uchechtli. Nenechte se však mýlit a zkuste se alespoň na den vžít do role starosty menší obce, tedy přesně tak velké, že máte obrovskou agendu, ale miniaturní aparát, a tak všichni dělají tak trochu „na koleně“ všechno.

Vaše starosti všedních dní mohou být nezřídky velice nevšední. Ráno vyberete barvu fasády na sportovní kabiny (tak v tom jsme my starostky extratřída), poté řešíte díry v silnici zvíci pasti na mamuta, což je po každé zimě takový evergreen. Krátce nato přejdete k řešení výběrového řízení na nábytek rekonstruované školy, následně jdete uvítat nové občánky do obce a poslání z chování miminka se scházíte se sociálním pracovníkem řešit bezdomovce s jednou nohou, který se rozhodl zcela dobrovolně zemřít na hranici vašeho katastru (promiňte, ale člověk je občas cynický), abyste bleskurychle přejeli na druhý konec vesnice očihnout nepořádek u kontejnerů. Večer ještě po telefonátu místní policie informujete občany nejruznějšími informačními kanály, ať si dají majzla, že kolem kolejí v vlaku běhá vlk. To jako vážně. Karkulky, bacha. Poté již jen omdlíte na gauč a dětem vysvětlíte, že trojka ze zemáku je krásná známka a že popcorn k večeři je vlastně zcela energeticky vyvážená strava.

Proč si ale nepřiznat, že vše má i své světlé stránky, a když člověk svou práci, stejně jako každou jinou, bere s entusiasmem, notnou dávkou humoru a láskou, dá se to vydržet. Tedy aspoň jedno funkční období a při vhodné kombinaci starostí a radostí tak, aby si večer mohl člověk oddechnout a říct si, tak dneska jsem byla spíše „radostka“.

Starosta na dovolené

Starosta je homo sapiens specialis. Je to zcela specifický živočišný druh, který trpí nejednou úchylnou. Pochopitelně odhlédneme-li od zcela jedinečných odstrašujících případů, mám samozřejmě na mysli úchylny profesionálního charakteru. Tato pracovní postižení se projevují nejrůznějšími způsoby a mají prapodivné symptomy. Zcela názorně to lze demonstrovat na chování daného jedince kupříkladu na dovolené. A to je i téma mé statě, protože ani já nejsem žádnou výjimkou z tohoto pravidla.

Vše začíná už při samotném plánování cesty. Pojedeme do Alp. Aha, kampak to vlastně směřujeme? Hm, hm, malé městečko, skoro u hranic s Itálií, to vypadá moc pěkně. Hlavně se schovat někde trochu stranou od lidí, že? Lidí mám za celý rok požehnaně (neřkuli po krk). A nyní pozor! Tak si najdeme webovky toho městečka. Informace pro turisty, jasně.

Jenže! A to je právě jádro pudla, po informacích pro turisty starosta neprahne. Automaticky, aniž by sám chtěl, mu prstík skočí na záložku „Úřad“ nebo případně „Orgány města“ a začne se štourat ve spolicích, záznamech zastupitelstva. No prima, mají tu trubačský spolek, myslivce, no jo, ty máme přeci taky. Jaký mají rozpočet? No těbůh... (suché polknutí). A kdopak je starosta? Hele, stejně se jmenuje i největší penzion nebo největší sportovní obchod pod sjezdovkou ve městě. Místostarosta je farmář. A starosta se pak spokojeně uchechtne, že je to všude stejné. Samozřejmě, že ve skutečnosti to tak není, protože aktivní lidé bývají obvykle úspěšní v podnikání a třeba i neziskových organizacích či v politice, pouze v Česku se úspěch moc neodpouští a za každý dobrý skutek bývá člověk, no však to znáte.

Po důsledné rekognoscaci cílového terénu se starosta, v mém případě starostka, pouští do balení. Konečně volno! Rozhodně žádné lodičky, šatičky, kostýmky, serepetičky. Pěkně pohory, funkční triko, teleskopické hůlky. Fakt slibuju, že rtěnku a řasenku nechávám doma, dobrovolně budu obluda, neboť místním kravám je to putna. Taky budu mít spoustu času přečíst si metodiky, zákony, stará jednání či podrobně smlouvy. Bezva, už se na to skoro těším, v práci na to není čas.

Zabaleno a sláva, odjíždíme. Ještě cestou člověk vyřizuje desítky telefonátů, e-mailů (když zrovna netrčí za volantem) a poznámek do diáře, protože fakt, že má dovolenou, ví obvykle jen on. Občanům to není známo a koneckonců ani by jim to být známo nemělo, protože správně zorganizovaná obec musí vydržet i pár dnů bez starosty, aniž by to někdo poznal. Od toho je místostarosta, radní a šikovní kolegové. Ti z nás, kteří trpí chorobným pocitem

nezastupitelnosti, obvykle brzy končí na „áru“ nebo případně s pocitem totální nenaplněnosti, frustrace a stresu. A prosím, nezaměňujme zde s leností nebo neochotou pracovat. Tak to v žádném případě! Vše má mít svou rovnováhu a pracovní odpočinek je nedílnou součástí pracovního procesu. Neodpočatý starosta dělá chyby, vypadá mrzutě a obvykle se chová jako magor, promiňte mi ten výraz. Workoholismus má výsledky pouze v krátkodobém horizontu a obvykle končí rozpadem manželství, nemocí nebo nenapravitelnými chybami. Ale to jsem trochu odbočila.

Po příjezdu na místo se spolucestující rozhlížejí a kochají se jako pan doktor ve známém českém filmu. Óooo, ty truhlíky s rudými muškáty, mami, podívej ta nádherně tyrkysová voda v řece, jéééé, ty zasněžené kopce. „Mami, proč tady jako zastavuješ u sběrného dvora?“ Maminka si totiž jde vyfotit kontejnery. Tento typ nádob na odpady ještě neviděla. Následuje zastávka u laviček a dalšího měst-

ského mobiliáře. V průběhu nejrůznějších výprav a výletů si poctivě fotím zajímavé instalace, prvky kolem naučných stezek, dívím se řešení parkovišť, obdivuji městské hřiště, dokonalou budovu obecního úřadu se zázemím pro hasiče. A tak je to skoro po celou dobu mé dovolené.

Závěrem je ovšem nutno dodat, že telefonáty a e-maily mě přestanou zajímat již třetí den. Metodiky a zákony zůstávají ležet na dně kufru a těsně před odjezdem domů se ze mě stává téměř, téměř normální člověk schopný vidět vesnice a okolní krajinu očima běžného homo sapiens na dovolené. A tak to má být.

Lucie Potůčková
starostka obce městyce Mladé Buky

Mladé Buky

Městys Mladé Buky se nachází v okrese Trutnov, kraj Královéhradecký. Žije zde přibližně 2300 obyvatel. Část území Mladých Buků se nachází v Krkonošském národním parku, včetně jeho první zóny v Rýchorském pralese.

Můj starostenský příběh

Eva Zadražilová

Je mi 59 let a celý život žiji v malé obci Moraveč na Pelhřimovsku. Přes třicet let pracuji pro naši obec – nejprve jako účetní a dvacet let jako neuvolněná starostka. Jsem vdaná, máme dvě děti a tři vnoučata. Mám ráda práci na zahradě, včelaření a nově jsem v Moravči otevřela obchod s potravinami. Těší mě, že máme v Moravči prostor, kde se mohou lidé potkávat – nejenom při nákupu, ale i při výběrné kávě.

Když jsem se vrátila po studiích už s manželem zpět do naší vesnice, tak jsem chtěla nějaké věci změnit. Například aby husy a psi neběhali volně po vsi, aby se odvázel odpad a nekončil na hromadách za vsí, aby měli všichni v obci vodoměry. Psal se rok 1984 a nic nebylo jednoduché. Tak jsem začala docházet na zastupitelstvo a snažila se svoje cíle prosazovat. Kdosi mi řekl, že když něco chci, tak se o to musím postarat. Neměla jsem daleko k tomu vzít zodpovědnost do svých rukou – můj tatínek stával vždycky v čele něčeho nového. A tak jsme s mužem zakládali v obci v roce 1989 Občanské fórum. Záhy jsem začala pracovat na obecním úřadě jako účetní a po dvanácti letech – v roce 2002 jsem byla jako první žena v historii zvolena starostkou obce Moraveč. Kupodivu lidem brzy přestalo vadit, že jim velí ženská, a i v následujících čtyřech volbách do obecního zastupitelstva jsem starostenský post obhájila. Po celou dobu pracuji jako neuvolněná starostka, což už dvanáct let kombinuji s částečným pracovním úvazkem ve vedení Českobratrské církve evangelické a s mou profesí soukromé účetní. Jako starostka musím rozumět účetnictví, dotacím, stavebně, právním smlouvám atd. Umět promluvit na pohřbu nebo v roli oddávajícího.

Je potřeba mít lodičky na reprezentativní setkání, ale i holiny, když se člověk brodí bahnem stavby. Už jsem rozháněla v ranních hodinách i technoparty, poté, co policie odjela s nepořízenou. Člověk musí být připraven na to, že ho někteří mají rádi a další pomlouvají a píšou na něho stížnosti. Na mě přišla jednou stížnost k soudu v Českých Budějovicích, 30 stran textu typu:

Starostka nemá ráda lidi, vůbec nic pro ně nedělá, stará se stále jenom o svoji lehou postavu, aby vypadala jako modelka, obléká se zásadně do černého, jezdí ve svém luxusním stříbrném voze a též byla viděna na koloběžce...

Na druhou stranu lidé ocení, když je starosta čestný, je na něho spolehnoutí a snaží se řešit jejich problémy.

Za dobu mého starostování jsme v obci postavili nový vodovod a kanalizaci, odbahnili několik rybníků, přestavěli jsme bývalou školu na obecní byty, koupili místní hostinec od soukromého majitele a zásadně jsme ho opravili, koupili jsme místní prodejnu potravin a po dvou letech (po zavření družstvem Jednota) ji chystáme k otevření. Po letech všelijakého domlouvání budeme mít i obecní znak a vlajku.

Vždycky mě zajímalo, co dělají lidé kolem mě, co by se dalo udělat pro to, aby se lidi dali dohromady a bylo jim spolu dobře. A o to já se vždycky snažím. Mám radost, když jsou lidé spolu – při srazu rodáků, na plese, na maškarním nebo na dětském dnu nebo při setkání seniorů. Ale všechno, co pro obec dělám, je samozřejmě opřeno o spolupráci s dalšími skvělými lidmi kolem mě – s rodinou, se zastupiteli, hasiči, myslivci nebo členy místního evangelického sboru.

Sám člověk nezmůže nic, teprve ve sdílení radostí i povinností je ta správná síla, která nás jako jednotlivé lidi i jako obec nese dál.

Eva Zadražilová, starostka obce Moraveč

Moraveč

Obec Moraveč se nachází v okrese Pelhřimov v Kraji Vysočina. Žije zde 198 obyvatel. Obcí protéká Cerekvický potok, který je levostranným přítokem říčky Hejlovky.

V naší obci starosta nikdy neoddával

Antonín Pospíšil

V obci Moravičany bydlím 40 let. Od roku 2002 jsem byl místostarosta a od roku 2006 nepřetržitě do dneška starosta obce jako nezávislý. Jsem ženatý, mám tři dcery a původním povoláním jsem stavební technik. Rád čtu a od mládí je mým koníčkem fotbal. Doposud jsem aktivním členem místního fotbalového klubu.

Zbývá pár minut do konce pracovní doby, i když pracovní doba starosty nemá konec, a tak budu reagovat na vaši prosbu o příběh ze života a práce starosty obce, který se mně vryl do paměti. Veřejnou funkci jako starosta vykonávám již páté volební období, zažil jsem tedy již leccos, ale toto byl velmi silný zážitek.

V naší obci starosta nikdy neoddával. Druhé volební období za mnou přišel mladý pár, jestli bych je neoddal. Po krátkém rozmyšlení jsem souhlasil a pár jsem oddal. Zajímavé bylo, že ženich měl bouřlivé dospívání a já jsem s ním neustále něco řešil a případně mu důrazně domlouval. To, že za mnou přišel a požádal o sňatek, bylo jakési znamení, že si z toho mého domlouvání něco vzal a uznal, že jsem to s ním myslel dobře. Je již více jak 10 let ženatý a je to bezproblémový občan. Ale ten silný zážitek v souvislosti s oddáváním teprve přišel.

Jednalo se zase o mladé lidi, kteří spolu žili a měli i dítě. Ženich ale trpěl závažnou nemocí a vzhledem k prognózám to nebylo moc nadějně. Rozhodli se před poslední možnou operací vstoupit do manželství. Oddával jsem je v soukromí u nich doma s paní matrikářkou a situace se měla tak, že bylo více než pravděpodobné, že operace stejně nepomůže. To, že jsme oddávali pár mladých lidí s dítětem, kde ženich byl smrtelně nemocnou osobou s prognózou dožití maximálně měsíc, jsme velmi těžce nesli. Přesto to bylo krásné a hlavně dojemné. Bohužel prognóza se naplnila a tento mladý člověk brzy zemřel. Toto bych považoval za nejsilnější zážitek za moje starostování.

Antonín Pospíšil, starosta obce Moravičany

Moravičany

Obec Moravičany se nachází v okrese Šumperk v Olomouckém kraji. Žije zde přibližně 1 300 obyvatel. Symbolem obce je kráčeující kohout, který je vyobrazen na moravičanském znaku i vlajce.

Nejmladší starosta

Tomáš Pavelka

Původně jsem mořický knihovník, dnes student práv a od roku 2020 nejmladší starosta České republiky (zvolen jsem byl v 21 letech). Jsem svobodný, avšak šťastně zasnoubený. Mám zájem o politiku, kulturu, historii, taky rád plavu a lyžuji. Od dětství miluji svou obec a snažím se proměnit její potenciál.

Být starostou na malé obci přináší mnoho rozličných situací, které se někdy v rychlém sledu střídají. Sedíte v kanceláři na radnici a připravujete plán investic pro příští rok, v tom volá nájemník bytu, že mu vypověděl kotel a bude mu večer zima. Najednou se ze starosty vizionáře stal správce bytového domu, který musí jako údržbář zajistit rychlé řešení situace.

Jindy zase plánujete se zahradním architektem úpravy naučné zahrady s dětským hřištěm a za pár dní oblečete montérky a jdete je s dalšími dobrovolníky v sobotu dopoledne realizovat.

Během pracovního týdne dáváte úkoly zaměstnancům, jak se mají starat o zeleň v obci, a o víkendů jdete vyzkoušet sekačku sám, aby se stihlo i něco jiného během týdne než sekat trávníky.

Práce starosty na malé obci je pestrá, ale různorodost činností je pro mne spíše motorem a inspirací, byť někdy je to náročné.

Tomáš Pavelka, starosta obce Mořice

Mořice

Mořice je obec, která se nachází v okrese Prostějov v Olomouckém kraji. Žije zde 531 obyvatel.

Tak rychle jsem nikdy neutíkal

Jan Slabý

Jsem více jak třicet let ve veřejné službě, a to jako zastupitel, místostarosta, starosta a taky ještě předseda národního výboru (ve svých 32 letech). Původním povoláním jsem zemědělský inženýr, zootechnik. Muzikant a myslivec se vším, co k tomu patří, milovník života a humoru. Myslivosti zdar a naší nádherné přírodě pokoj.

Honza, tragikomická historka ze života venkovského starosty

Bylo mi tenkrát asi pětadvacet let, když se stal příběh, který chci vyprávět. Byl prosinec, čtvrtek, v té době úřední den, a sloužilo se do šesti večer. V úřadu byl klid a již nikdo nechodil, neboť se blížila šestá. Najednou zaklepání a ve dveřích se objevil Honza, náš zaměstnanec, nezbytný kolorit města, protože každé sídlo má své figurky. Na starost měl úklid náměstí, ulic a další potřeby. Žil velice svérázným způsobem, sám, zanedbaného zevnějšku, dost pil, bylo-li za co, a bydlel v obecní místnosti, ze které pokaždé stvořil děsivý kutloch. Přes veškerou naši snahu udělat pořádek to dopadlo vždycky stejně. Měl za sebou pohnutý život i s deseti lety ve třetí nápravněvýchovné skupině. V jádru však byl dobrák, velice úhledného rukopisu a pěkně maloval.

„Co je, Jeníku?“ ptám se jej a vidím, že na jeho vždy umouněné tváři jsou slzy jako hrachy.

„Já si sednu, jo,“ praví a vidím, že má zase svoji ranku. Hlas však má pevný, bez známek opilsti, jen ty veliké slzy.

„Podívej, Hanzi (to jsem já), jak žiju, vždyť to nemá žádnou cenu a mě už to nebaví.“

Vždyť zas bude líp, chlácholím ho, dobře znaje poměry a historii jeho života. Nic se mi to ale nedaří, a on trvá na svém, že takhle to dál nejde. Rozhovor se stále protahuje ve stejném duchu, bez nějakého konce, a tak se ptám, co tedy vážně chce.

Chvilí je ticho a pak praví klidným hlasem: „Ty seš, Hanzi, myslivec a máš doma flintu, vidí?“ Pravím, že mám, zatím v klidu, zjevně nevím, kam míří.

„Tak mě, prosím tě, zastřel a myslím to vopravdu vážně,“ opakuje důrazně několikrát za sebou. Teď jsem zase zaražen já a snažím se převést situaci do humorné polohy. Avšak naprosto zbytečně a on si vede stále svou a trvá to všechno již zatraceně dlouho.

Však on se z toho vyspí, myslím si a říkám: „Tak jo, Jeníku, ráno v sedm jdeme na to.“ Honza se zvedá z křesla, naprosto klidný, podává mi ruku a se slovy „já věděl, že jsi kamarád, tak díky“ pomalu odchází.

Popravdě řečeno, jsem rád, že mám tuto návštěvu za sebou, zamykám kancelář a jdu domů.

Co mi však nedošlo, je fakt, že zítra je pátek a vedoucí lesní právy mě pozval na tradiční hon na drobnou zvěř, který každý rok organizoval pro myslivce působící v místních podnicích a institucích. A tak ráno kráčím v zeleném a s kozlicí přes rameno po náměstí, nemaje žádnou myšlenku na včerejší podvečer. Náhle mi vše dochází, protože vidím Honzu, jak se hrabe ze svého kutlochu a zapaluje si cigáro. Když mě uviděl, zkameněl, vyvalil oči, pak vyskočil, vypálil nevídanou rychlostí z náměstí pryč, a dva dni po něm nebylo ani vidu, ani slechu.

Ještě po letech, když jsem jej potkal a zeptal jsem se, zda si na tuto událost pamatuje, odpověděl:

„Víš, Hanzi, já už mám leccos za sebou, ale tak rychle jsem nikdy neutíkal.“

Kontrabál

Od svých sedmnácti let hraji country. Nesmírně mi ta muzika učarovala a nutno podotknout, že tenkrát, rozuměj v sedmdesátých letech, vtrhla do české kotliny jako uragán a postupně nahradila střední proud. Bylo tomu tak i v době, kdy jsem se stal takzvaně veřejným činitelem. Kapela se postupně dostávala do kurzu a spolupracovali jsme s taneční skupinou Kola Loka z Prahy, neboť obrovsky frčely countrybály. Nebylo divu, že za mnou chodili kamarádi, hlavně z řad trempířů s dotazem: „Honzo, proč nehrajete taky v Neveklově?“ A tak se i stalo.

Jenže krátce předtím se do naší obce přistěhoval za jednou štramandou Jirka, vysloužilce a kriminalista, který se velice angažoval ve společenském životě a je třeba říci, že velice pozitivně a lidi ho brali. Když si však přečetl plakát s nápisem Countrybál, přišel za mnou na úřad se slovy: „Co to zase je kontrabál, kontrabál, kde jsi to vyhrabal, chlape?“ Já jsem se zmohl jen na notičku: „Přijď se podívat a uvidíš.“

Countrybál se vydařil, sokolovna narvaná k prasknutí, místní trempíři udělali nádhernou stylovou výzdobu, předtančení v krojích, výuka dobových tanců a všeobecné nadšení. Přítomen byl i Jirka se svým dámským doprovodem a velice dobře se bavil. V pondělí ráno doslova vtrhnul do mé kanceláře a hlaholil: „Honzo, to je vono, žádná výtržnost, žádný rozbitý sklo, žádná rvačka a lidi se bavějí. Ten kontrabál,“ a to řekl již s potouchlým úsměvem, „musíme udělat zase a hlavně brzy.“

Patří se dodat, že po nějakém čase jsem Jirku s jeho vyvolenou sezdal a na svatební hostině jsme s veselou vzpomněli na první „kontrabál“ u nás. Ale život běží a připadla mi po letech také nepsaná povinnost doprovodit jej slovem na poslední cestě.

Tož tak, takhle život chodí, ale abychom nekončili funusem. Jednou, a to není již tak dávno, jsme opět stáli v naší obřadce, nálada výborná a průběh obřadu byl velice hezký. Po jeho ukončení za mnou přišel otec nevěsty, teď již novomanželky, a pravit: „Jeníku, sedni si, mám pro tebe dobrou zprávu. Jedeš druhý kolo, před dvaceti sedmi lety jsi oddával mě a tu moji.“ „Tak vidíš,“ pravím, „po mně to drží!“ Ale radost jsem měl, jen co je pravda.

*Jan Slabý
emeritní starosta města Neveklov*

Neobvyklý dravec na neobvyklém místě

Ladislav Trumpich

Ze zaměstnance, přes samostatné podnikatelské prostředí jsem do veřejné sféry nejprve nastoupil jako zastupitel. Poté jsem se přes radního stal i starostou. Mé původní povolání je ekonom.

Starosti starosty nejsou jen prasklá vodovodní potrubí, sněhové kalamity, sousedské spory, padající zdi hřbitovů a další, mnohdy zdánlivě jednoduché, ale složitě proveditelné a řešitelné životní situace.

Mezi výjimečné události řadím telefonát, který jsem přijal v letním období roku 2020. Na druhém konci se ozvala vystrašená osoba s informací, že v neveklovské části parku se pohybuje nebezpečný létající dravec, zřejmě orel, sokol či káně. „Starosto! Mám poškrábanou ruku, on mi napadl psa, se kterým jsem v parku na procházce, a když by nebyl na vodítku, on by mi ho odnesl. Pokoušela jsem se mu pomoci, protože on si zasekl lano do lavičky a nemůže letět,“ znělo v telefonu. Volající také uvedla, že volání na linky, které by mohly zajistit odchyt neznámého dravce, jsou neúspěšné a bez ochoty jakékoli pomoci.

Hlášení o zvířatech v místech, kde je jejich pohyb nebezpečný především z hlediska ohrožení zdraví jak lidí, tak jich samotných, a následný odchyt psů, koček, labutí, hus nebo dokonce i pávů není nic neobvyklého. Ale že by se v parku, kde let dravých ptáků je pro ona zvířata velmi problematický z důvodu vzrůstu místní vegetace, objevil podobný tvor, který by byl zároveň i schopný „odnést“ psa, se zprvu zdálo jako velmi záhadné.

Spolu s pracovníkem životního prostředí Městského úřadu Neveklov jsme se tedy vydali toto záhadné zvíře vyhledat a pomoci volající osobě. V době hledání blíže neurčeného zvířete jsme obdrželi zprávu, že se skutečně může jednat o dravce, kterému se podařilo přetrhnout jisticí provaz a kvůli deštivému počasí, které pro dravce znamená znemožnění schopnosti letu, jeho cesta tak musela v lesní části neveklovského parku skončit.

V místě, kde byl dravec viděn naposledy, jsme se sešli s napadenou osobou a jejím psem. Poranění jak osoby, tak psa skutečně nasvědčovalo tomu, že dravec bude na blízku. Záhy jsme na nedaleké kamenné terase objevili zřejmě již vysíleného a hladového orla. Za několik mi-

nut se dostavil jeho majitel, který jednoduše orla přivolal na ruku. Následně proběhlo vyjasnění a zklidnění celé situace, a to jak s majitelem orla skalního, tak také s osobou na procházce, které bylo přislíbena následné ošetření psa veterinářkou.

Závěrem je nutné uvést, že napadení majitelky psa, resp. cílení útoku na psa malé rasy, bylo pro tohoto nádherného orla zcela logickým a přirozeným krokem, obzvláště pokud k orlovi bylo přistoupeno z malé vzdálenosti, byť ve snaze o pomoc a záchranu zvířete.

*Ladislav Trumpich
starosta města Neveklov*

Neveklov

Město Neveklov leží v okrese Benešov. Žije zde přibližně 2700 obyvatel a katastrální území obce má rozlohu 5445 ha. Ve vzdálenosti 12 km východně leží město Benešov.

Co vás nezabije, to vás posílí

Kateřina Zusková

Je mi 61 let, jsem vdaná a mám dvě dospělé děti a dvě vnučky. Baví mě cestování, ráda čtu nebo poslouchám hudbu. Hlavu si čistím na kole nebo při plavání. No a největší zálibou jsou pro mě samozřejmě obě vnučky. V Nižboru vykonávám funkci starostky již dlouhých 28 let.

Práce starosty nebo starostky, obzvláště na obci, kde se většina lidí zná, je specifická. Jste v práci vlastně po celý den. Přes den na úřadu. Pak přijдете domů a stejně pořád řešíte obecní problematiku. Někdo potřebuje nějakou informaci, zazvoní u vrátek nebo vám zatelefonuje. Vidíte nebo cítíte, kdo zase špatně zatápí v kamnech. Nebo v době, kdy to vyhláška zakazuje, seká trávu nebo řeže dříví.

V naší obci v budově, kde sídlí obecní úřad, se nachází i místní hospoda. Ač jsem původním povoláním zdravotní laborantka, tak jsem se svým bývalým přítelem několik let v této restauraci pracovala. Byla jsem v tomto oboru naprosto nezkušená, učila se točit pivo, narážet sudy a rozhodně to byla taková moje opravdová první škola života.

Paradoxně za pár let jsem „postoupila“ o patro výš do prostor obecního úřadu jako starostka. Opět naprosto nezkušená a vše jsem se opět učila od začátku. A tohle byla a pořád je druhá opravdová škola života.

Dodnes občas uvažuji, co chtělo víc odvahy, jestli vejít do lokálu mezi hospodské štamgasty, nebo si sednout na starostovskou židli.

Za celou dobu starostování jsem toho zažila opravdu hodně, veselého, smutného i poučného.

Ale jinak je to samozřejmě rozmanitá práce. Jeden den pobíháte při povodních z moklá a zabahněná v holínkách. Za několik dnů se člověk hodí do „gala“ a jede si na Pražský hrad vyslechnout poděkování starostům za to, jak zvládli řešit následek povodní.

Zvykla jsem si, že po mém boku je pořád telefon, zavolat může kdykoliv kdokoliv. Mnohokrát jsem v různé večerní nebo noční hodiny jela něco řešit, takže se ze mě stal skoro i abstinents, protože nikdy nevíte, kdy budete potřebovat sednout za volant.

Zažijete bizarní věci. Jednou u nás zazvonila v půl deváté večer jedna paní s prosbou, jestli bych jí nedokázala zkrátit kalhoty, které si potřebuje ráno vzít na sebe. Jindy zase přišel na úřad pán, který si

stěžoval, že nám nad obcí létají vrtulníky v nepředepsané výšce.

Platí, že se samozřejmě nezavděčíte všem. Lidé si stěžují, když musí zpomalit na komunikaci, kde je sem tam nějaký výmol. Když cestu vyasfaltujete, stejně si stěžují, že se tam zase jezdí moc rychle, a požadují umístění zpomalovacích prahů. Jedni chtějí zintenzivnit veřejné osvětlení, druhým světla svítí do ložnic.

Kromě budování klasicky velkých staveb, jakým byla kanalizace, plyn a vodovod, byla z mého pohledu jednou z nejnáročnějších staveb oprava nižborského zámku. Přestože je tento objekt památkově chráněn, tak v minulosti zde bývalý národní výbor zřídil byty, kde byli ubytováni nájemníci, z nichž někteří, když to slušně řeknu, patřili spíše než na zámek do podzámčí.

Zámek postupně chátral, až dospěl do havarijního stavu. V tomto stavu obec zámek v roce 1996 zakoupila do svého vlastnictví.

Ze zámku byl „krásný“ výhled na naši obec. Bohužel ten výhled byl možný i skrz trhliny v zámeckých zdech. Pamatuji si, jak jsem zcela bezradně stála na zámecké půdě. Pod nohama shnilé stropní trámy, nad sebou dřevokazným hmyzem napadený krov. Dírami ve střeše proudily sluneční paprsky a osvětlovaly hromady odpadu, který sem za léta nanosili nájemníci. Při pomyslení, že bychom tohle všechno měli jednou opravit, jsem zde uronila nejednu slzu.

Ale jak se říká. Co vás nezabije, to vás posílí. A tak jsme začali. Nájemníky jsme přestěhovali, uklidili po nich tuny odpadků. Od jednoho z nich jsem odvezla asi čtrnáct štěňat i s fenou do přilehlých útulků. Dnes je větší část zámku již opravena a jedna nemovitá kulturní památka zachráněna. Když si někdy prohlížím staré fotky, tak už sama ani nevěřím, jak to tady původně vypadalo.

Jednou jsme s místostarostou v okolí prováděli kontrolu, abychom zjistili, kolik odpadu zase nájemníci naházeli mimo popelnice. Na jednom obecním pozemku jsme objevili udržovaný záhonek s krásnými rostlinami konopí. Na náš dotaz, komu to patří, se samozřejmě nikdo z nájemníků nepřihlásil, a tak se místostarosta rozhodl k ráznému kroku a rostliny vytrhal. Teď ale byla potřeba je někam naložit a odvézt. Společně jsme je dali do kufru mé staré škodovky, kterou jsem s oblibou používala na své „pracovní“ jízdy po obci. Jediné, na co jsme pak v návalu euforie z našeho „protidrogového zátahu“ zapomněli, bylo ty rostliny z auta vyndat. Asi za čtrnáct dní, když jsem stála v parném létě se staženým okénkem na semaforu v Berouně, tak si říkám, co jim to tady venku tak „divně smrdí“? Srdce se mi málem zastavilo, když jsem si uvědomila, z čeho ta vůně pochází a že se line z mého auta. Naštěstí mě žádná policejní hlídka nezastavila a obsah kufru jsme pak spolehlivě zlikvidovali.

I po těch 28 letech starostování jsem pořád optimistka a věřím, že většina lidí je slušných. Měla jsem také ale velké štěstí, že po celá léta jsme měli fungující a nerozhádané zastupitelstvo a moji nejbližší spolupracovníci byli a jsou pracovití a spolehliví lidé. Po celou dobu se snažím, abych se nechovala k lidem povýšeně a měla trpělivost je vyslechnout a cítit se do jejich problémů.

Dalším poznáním za ta léta je, že platí, že vše, co člověk odloží nebo nedořeší, ho stejně jednou dožene. Vřele doporučuji všem kolegům jezdit na dovolenou do zemí, kde se moc neřeší úklid a odpadové hospodářství (Indie je ideální). Když se vrátíte, tak vám vaše obec připadá jako ta nejčistší a neuklizenější. Ale teď trochu vážně. Nejsmutnější na té práci je, že během těch 28 let došlo k velkému nárůstu administrativy, a ač všichni slibují zjednodušování, tak je to čím dál horší a na práci v „terénu“ pak zbývá čím dál tím méně času.

Co mi ale také nepřidá, je každoroční zahájení školního roku. Tady si totiž uvědomuji, jak čas běží a jak člověk stárne. Vítám v naší škole už totiž děti rodičů, které jsem sama před mnoha lety vítala jako prvňáčky.

Ale jak říkám, jsem pořád optimista, a jakmile pohlédnu do rozzářených očí nových prvňáčků, tak jsou všechny chmury pryč.

Kateřina Zusková, starostka obce Nižbor

Nižbor

Nižbor je obec nacházející se ve Středočeském kraji, okrese Beroun. Žije zde přibližně 2100 obyvatel. Obec se až do roku 1946 jmenovala Nová Huť.

Přátelé, kdo z vás to má

Zdeněk Ryšavý

Narodil jsem se 7. 11. 1965 a celý život jsem okříšský patriot. Již 31 let jsem šťastně ženatý s manželkou Radkou, máme tři děti, dospělé syny Zdeňka a Radka, nejmladší dcera Monika nyní končí základní školu. Kromě starostování jsou mými koníčky sport, především cyklistika a běhání, z literatury sci-fi, fantasy a historie, z hudby rock, metal, ale i folk, v poslední době z časových důvodů trochu zanedbávám filatelii. Považuji se za „homo politicus“, ve svazku

se sociální demokracií jsem dokonce o pár měsíců déle než s mou ženou. Moje motto starosty i občana je převzato od Johna F. Kennedyho: „Neptej se, co můžou udělat Okříšky pro tebe, ale co ty můžeš udělat pro Okříšky.“ A možná bych ještě doplnil slova skladby od mé nejoblíbenější skupiny Citron: „Když už jsem se narodil, tak jsem tady rád, i když tady není všechno zrovna akorát...“

Když se ohlédnu za práci starosty v těch uplynulých letech, tak se mi vybaví scénka z filmu Na samotě u lesa, když soused na stavbě Daniele Kolářové vysvětluje: „To máte písek, vápno, cement, cihly, tvárnice, překlady, krovy, latě, tašky, teď odpad, hřebíky, vruty, šrouby, dráty, to máte ty dvojlinky, trojlinky, okapy, plechy, zemní drát atd. atd. atd.“

Řekl bych, že u starostování je to podobné – když ho chcete zvládnout, musíte být manažer, ekonom, politik, státní úředník, oddávající, moderátor diskuze, ale někdy i trochu diktátor, rozhodně vizionář, spisovatel (žádostí do dotačních programů), v moderní době určitě ajťák, správce webu, pracovník call centra, sociální pracovník, občas stará naslouchající vrba a částečně psycholog, projektant, stavební dozor, částečně stavbyvedoucí a někdy i zedník, dopravní inženýr, řidič, energetik, organizátor a moderátor kulturních pořadů, výčepník, bedňák i uklízečka, odpadář (neplést si s popelář - i když, někdy dojde i na to), ekolog, zahradník či arborista a zvládat ještě desítky dalších povolání a činností. Někdy jste v roli prvního mezi občany a někdy holky pro všechno ... Ale právě to je na té práci to krásné! Že není nudná, ubíjející, ale naopak pestrá a mnohdy hektická. Že se v ní potkáváme se spoustou lidí, spoluobčanů, i těch na začátku zcela cizích, z nichž jsou na konci často přátelé, že pomáhá posouvat život ve městech a obcích dopředu. Někdy je plná optimismu a někdy přináší starosti, občas na člověka padne i depka, ale nakonec si vždycky můžu říct: „Stálo to za to!“ A jedeme dál.

Nejvíce vtipných situací nastává při různých kulturních a společenských akcích. Třeba když děláte na dětském dnu klokana v huňaté plyšové masce. Pot z vás na sluníčku doslova teče, a navíc se pohybujete po ploše v podstatě naslepo – když si necháte brýle, ihned se vám úplně zamlží, no a když je sundáte, tak nevidíte také nic. A při tom všem si musíte uvědomit, že klokana většinou skáče...

Podobný zážitek jsem měl v masce mobilního mamografu, kterou jsem zvolil na obnovu tradice masopustního průvodu. V krabici s minimálním výhledem se nepohybuje mezi ostatními maskami úplně nejlépe, o tanci ani nemluvě. V únoru sice není takové teplo jako v létě, ale

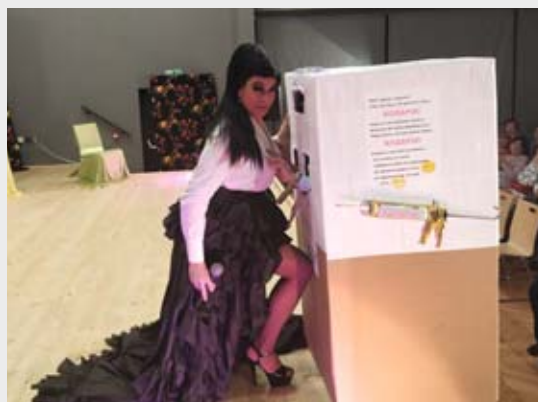

přesto se člověk během těch několika hodin orosí. Zajímavé bylo také občerstvování, kdy mi štamprličku nebo koláček podávali vyšetřovacím otvorem, ale kvůli stísněnému prostoru se špatně zaklánělo. No a největší překvapení bylo, když se jedna odvážná slečna naklonila a položila ňadra na vyšetřovací pult! Další rok jsme se pro změnu inspirovali výše zmíněným filmem a s panem místostarostou vytvořili firmu Pan Lorenc&pan Lorenc. Na vozíku jsme se pravidelně střídali a udělili mnoho dobrých rad.

No a jak jsme se tu o tom bavili, tak jsme si vzpomněli ještě na jednu dobrou příhodu:

Necelý měsíc po masopustu jsme dělali v kulturním domě oslavu MDŽ a pozvali jsme našim ženám travesti show Divoké kočky. Byl to tak trochu risk, netušili jsme, jaká bude reakce, ale byla skvělá a dámy se fantasticky bavily včetně těch nejstarších. No a na konci jedna z „dívek“ v kostýmu Lucie Bílé vyzvala, kdo by chtěl za nimi na pódium nebo se něco zeptat. A v tu chvíli jsme na sebe s místostarostou mrkli a já

běžel do sklepa pro mamograf. Hodil jsem ho na sebe a běžel k pódiumu, že nabídneme Lucii za vystoupení vyšetření prsou. Musím říct, že reakce byla naprosto profesionální a rychlá, takže vznikla přiložená fotografie, kde mám v rukou ňadra Lucie Bílé. Jak by řekl Jiří Paroubek: „Přátelé, kdo z vás to má?“

K funkci starosty neodmyslitelně patří oddávání novomanželů. V poslední době u nás máme opravdu hodně svateb, protože především v blízkém penzionu a také v našem kulturním domě vstupují na společnou cestu životem nejen místní. A tak vedle celkem běžných gratulací novomanželům v doprovodu hasičských aut už jsme zažili i jízdy veteránů, amerických korábů silnic a jeden novomanžel si ženušku odvázel dokonce v nablýskaném traktoru. Jen se děším chvíle, kdy při nějaké vojenské svatbě přijede na nádvoří zámku tank! Asi nikdy nezapomenu na jednu svatbu u zmíněného penzionu, kdy si manželé jako hudební doprovod při příchodu k oltáři zvolili pochod ze Star Wars. Jako milovníka sci-fi mě to tak nadchlo, že v závěru obřadu jsem jim přál k uzavření sňatku slovy: „Přeji vám hodně štěstí na nyní už společné cestě životem a ať vás síla provází,“ a celá docela početná svatba začala tleskat.

Za jeden z našich největších úspěchů považuji rekonstrukci a přístavbu kulturního domu v letech 2017–18. Cením si jí o to více, že jsme stavbu za 20 milionů korun zvládli bez dotací, pouze za svoje peníze, a navíc částečně i vlastními silami. Zvolili jsme totiž výstavbu prostřednictvím našich Technických služeb, což nám umožnilo využít i brigádnickou činnost. Zapojili se především hasiči, dále zástupci některých dalších spolků a také část zastupitelů. Asi nejzajímavější z pohledu vnějšího pozorovatele byla likvidace staré střešní krytiny z eternitových šablon. Kvůli obsahu azbestu je nutné dodržovat velmi přísné hygienické podmínky, takže po černé střeše se pohybovaly postavy v bílých jednorázových ochranných oblecích a respirátorech. Jak naznal jeden vtipný spoluobčan, vypadalo to z dálky jako hemžení spermií.

Legrace je i s dětmi, zvláště s těmi malými ze školky. Ty všechno komentují a strašně řeší. Když jsme rekonstruovali sociální zařízení v mateřské škole, chodila do ní také naše dcera. Jednou jsem přišel na kontrolní den a u vstupu se zrovna děti řadily na vycházku. Pozdravily

a jeden chlapec hned volal: „Moničko, máš tady tatínka!“ A druhý to komentoval: „To není tatínek, to je pan starosta!“ „Ne, je to Moničky tatínek!“ „Není, je to pan starosta!“ O problému asi proběhla mezi dětmi větší diskuze, protože když se situace za pár dní opakovala a opět jsem se s dětmi potkal u vchodu, ozvalo se: „Je tady Moničky starosta!“

Také samotné úřadování někdy přináší takřka neuvěřitelné příhody. Úřední šiml řehtá stále častěji, a tak se stane, že jsme jednou museli k nějaké žádosti o dotaci potvrzovat, že vlastníme objekt zámku, ve kterém je sídlo městyse v tomto znění: „Městys Okříšky čestně prohlašuje, že je majitelem objektu zámku na adrese Jihlavská I, Okříšky a že souhlasí s umístěním sídla městyse Okříšky v tomto objektu.“ Jára Cimrman by zaplakal.

V roce 2007 jsme se rozhodli vyčistit při příležitosti Dne Země příkopy okolo silnic vedoucích do Okříšek. Bylo to v době, kdy ještě nefungovaly akce jako Čistá Vysočina nebo Uklidíme Česko, byli jsme tedy

tak trochu průkopníky. Akce se zúčastnilo sedm zastupitelů, kteří nasbírali 10 pytlů odpadu. Byli jsme spokojení, že jsme udělali něco pro životní prostředí. Ale ne dlouho. Za několik dní přišlo oznámení o podezření z přestupku, protože jsme ten odpad netřídili! A největší paradox byl, že toto oznámení podal člen Strany zelených, dokonce tehdy člen jejího širšího vedení, který se ale samozřejmě samotného úklidu nezúčastnil. Přestupková komise prokázala zdravý rozum, rozhodla, že k přestupku

nedošlo, kauza ale zaujala média a proběhla dokonce i v televizním zpravodajství a písničkář Vojta „Kidžák“ Tomáško dokonce na jejím základě složil a nazpíval „odpadový song“. A tak nakonec i tenhle nepříjemný případ skončil dobře a Okříšky se dokonce dočkaly koncertu, protože za dva roky k nám pan Tomáško dokonce osobně přijel a zazpíval nám.

Jsou i zážitky, kdy člověk opravdu cítí mrazení, ale především hrdost na svůj městyse, na své spoluobčany. Třeba při přejímání ocenění, jako byl Zlatý erb, Parádní web nebo Komunální projekt roku, které jsou oceněním práce nejen mé, ale celého zastupitelstva a vlastně všech občanů. Nebo v situacích jako na jaře loňského roku, kdy se desítky spoluobčanů zapojily do šití roušek, distribuce dezinfekce nebo nákupů pro seniory. V takových chvílích jsem hrdý na to, že jsem starostou krásného městyse, v němž žije tolik úžasných lidí!

*Zdeněk Ryšavý
starosta městyse Okříšky*

Okříšky

Okříšky jsou městyse ležící 10 kilometrů severozápadně od Třebíče a 25 km jihovýchodně od Jihlavy. Až do roku 1945 se v obci nacházel alodiální statek Okříšky v majetku šlechtického rodu Collalto et San Salvatore.

Co dělá primátor v lese?

Miroslav Žbánek

Od roku 2014 se intenzivně věnuji politice, jako člen olomouckého městského a později krajského zastupitelstva, moje původní profese a záliby jsou ale jiné. Vystudoval jsem střední lesnickou školu a Filozofickou fakultu UP Olomouc. Vztah k lesnictví, poděděný po otci, mě vedl k založení lesnické projekční kanceláře. Po prodeji svého podílu v projekční firmě jsem řídil jako vrcholový manažer fungování nového Úřadu Regionální rady Střední Morava, o osm let později jsem se stal náměstkem ředitele pro správu majetku v organizaci Správa železniční dopravní cesty. Je mi 48 let, jsem podruhé ženatý a mám dvě děti. Láska k myslivosti, k lesům a přírodě mě neopustila ani v křesle primátora Olomouce, s chutí se proto zabývám projekty obnovy krajiny. Stejně tak jsem i nadále vášnivým chovatelem, se svými dlouhosrstými jezevčíky se rád účastním výstav a soutěží.

Primátor obvykle jedná a vyjednává, promýšlí a plánuje, přemlouvá a domlouvá, navrhuje a rozhoduje. O tom se obecně ví a asi bychom čtenáře nepřekvapili popisem žádné z takových aktivit. Většina pracovních dní (i velká část víkendů) primátora stotisícové Olomouce skutečně spočívá v různých kombinacích výše popsaných činností. Naštěstí se ale čas od času objeví i jiná aktivita, která dokáže do náročného a únavného seriálu povinností vnést změnu a osvěžení.

Když jsem na konci roku 2018 nastupoval do úřadu, vymínil jsem si, že se kromě všech těch povinností, které k roli primátora automaticky patří, budu věnovat i životnímu prostředí. Jakmile se věci trochu usadily, snažil jsem se do svého kalendáře umístit jako pevnou součást tzv. zelené pátky. Ne že by to tedy vždy vycházelo, kýženou pravidelnost až moc často narušují jiné povinnosti. Ale přesto se mi povede čas od času v pátek kolem poledne uzavřít běžné povinnosti a vyrazit z pracovny na radnici do přírody. Jednou jedeme na louky a na pole, kde bychom chtěli obnovit přírodní ráz krajiny. Jindy míříme k mrtvému rameni řeky Moravy, které chceme revitalizovat a jeho krásné okolí zpřístupnit veřejnosti. A jindy zase do lesa.

Co primátor v lese, říkáte si možná... I když to zní asi divně, olomoucký primátor má s lesem společného dost. Olomouc totiž hospodaří s velkým lesním majetkem. Jedná se o tisíce hektarů, od lužních lesů v nížinách až k podhorským jehličnatým lesům v nadmořské výšce kolem sedmi set metrů. Lesy města Olomouce jsou mimochodem pátým největším obecním majetkem v České republice. Tato tradice se táhne hluboko do středověku, kdy první polesí věnoval tehdejšímu hlavnímu městu Moravy Olomouci král Václav I. Onen les se dodneška jmenuje Království a jeho nejcennějším symbolem je staletý dub Král. O všechny ty lesy se musíme starat. Je to na jednu stranu zdroj příjmů a na stranu druhou taky ohromný závazek. A já coby člověk, který vyrůstal v prostředí Beskyd a má velmi blízko k myslivectví, mám zrovna tento závazek opravdu moc rád.

Zpět tedy k zeleným pátkům. Poslední takový se odehrál nedávno. Zkusme si ho stručně popsat. Brzké ráno trávíme na stavbě protipovodňových opatření v centru města. Stavební firma nám předvádí, jak daleko se dostali s ražbou tunelu pro novou kanalizaci, jak to jde se stavbou nového mostu a jak se rýsuje nová náplavka. Akce za tři čtvrtě miliardy si pozornost opravdu zaslouží. Následuje jednání s vedením Povodí Moravy. Trochu se přeme o to, kdo a jak se bude po dokončení práce starat o novou náplavku, co všechno na ní budou smět Olomoučané dělat, kdo zaplatí přípojky elektřiny, co lodní doprava a podobně. Do toho občas zvoní telefon a ozývá se vedoucí některého z odborů magistrátu nebo jiný úředník. Rychle se blíží zahájení stavby další etapy tramvajové trati na Nové Sady a je toho fakt hodně. Jak vyřešit náhradní parkovací místa, která zabere stavba, jak zachránit co nejvíc zeleně, která roste v trase budoucí trati, jak zajistit, aby se stavební firma chovala ohleduplně k obyvatelům sídliště. A to mě ještě v kanceláři čeká neohlášená návštěva, občan, který si jde stěžovat na stav chodníku v ulici, kde bydlí. Vysvětluju, že máme nový snadný systém nahlašování podobných technických závad, ukážu na mobilu, jak se to dělá, a pán spokojeně odchází. Asistentka mě upozorňuje, že nestihnu oběd a že se blíží čas, kdy máme sraz s vedoucím odboru životního prostředí a ředitelem Lesů města Olomouce. Čert vem oběd, hlavně že už pojedeme do toho lesa.

Rozloučím se s ředitelem a dalšími z vedení podniku Povodí Moravy, sbalím si bagetu s sebou a hurá do off-roadu šéfa našich lesů. Co nás čeká? Prohlédnout skoro dvacet stromů, které ochránci přírody navrhují na prohlášení památným stromem. To znamená jedno – takový strom se nebude kácet a majitel se naopak zaručuje, že o památnou dřevinu bude pečovat. My máme samozřejmě nějaký plán těžby, a tak musíme návrhy ochránců probrat a posoudit. Já zastávám názor, že pokud takový dub pamatuje časy, kdy byl dotyčný les vysazen, což bylo někdy v časech mládí císaře Františka Josefa I., určité ohledy si zaslouží. Byť není jediný

a v tom lese je podobných dubů třeba deset. Náš ředitel má na to trochu jiný pohled, vnímá to jako hospodář, což je samozřejmě také v pořádku, proto jsme ho do jeho funkce jmenovali.

Projdeme se lesem, vytipované dřeviny jsou na několika místech. Pár případů je opravdu takových, že i obyčejný výletník se u toho stromu nejspíš zastaví a říká si, to je panečku krása, takový strom, ten něco pamatuje. Jiné vytipované duby působí na první pohled vcelku všedním dojmem, ale znalec pozná, že jde opravdu o 150 let staré pamětníky. Během cest si všímáme dalších stromů, kterých si nevšimli ani ochránci přírody. Brodíme se k nim sněhem. Jsou to jilmy, možná ještě starší než ty vybrané duby. Jilmy považují za nádherné a kouzelné stromy, a navíc po řádění grafiozy jich je u nás hrozně málo. Tyto dva stromy musíme sami navrhnout k ochraně. V tom se naštěstí shodnu i s naším prakticky uvažujícím ředitelem.

Nakonec na nás všechny asi zapůsobí kouzlo starobylého lužního lesa a shodneme se ve všem. Vyjdeme ochráncům vstříc, všech asi dvacet dubů a k tomu ty dva jilmy vyčleníme z těžebního plánu a budeme se o ně starat, aby tady zůstaly i pro další generace. A s ministerstvem životního prostředí zkusíme vyjednat za naši vstřícnost nějakou kompenzaci. Tu bychom stejně zase využili na péči o životní prostředí. Takže všeobecná spokojenost.

Sněžení houstne a les začíná vypadat jako zimní království. Měl to být jeden z mých oblíbených zelených pátků, je ale bílý. I tak mi pomohl vyčistit duši a mysl. Takto se to primátorování dá zvládat mnohem lépe.

Miroslav Žbánek, primátor statutárního města Olomouc

Olomouc

Olomouc je statutární a univerzitní město v České republice, centrum Olomouckého kraje, metropole Hané a jedna ze dvou historických metropolí celé Moravy. Ve městě žije přibližně 101 tisíc obyvatel, a je tak šestým nejlidnatějším městem ČR.

Starosta by měl při výkonu své funkce používat hlavně zdravý selský rozum

Zdeněk Kinter

Je mi 39 let a vystudoval jsem ČVUT fakultu strojní, před nástupem do funkce uvolněného starosty jsem pracoval jako svářečský inženýr ve společnosti Metrostav, a.s. Jsem ženatý, mám dva krásné šikovné kluky a milující, velmi tolerantní manželku. Mezi mé zájmy patří práce na chalupě a kolem rodinného domu, jízda na kole, při které čerpám potřebnou energii, a dlouhé procházky se svým milujícím psem. Největším antidepressivem je pro mě celá rodina včetně psa Rexe. Moje životní motto: „MUSÍME SI POMÁHAT“

Od roku 2014 jsem starostou jedné malé obce (554 obyvatel k 1. 1. 2021) ve Středočeském kraji v okrese Mělník. Naše krásná obec nese jméno Olovnice. Nejprve bych ve zkratce začal tím, co mě přimělo přijmout funkci starosty. V první řadě to byla chuť a touha udělat něco výjimečného a užitečného pro občany, kteří mě podporovali a stále podporují. Dalším významným faktorem ovlivňujícím mou další životní etapu byla bohužel smrt mého milovaného tatínka, kvůli které jsem začal vnímat svět jinak a určit si jinak svůj postoj k životu a své priority. A samozřejmě v neposlední řadě to byl odchod bývalého starosty a jeho rozhodnutí dále do obecního zastupitelstva nekandidovat. Zkrátka to bylo několik osudových věcí.

Hlavní motivací jsou pro mě všichni občané naší obce i obcí okolních. Při svých úvodních projevech na kulturních akcích vždy říkám, že naši občané jsou pro mě hnacím motorem, který mě žene dopředu a dává mi chuť a sílu něco vymýšlet, plánovat a budovat. Velkou motivací je pro mě také můj tatínek, který již není mezi námi a z naší obce pocházel (já pocházím ze sousední obce). Veškerou svou činnost a energii, kterou věnuji obci, jako bych věnoval svému milovanému tatínkovi. Před realizací jakéhokoliv projektu si vždy říkám, že „to dělám pro svého tátu“.

Za šest let, co jsem ve funkci starosty obce Olovnice, jsem zažil spoustu pocitů a zážitků. Ať to byl pocit pýchy a euforie, kdy se mi podařilo po 21 letech obnovit u nás v obci krásnou tradiční kulturní akci „Olovnické staročeské máje“ a nastartovat tím kulturní život v naší obci nebo když jsem nechal v roce 2016 u svého dobrého kamaráda – známého slánského hudebníka Svatopluka Švába složit písničku Olovnice, které již nikdo u nás neřekne jinak

než „Olovnická hymna“. Neminuly mě ani pocity totálního zmaru a zklamání. Po letitém sporu s paní ředitelkou mateřské školy mně došla trpělivost a odebral jsem jí osobní ohodnocení. Dočkal jsem se jen dopisu od její právní zástupkyně s nárokem na jeho okamžité navrácení s hrozbou podání trestního oznámení. Nakonec vše dopadlo dobře a nyní je v naší školce nová paní ředitelka, se kterou vycházím já, rodiče a hlavně děti bez problémů.

Zároveň jsem zažil i pocit štěstí, kdy jsem měl tu čest zúčastnit se několika svatebních obřadů v roli oddávajícího. Dokonce jsem již dvakrát obnovoval manželský slib po padesáti letech manželství. A jestli letos vše dobře dopadne a situace to dovolí, tak mě na konci roku čeká jedna velmi milá událost v podobě obnovení manželského slibu po šedesáti letech manželství.

To jsou přesně ty okamžiky, kdy si v duchu říkám „stojí to opravdu za to“. Mám i několik veselých historek, kdy jsem třeba naháněl v autě po celé obci dva koně, kteří si to cválali po hlavní komunikaci nebo když jsem byl minulý rok odchyťávat u jedné paní chovného holuba, který se u ní usadil a ničil jí svými exkrementy fasádu. Při tomto odchytu se mi povedlo zavadit o dřevěné podbití, které se vlivem stáří zbortilo.

Musel jsem tedy zajet domů pro vrtačku a šrouby a toto podbití nejprve opravit, poté se mi podařilo nezbedného holuba, který byl abnormálně chytrý, neboť se po mém příjezdu

uchýlil na malou stříšku přístavku a v krátkých intervalech se chodil přesvědčit na kraj střechy, zda jsem již odjel nebo se ještě snažím opravit zničené podbití a odchytit ho do staré záclony.

Odvezl jsem tohoto odchyteného holuba předsedovi Českého svazu chovatelů – základní organizace Olovnice, který mimo jiné má na svém pozemku i malou rodinnou zoo.

Už jsem se také zúčastnil jednoho sousedského sporu, kde se dvě dámy začaly nejprve slovně urážet a pak i fyzicky napadat. Nezbylo mi nic jiného, než jednu z aktivních účastnic tohoto incidentu chytit pod krkem do kravaty a druhou rukou držet telefon a kontaktovat Policii ČR.

Bohužel se mi nevyhnuly ani situace velmi smutné, to když se jako starosta zúčastňuji i posledního rozloučení s našimi obyvateli. Nejsmutnější pro mě bylo, když jedna téměř devadesátiletá paní jednoho dne přišla k nám na úřad (máme obecní úřad v I. patře bez výtahu) s prosbou, jestli jí uděláme nový občanský průkaz. Jelikož nemáme matriku a občanské průkazy neděláme, byla moje odpověď záporná. Jelikož se ale opravdu jednalo o velmi milou paní, kterou jsem občas já i moje manželka svezli autem a která dokázala být vždycky tak krásně a upřímně vděčná, nechtělo se mi ji takto stroze odmítnout. Nabídl jsem jí tedy, že následující den, až budou mít na Městském úřadě v Kralupech nad Vltavou úřední hodiny, ji vyzvednu doma a zavezu ji na úřad do Kralup nad Vltavou, kde jí pomohu nový občanský průkaz zařídit.

Jak jsem slíbil, tak jsem také učinil. Vyzvedl jsem ji doma a odvezl na úřad v Kralupech. Cestou v autě jsme si krásně povídali, neboť tato paní znala mého tatínka ještě jako malého kluka. Na úřadě v Kralupech jsem pomohl vše zařídit, a když paní čekala, až přijde na řadu, nabídl jsem se, že nám zaběhnu do blízké restaurace pro jídlo s sebou. Z webových stránek jsem jí tedy přečetl denní nabídku jídel, vybrala si smaženou jitrnici s kysaným zelím a bramborem. Zanedlouho jsem byl zpátky i s jídlem, paní již také měla vše vyřízeno, tak jsme mohli společně vyrazit zase zpátky k nám do naší malé vesničky. Cestou zpátky jsme si zase krásně povídali, paní mi říkala, jak se moc těší na kulturní akci pro seniory (Super děda, super babča s vystoupením dua ADAMIS). Tu jsme jako obec, nejenom pro seniory, pořádali za dva dny. Mimo jiné pronesla také větu, která mi doteď zní v uších, i když je to již několik let, co se tato událost stala.

Řekla mi: „Mně je vám tak krásně, pane Kinter, mě teď vůbec nic nebolí.“ V autě jsme se ještě také trochu handrkovali o peníze, kdy já jsem za odvoz a za jídlo žádné peníze nechtěl, ale dotyčná paní mi stále dávala 1000 Kč. Nakonec se mi podařilo jí peníze zastrčit do kapsy u bundy, kterou měla na sobě s tím, že jsem to pro ni udělal rád a v žádném případě od ní peníze nechci. S tím jsme se společně před jejím domem rozloučili a já odjel na úřad věnovat se dál každodenním záležitostem a povinnostem starosty. Za dva dny, v den konání naší kulturní akce nejenom pro seniory, jsem tuto milou a stále optimistickou paní vyhlížel, avšak

k mému úžasu jsem se jí nedočkal. Bylo mi to velmi divné, byl pátek večer. Říkal jsem si, že se asi paní nikam nechtělo, přece jenom už měla vysoký věk. Bohužel jsem se druhý den dozvěděl, že tato velmi energická a sympatická paní zemřela. Na jejím pohřbu, kterého jsem se jako starosta také zúčastnil, jsem brečel jako malý kluk. Byl to pro mě asi nejvíce emotivní zážitek za celých šest let.

Na závěr bych velmi rád napsal, že práce starosty, a na takové malé obci zvláště, je opravdu velmi kreativní a různorodá. Takový člověk by měl být částečně právník, částečně psycholog, částečně odborník na stavební zákon, zákon o odpadech, zákon o vodovodech a kanalizacích, zákon o pohřebnictví, školský zákon, vyhlášku o předškolním vzdělávání, zákon a zadávání zakázek malého rozsahu apod., částečně pracovník údržby zeleně, manuálně zručný, aby zvládl vše opravit a některým lidem i pomoci, částečně soudce schopný nezaujatě lidem naslouchat, částečně schopný manager, částečně finanční analytik a v neposlední řadě také účetní.

To je výčet toho, s čím vším jsem se musel za těch šest let prokousat a s čím jsem se osobně setkal.

Nyní vážně, starosta by hlavně měl při výkonu své funkce používat zdravý selský rozum a hlavně srdce. Měl by ke každému přistupovat individuálně a tak trochu „teple lidsky“, snažit se ke každému v rámci možností chovat s úctou a pokorou. Práce starosty není vlastně „práce“, nýbrž poslání a já toto poslání přijal a vykonávám jej velmi rád. Přistupuji k tomu tak, jako by každý občan naší obce (i ten nejmenší občánek) byl můj šéf, který jednou za čtyři roky má možnost provést vyhodnocení mé práce a aktivity.

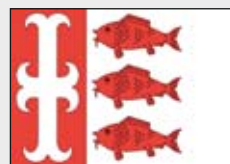
Příště se s největší pravděpodobností budu opět ucházet o funkci uvolněného starosty obce Olovnice.

*Zdeněk Kinter
starosta obce Olovnice*

Olovnice

Obec Olovnice (název v jednotném čísle) se nachází v okrese Mělník ve Středočeském kraji. Žije zde 555 obyvatel.

Jsi přeci starostka, tak se starej

Lucie Baránková Vilamová

Od svého narození žiju v Ostravě-Porubě. Byť jsem v mládí zvažovala studium vysoké školy v Brně nebo v Praze, nakonec jsem vystudovala Ekonomickou fakultu Vysoké školy báňské Technické univerzity Ostrava. Po absolvování školy jsem pracovala především v soukromém sektoru většinou jako manažerka, nejprve ve vzdělávací agentuře a později v topenářské společnosti, kde jsem se posledních 5 let věnovala marketingu. Několik let jsem také ještě tento obor vedle své práce učila na vysoké škole. Od r. 2014 jsem zastupitelkou městského obvodu Poruba a od roku 2019 působím v roli starostky. Jsem vdaná, zatím bezdětná a mými zálibami jsou knížky, ráda také jezdím na kole či chodím po golfovém hřišti se svým mužem, který ho celkem úspěšně hraje. V poslední době mi však příliš času na tyto aktivity nezbyvá.

Od střelby v nemocnici přes covid až po povodně

Od prvního dne mého starostování v městském obvodu Ostrava-Poruba jsem k této funkci přistupovala s pokorou a zodpovědností, nikdy by mě však nenapadlo, co vše mě v ní vlastně opravdu čeká, a jedním dechem dodávám, že v té době to opravdu nemohl předvídat snad vůbec nikdo. Nutno zcela upřímně doplnit, že v roli starostky obvodu o cca 65 tisících obyvatelích, které Poruba má, se minimálně prvního půl roku orientujete, než pochopíte chod úřadu o bezmála 300 lidech, než se vlastně vyrovnáte s úskalími ryze úřednického a také politického prostředí a poznáte lidi, se kterými máte spolupracovat.

Co je však těžší úkol, je říci si, kam chcete směřovat, jaké myšlenky chcete prosazovat, co je pro vás důležité a jaké priority máte. Z pozice starosty totiž řešíte úplně vše a musíte se do určité úrovně umět orientovat téměř úplně ve všem, zkrátka musíte zvládnout všechna témata. Na druhou stranu je nutné si na začátku přiznat, že nemůžete vyřešit úplně vše, i když očekávání vašeho okolí je vlastně takové, že musíte. Mnohokrát

jsem slyšela to otrěpané „jsi přeci starostka, tak se starej“. Pravda, ale není to vždy tak jednoduché, jak si někteří představují, a to při vší dobré vůli, maximálním nasazení i snaze.

V této práci totiž, abyste něco posunuli kupředu, musíte mít a zároveň umět uplatnit v maximální možné míře své manažerské schopnosti. A dvojnásob to platí v dobách krizových. Být krizovým manažerem je schopnost, kterou si jen tak jednoduše rychle nenastudujete, tu buď máte, nebo zkrátka nemáte. Umění zachovat klid a jednat racionálně v době mimořádně vyjaté je to, co se mi neskutečně hodilo a vyplatilo.

Ani ne do roka a do dne se totiž stala v Porubě záležitost, která patří ke třem nejhorším, jež se v novodobé historii naší země udály. Osamělý střelec zastřelil osm osob ve Fakultní nemocnici Ostrava, která je od budovy úřadu Poruby vzdálena vzdušnou čarou ani ne 700 m, a utekl z místa činu. V první chvíli, když se dozvíte, že se něco podobného děje, okamžitě přemýšlíte, jak ochránit lidi a co přesně pro to udělat, protože samozřejmě žádný oficiální univerzální krizový scénář pro podobné události neexistuje. Kromě toho, že paralelně pracovaly bezpečnostní složky a byl ihned svolán krizový štáb, já dělala rozhodnutí, jako je např. uzamčení úřadu, uzavření Centra sociálních služeb, všech MŠ a ZŠ. Informaci jsme okamžitě posílali i dále, a to tam, kde jsme si mysleli, že hrozí nějaké riziko. Přes média jsem vzkázala lidem, ať zachovají klid a jsou obezřetní, a pokud možno raději nevycházejí. Do toho mi také volali rodiče dětí, kteří se zcela přirozeně báli, že jsou jejich děti ve školách v nebezpečí. Naštěstí přes tragédii, která se stala, se nakonec pachatele podařilo v poměrně krátkém čase dopadnout.

Musím říct, že dodnes se mi tato událost přehrává v hlavě, a to i proto, že se tak stalo krátce před Vánoce, asi už žádné mé budoucí Vánoce nepřejdou jen tak, abych si na tuto tragickou událost a bezprostřední okamžiky s ní spojené nevzpomněla. Po takovéto události si zcela přirozeně říkáte, že „to nejhorší už jsem si vybrala a už bude jen lépe“.

Bohužel za pár měsíců přišla další událost, se kterou jsem neměla ani já, ani nikdo další dosud žádné zkušenosti, a to dlouhé koronavirové období, se kterým se potýkáme doteď. Byť to bylo a pořád je problematické, snažila jsem se opět zareagovat, jak nejlépe to bylo možné. V první vlně to bylo snad ještě obtížnější než teď, protože chyběly ochranné pomůcky. Proto jsem se poměrně v krátkém čase mimo jiné rozhodla, že každému seniorovi staršímu 65 let

pošleme do schránky látkovou roušku s návodem, jak se o ni starat. Pro zajímavost uvádím, že takových seniorů je v Porubě asi 18 tisíc. Desítky zaměstnanců napříč úřadem za přísných hygienických opatření balíčkovaly a roznášely svépomocí balíčky do schránek našim občanům. Také jsem pár ulic obešla, protože i starosta je přece občan a může přiložit ruku k dílu. K organizaci tak velké akce je třeba vůle, ochoty a motivace lidí, a to se naštěstí povedlo. Dodnes jsem hrdá na to, že do toho všichni šli s takovou vervou. Samozřejmě nám všem naprosto tato doba změnila životy ať už pracovní, osobní či politické. A já přes to doufám, že snad existuje světlo na konci tunelu a budeme se zase moci vrátit k našemu běžnému způsobu života.

No a stále to ještě nebylo vše, čím mě osud zkoušel. Celé loňské léto jsem si při větších deštích říkala, že snad to jediné, co jsem ještě nezažila, jsou povodně, no a už ani to neplatí. Během října jsem se svým kolegou místostarostou probdělala noc, kdy jsme sledovali, jak se centimetr po centimetru zvedá hladina říčky Porubky, která protéká Porubou a při jejím vylití hrozí škoda na zdraví i majetku občanů. A proto, aby se tak nestalo, jsme ještě v noci přesně před druhou hodinou ranní přímo v terénu aktivovali povodňový plán a povolali jsme asi deset našich pracovníků, abychom mohli postavit protipovodňové zábrany, resp. pytle s pískem tam, kde bezprostředně hrozilo její vylití, protože ráno už mohlo být pozdě. A skutečně nad ránem se Porubka zastavila pouhý jeden centimetr před třetím stupněm povodňové aktivity, naštěstí poté začala její hladina klesat. U takovýchto událostí je důležité být přímo v terénu, protože jedenkrát vidět je důležitější než stokrát slyšet.

Když se zamyslím nad vším, co jsem za poslední necelé dva roky zažila, říkám si, že pro mnohé z nás by to bylo více než dost. A protože jsem životní optimista, upřímně doufám, že mě už nic špatného nečeká. V pozici starosty je třeba se připravit na naprosto nepředvídatelné věci a mít odhodlání se s nimi zkrátka poprat.

A to bych nebyla já, abych se závěrem nezamyslela nad specifiky, které prožívá v této roli žena. Zda tu existují nějaké rozdíly. Myslím si, že ženy političky jsou více přímočařejší, že méně povídají a více konají. Svým způsobem mají tuto roli jednodušší, na druhou stranu často také složitější než muži. Přinášejí do politického světa ženský prvek, více empatie, organizovanosti, emocí, někdy je to dobře a někdy to může být naopak na škodu. Je pravda, že se musí velmi rychle zorientovat tam, kde je dosud muž tím tradičnějším či chcete-li běžnějším tvorem. Musí si získat respekt mužů, které ať už přímo, či nepřímo řídí, a nejen těch. Lze to, ale důležité je umět si zachovat klid, zdravý rozum, vstřícnost, a především svou vnitřní motivaci věci posunovat dále a zvládnout je.

*Lucie Baránková Vilamová
starostka městského obvodu Ostrava-Poruba*

Ostrava-Poruba

Poruba je někdejší obec, roku 1957 připojená k Ostravě, od 24. listopadu 1990 jeden z městských obvodů statutárního města Ostravy. Rozkládá se na západě města, v jeho slezské části a je to druhý nejlidnatější ostravský obvod s téměř 65 tisíci obyvateli.

Okusíte práci mnoha profesí a žádný den není stejný

Jitka Ivanová

Vystudovala jsem Ekonomickou univerzitu v Bratislavě, obor ekonomické informace a kontrola. V roce 2016 jsem si doplnila vzdělání na Univerzitě Palackého (2014–2016) v rámci celoživotního vzdělávání, doplňující pedagogické studium a v roce 2020 jsem absolvovala obor Diplomovaný nutriční terapeut na VOŠ zdravotnické. Jsem vdaná, mám 2 dospělé dcery. Svoji pracovní dráhu jsem začínala u vojáků na kontrole účetnictví, učila jsem také na Obchodní akademii v Olomouci odborné předměty. Více než 20 let jsem pracovala v oboru cestovního ruchu na různých pozicích (průvodce, referent, obchodní ředitelka, ekonomická ředitelka atd.). Svoje zkušenosti a znalosti z oboru cestovního ruchu předávám od roku 2017 studentům na Moravské střední škole. Od roku 2014 jsem zastupitelkou obce Přáslavice, od roku 2018 starostkou. Ráda poznávám nové lidi a regiony, baví mě i gastroturistika. Ale hlavně mě baví starostování a mí studenti mě inspirují.

Byli jsme parta rodičů školních dětí tehdejšího spolku SRPŠ při přáslavické škole, pořádali jsme kulturní akce a z výtěžku platili hračky a další vybavení do školní družiny. V té době mě chod školy a její financování začal zajímat, díky tomu přišla i myšlenka, jak vlastně funguje chod celé obce. Neváhala jsem, nastudovala volební zákon, sestavila kandidátku a v roce 2014 zasedla v zastupitelstvu. Učím se ráda a nové věci mě baví, snažila jsem se zorientovat, jak funguje zastupitelstvo a co vše zastupitelé řeší. Sledovala jsem různá politická hnutí a stala se příznivkyní STAN, chodila jsem na jejich setkání a nasávala zkušenosti jiných starostů. Díky práci ve finančním výboru obce jsem přes faktury a účetnictví viděla, jak funguje rozpočet atd. Pak přišel rok 2018 a já kandidovala znovu a dostala jsem se nejen do zastupitelstva, ale byla jsem zvolena starostkou obce Přáslavice.

Vystudovala jsem ekonomii na Ekonomické univerzitě v Bratislavě, pracovala ve školství nebo cestovní kanceláři na různých pozicích, od prodavačky přes účetní až po ředitelku. V průběhu let jsem si doplnila také pedagogické vzdělání na Univerzitě Palackého v Olomouci. Díky tomu práci pro obec a naše občany doplňuji ve školním roce čtyři hodiny týdně výukou studentů na střední škole. Jsem za to ráda, studenti mě inspirují a mají dobré nápady.

Práce starostky je zajímavá a různorodá, okusíte práci mnoha profesí a žádný den není stejný. Někdy je hektično až příliš, ale zbude i pár klidnějších dnů na promyšlení dalších kroků.

Pravou rukou se mi stala moje pracovitá místostarostka doktorka Hanka, s kterou tvoříme dobrý tým. Naším společným velkým cílem za přispění zastupitelů je podpora naší školky a školy. Mimo to máme další plány v budování obce, které začalo už minulé zastupitelstvo, a další plány připravujeme – opravu cest a chodníků, dobudování hřišť pro volný čas nebo výsadbu stromů ve Vrtově.

Plánů máme dost, letos se nám podařilo získat na rekonstrukci školní budovy a nové hřiště dotaci, a tak můžeme peníze z rozpočtu namířit do jiných projektů.

Covidové vzpomínky

Před pár dny jsme oslavili 102. narozeniny Československé republiky a já jsem si v tomto dušičkovém čase vzpomněla na loňské oslavy. Ani ve snu by mě před rokem nenapadlo, že slova rouška a respirátor budou stejně běžná jako chleba a káva.

Vloni v tomto čase by mě nikdo nepřesvědčil, že se mám vzdát na několik týdnů či měsíců cestování, oželet kafe s kamarádkou nebo divadlo. Ale zpučný rok 2019 je pryč a přišel rok 2020, který se vymkl z kloubů a určitě vejde do historie.

Moc si přeji, abychom na něj co nejdříve vzpomínali se svými dětmi nebo vnoučaty stejně jako na uhelné prázdniny v 80. letech a už se nikdy nevrátila opatření s takovou intenzitou.

I naše Přáslavice neminul virus covid-19, který skolil v říjnu už více než dvě desítky osob obce. Není třeba přemýšlet, kdo, kde a jak k tomu přišel. Velká část lidí dodržuje vše do puntíku, přesně jak plukovník nařídil, a přesto právě někdo z těch zodpovědných ulehne v horečkách a slabostí sotva dojde z ložnice do kuchyně.

Respektujeme prosím všechna nastavená pravidla, ale nenechme se otrávit situací, na kterou jsme nebyli po létě připraveni. Nemá cenu hledat viníky, i když člověk si rád zanáává.

Můžeme přece plánovat, co zlepšit, jaké akce zorganizovat, koho navštívit nebo překvapit až...

Vezměme do ruky odložené knihy nebo uklidíme sklep nebo dílnu, na co nebyl roky čas. Já si třeba konečně našla čas na urovnání šanonů s již proběhlými akcemi.

A než se z toho republika i Přáslavice oklepou, podpořme prosím naše místní podnikatele.

Ke zvládnutí celé té patálie si udržujeme pozitivní mysl a dobrou náladu. A zkoušejte i nové věci! Třeba já jsem dnes poprvé hlásila v obecním rozhlase! Připadala jsem si sice trochu jako ve filmu, ale myslím, že podle ohlasů dobrý.

A nezapomínejte na čtyři důležitá S – přiměřený Spánek, kvalitní Strava, malý venkovní Sport a žádný Stres.

*Jitka Ivanová
starostka obce Přáslavice*

Přáslavice

Obec Přáslavice se nachází v okrese Olomouc v Olomouckém kraji. Žije zde přibližně 1400 obyvatel.

Co obnáší práce starosty

Šárka Rumanová

V obci Příšimasy žiji od 3 let se svou rodinou. Mám dvě děti, dceru 23 let a syna 17 let. Po vystudování Střední průmyslové školy dopravní jsem nastoupila do společnosti Philips jako asistentka, kde jsem působila 10 let.

V průběhu mateřské dovolené, v roce 2006, jsem kandidovala v komunálních volbách a dvě volební období jsem zastávala funkci uvolněné místostarostky. V té době jsem začala dálkově studovat

Metropolitní univerzitu Praha, obor veřejná správa. V roce 2014 jsem byla zvolena starostkou obce a v této funkci jsem doposud.

Práce starosty má dvě roviny. První, kvůli které to dělám je, že mě baví ovlivňovat rozvoj obce a pomáhat lidem. Tu druhou rovinu si málo kdo umí představit, patří do ní legislativa a její změny.

Vlastně to ve skutečnosti znamená umět se orientovat ve všech možných zákonech, rychle je nastudovat nebo aspoň vědět, na koho se obrátit. A to se dostáváme k zásadní věci. Podle mě je na této práci nejdůležitější mít kolem sebe schopné lidi! Já to štěstí mám.

Za těch 15 let, co působím na úřadě, jsem poznala mnoho kolegů, se kterými spolupracuji a navzájem si vyměňujeme zkušenosti.

Asi nejzásadnější je výběr kandidátů při sestavování kandidátky, což mně se podařilo, a můžu se na ně kdykoliv obrátit o pomoc. Asi bych tuto práci nemohla dělat, pokud bych měla v zastupitelstvu opozici, která by do všeho ryla i bezdůvodně, tak jak se to v mnohých obcích děje.

Nám se díky skvělému týmu podařilo několik větších akcí. Před 3 lety vybudovat v obci kanalizaci, což nebylo vůbec jednoduché, a nyní máme čerstvě za sebou rekonstrukci sportovního areálu, kterou jsme museli stihnout v dost krátké době.

Jsou to kolikrát nervy, ale ten pocit, když se to podaří, je k nezaplacení! To rázem člověk zapomene na všechny problémy, které v průběhu nastaly.

Je toho mnoho, o čem by se dalo psát, tak na závěr připojím jednu úsměvnou historku. Využili jsme možnosti zmodernizovat v obci rozhlas. Toto moderní bezdrátové zařízení umožňuje nejen, že si člověk může hlášení předem nahrát, ale i to, že může pustit hlášení do určité části obce, které se to týká.

Když nastal problém u svozu odpadu a my potřebovali operativně svézt nádoby od občanů na určité místo, zapnuli jsme hlášení cíleně do této lokality, a co nastalo pak, to si neumíte představit.

Začaly zvonit telefony jeden za druhým od občanů z ostatních částí obce s dotazem, copak jsme to hlásili, že to neslyšeli. Od té doby raději hlásíme pro celou obec!

*Šárka Rumanová
starostka obce Příšimasy*

Příšimasy

Obec Příšimasy se nachází ve Středočeském kraji v okrese Kolín 6 km východně od hranic Prahy. Žije v ní 824 obyvatel.

Nemám rád větu: „To nejde.“

Martin Žabčík

Původním povoláním jsem kuchař, pracoval jsem jako šéfkuchař ve Vsetíně. V roce 2014 jsem se stal místostarostou obce a od roku 2018 jsem starostou. Jsem ženatý a mám tři syny. Ve volném čase se věnuji sborovému zpěvu jako primáš mužáckého valašského sboru Kosáci i jako spoluvodoucí dětského sboru Kosáček. Rád čtu, jezdím na kole a chodím do přírody.

Jaký je život starosty na valašské dědině?

Dostal jsem tuto otázku v době, kdy naše obec dosáhla velkého úspěchu v soutěži Vesnice roku 2019. Jedete na vlně obrovské radosti a hrdosti na svou obec a lidi v ní. Ta euforie však postupně opadá a člověk se vrací do reality všedních dnů, kdy i přes úspěch občany stále trápí stejné problémy jako všude jinde.

Nejsem však typ člověka, který si stěžuje, jak je život starosty těžký, únavný a málo ohodnocený. Domnívám se, že žijeme v době, kdy máme velké možnosti naše obce posouvat dopředu, měnit veřejná prostranství, vnášet do nich architektonické a krajinné prvky, které je pozvedají. Utvářet velmi jednoduchou podporou společenský a spolkový život. Když se setkávám se svými předchůdci, často se shodneme, že žádný z nich neměl takové možnosti zejména finanční jako dnes. Naše obec neměla nikdy ve své historii tak vysoký rozpočet a velkou úspěšnost získávání podpory z dotačních titulů.

Jako starosta vnímám velmi citlivě jednu velkou výhodu, dostal jsem důvěru občanů společně se zastupitelstvem nejenom vést obec, ale ovlivňovat její život a vzhled. To je věc, kterou máme jenom my starostové. Když máte v obci místo, které je nevzhledné a plné odpadu, vydáte příkaz a vaši pracovníci jej vyčistí, upraví a změna se dostaví okamžitě. Takovou možnost nemá žádný jiný politik na vyšších příčkách. Tak rychle nefunguje nic jiného. A to je věc, které si opravdu vážím.

Samozřejmě musí být starosta zvyklý a stále připravený na kritiku. S tím ale musí počítat, vždyť nic jiného nemůže čekat. Vždy se najde někdo, kdo by daný problém vyřešil lépe. Uvedu jednoduchý příklad. Naplánujete opravu místní komunikace v jedné z ulic. První reakce je velice kladná. Konečně budeme mít novou cestu, řeknou vám občané žijící v dané ulici. Pak přistoupíte ke shánění financí na realizaci. To zabere při troše štěstí tak rok práce. Když se to podaří, máte radost a občané také. Pak ale následuje samotná realizace a to už není tak růžové.

Ti samí občané, kteří měli radost, vám začnou telefonovat, že se nemohou dostat domů, práce dlouho trvají, omezujeme je v jejich běžném fungování, stavební firma nepracuje tak, jak má, dělníci jsou opření o lopatu, co jste si to najali, a tak dále.

Nikdo se nezeptá, kdy je termín dokončení, že naší povinností není kontrolovat jednotlivé dělníky, jestli pracují nebo ne. Firma má termín a to je pro starostu směrodatné. Pak přijde kýžený okamžik. Je položen finální asfaltový koberec a vy se po vychladnutí povrchu poprvé projdete po nové silnici. Provází vás krásný pocit a radost z dobře provedené práce. Ovšem do okamžiku, než si všimnete, že uprostřed ulice už na vás netrpělivě čeká jeden z místních, který okamžitě vytkne vše, co je špatně a co se mělo udělat jinak.

Takže kolik to bylo, pět minut radosti? Ale pak dojdete až na konec a někdy se stane, že tam čeká jiný soused a ten jednoduše řekne: děkuji. To je to pravé pohlázení po duši. Stačí jeden člověk ze sta, kterému jste udělali radost, a celá akce měla smysl.

Mezi těmi devadesáti devíti nejsou jen nespokojení občané, ale i takoví, kteří to berou automaticky nebo se nevyjadřují a jsou spokojeni či nespokojeni. Takový je prostě život starosty. Většinou nás oslovují lidé, kteří mají nějaký problém nebo jsou nespokojeni. Ti spokojení nemají potřebu hledat cestu na obecní úřad. A zde vidím zásadní okamžik. Vždy se snažím s každým, kdo přijde, hledat řešení daného problému. Nemám rád větu: „To nejde.“ Většinou se nějaké řešení najde a posune vás dál.

Starostu prostě v obci máme od toho, aby řešil problémy, a s tím musí každý z nás, kdo zastáváme tento post, počítat. Užívám si krátkých okamžiků, kdy se něco podaří nebo dostaneme zprávu, že jsme obdrželi pěknou dotaci na akci, kterou plánujeme už dlouho realizovat, a tím získávám energii na řešení mnoha starostí, které nás každý den provázejí.

Martin Žabčík
starosta obce Ratiboř

Ratiboř

Obec Ratiboř se nachází v okrese Vsetín ve Zlínském kraji, v údolí potoka Ratibořky v Hostýnských vrších. Žije zde přibližně 1 800 obyvatel. V roce 2019 obec získala zlatou stuhu za vítězství v krajském kole v soutěži Vesnice roku.

Starostování po přeslici

Miroslava Beránková

Narodila jsem se v Dačicích, ale celý život bydlím v Roseči. V Dačicích jsem vystudovala ekonomickou školu. Jsem vdaná a mám dva syny. Na obecním úřadu jsem od roku 2005, kde jsem začínala jako účetní. Ráda vařím, pečů a povídám si s lidmi. Mám ráda dobré lidi a práci pro obec. Pokud člověk tuto práci dělá dobře, poctivě a s láskou, žije pro obec a její obyvatele, tak pak práce dává smysl.

V letech 2002–2016 v obci Roseč starostoval pan František Volf. Nejdříve byl v letech 1999 až 2002 místostarostou a poté převzal žezlo. V obci vyřídil plynofikaci, opravil všechny cesty, přivedl „městskou“ vodu, rozšířil obec o devět parcel, na kterých dnes stojí rodinné domy pro mladé rodiny. Nechal vybudovat i přes velký odpor všech firem a úřadů dvě kořenové čistírny odpadních vod. První byla v roce 2005 vybudovaná z dotace Jihočeského kraje, ale na druhou jsme museli žádat ze Státního fondu životního prostředí. Tuto žádost jsme podávali nadvakrát.

Dostali jsme příslib, ale po roce oznámili, že žádost zamítají z důvodu špatného čištění kořenových čističek. Odvolali jsme se a doložili vzorky z naší čističky, která nám v té době fungovala osm let, zároveň se za nás postavila i Inspekce životního prostředí v Českých Budějovicích a dotaci jsme dostali.

Psal se rok 2014 a bylo před volbami. Starosta už nechtěl kandidovat, ale protože nechtěl akci za deset milionů nechat na případném nástupci, tak se rozhodl, že ještě tuto akci dokončí. Druhá čistírna i s kanalizací se začala budovat. Poté běžel jeden rok zkušební provoz. Kolaudace proběhla 16. září 2016. Při kolaudaci zástupkyně z městského úřadu z odboru životního prostředí pochválila starosta za to, že se nedal a vybudoval tyto nízkonákladové čistírny, které nepotřebují žádná čerpadla a míchadla.

Starosta v noci na 17. září 2016 zemřel. Nevím, zda „sepsal smlouvu s ďáblem“, aby vše vyšlo?

Já v té době na obecním úřadu v Roseči dělala už 11 let účetní a vždy jsem říkala, že bych nikdy nemohla dělat starosta. Jak se říká „nikdy neříkej nikdy“. Nyní jsem od roku 2018 starostka. František Volf byl můj tatínek.

*Miroslava Beránková
starostka obce Roseč*

Roseč

Obec Roseč leží v okrese Jindřichův Hradec. Žije zde 235 obyvatel. Ve vzdálenosti 11 km východně leží město Jindřichův Hradec, 16 km severozápadně město Veselí nad Lužnicí, 17 km jihozápadně město Třeboň a 20 km severozápadně město Soběslav.

Práce starosty je ta nejhezčí

Lenka Mlejnková

Od roku 2010 mám tu čest být ve vedení města Semily, nejprve jako místostarostka a pak starostka. Od roku 2012 jsem byla zvolena zastupitelkou Libereckého kraje za Starosty pro Liberecký kraj. Je mi 46 let, jsem vdaná a mám sedmnáctiletá dvojčata. Ve volném čase, kterého moc není, mě baví procházky s pejskem, přečíst knížku nebo se projet na motorce.

Starosta je od slova starat se

Příběhy, které přináší práce starostky, jsou přepestřé, někdy smutné, veselé, stresující, některé vás rozpláčou.

Kdysi mi můj kamarád, předchůdce a kolega Jan Farský řekl, že práce starosty je ta nejhezčí, ale také hodně náročná. Také si pamatuju na své úplné začátky, kdy jsem netušila, že má starostka nepřetržitou pracovní dobu 24 hodin denně 365 dní v roce, a dožadovala jsem se výkazu práce. Nebo toho, když mi kolegyně říkala, ať se nebojím, že holt budu mít starosti a občas nazuju lodičky a pojedu na kraj. Všechno z toho se splnilo, až na ty lodičky, mám raději kecky a těch deset let, které mám tu čest být nejprve místostarostkou a později starostkou města Semily, mě nesmírně obohatilo, ale také vzalo síly a spánek. I starostka je jen člověk, ale tato práce je prostě zajímavá. Ano, máte obrovskou odpovědnost, neustálý pocit, že je něco před vámi, nikdy nemáte hotovo, mnoho hodin denně u počítače a s telefonem na uchu, ale to k tomu patří. Když se vám podaří prokousat vším, co je na první pohled složité, a orientovat se v pojmech jako veřejná podpora, usnesení a samospráva máte napůl vyhráno. Pak se z vás také ale stane projektant, právník, gratulant, oddávající atd. Co na své práci mám opravdu ráda, je mluvit s lidmi. Když je mi někdy ouvej a jsem unavená, vyrazím mezi lidi do města, potkám se s nimi, usměju se na ně a někdo se se mnou zastaví a pohovoří. Pak si říkám – jo, má to smysl. Teď je to mnohem složitější, ale i tak se snažím komunikovat s lidmi kolem sebe. Někdy si pak uvědomím, že moje starosti nejsou až tak velké.

Když jdete třeba popřát ke stým narozeninám občance Semil a povídáte si o jejím neuvěřitelně bohatém životě, je to úžasné s ní chvíli pobýt. Když oddáváte svatebčany a můžete být u toho, když si dva lidi s láskou slíbí, že budou spolu. Když vítáte občánky a usmíváte se na ty mrňousky jako na další generaci nebo nazujete gumáky a chodíte na kontrolním dni po stavbě, a když je ouvej, tak řídíte krizový štáb s nabíječkou na mobil v kapse, to všechno jsou emoce, které tato práce přináší. Pak jsou

noci, kdy vás budí starosti o finance, investice nebo třeba jednání, které vás čeká. Pak je třeba trpělivého okolí a hodně kafe!

Být starostkou města, kde jsem se narodila, mám rodinu, kamarády, kolegy z úřadu, zastupitele a vůbec lidi kolem sebe, je zavazující, ale nesmírně obohacující. I v této složité době si říkám, že má moje práce smysl a že třeba ta školka, až ji dostavíme, tu bude stát ještě desítky let. A to mi dává smysl.

Myslím si, že starosta má být i obyčejný člověk, nejen v těch hezkých šatech, ale i ten obyčejný v teplákách a ukazuje tak svou lidskost. Když se jdu projít se svým psem a mám na sobě právě tepláky a někdo mě potká a řekne ahoj, je to skvělý. Být obyčejným člověkem je velmi důležité proto, abyste si udrželi pokoru a praktičnost. Aby vás ten svět smluv, usnesení a jednání nepohltil.

Děkuju všem kolegyním a kolegům starostům a místostarostům za jejich práci. Možná není každý den tak vidět, a vždy se najdou ti, co jsou se vším nespokojeni. To k tomu také patří.

Každý má své sny a přání a snaží se je realizovat. Starosta má ty sny třeba o nové školce, když ta stará už dávno dosloužila, přeje si spokojené občany a snaží se pro své město udělat co nejvíce a prostě se starat.

Přeju všem v této složité době, abychom si udrželi nadhled a hodně zdraví.

*Lenka Mlejnková
starostka města Semily*

Semily

Město Semily s přibližně 9000 obyvateli se rozkládá v Libereckém kraji v turistické oblasti Český ráj. Do vzdálenosti 20 km jsou horské hřebeny, turistická střediska Krkonoš a Jizerských hor, hrady, zámky a skalní města Českého ráje.

Chtěl jsem si dělat poznámky

Luděk Míček

Vyučil jsem se zedníkem a po maturitě jsem pracoval jako státní zaměstnanec. Od roku 1995 jsem starostou. Jsem ženatý, mám dvě děti a čtyři vnoučata. Mezi moje zájmy patří zejména hasičina a také rád jezdím na kole.

Při mém nástupu do funkce starosty jsem si říkal, že si budu dělat poznámky či poznatky k věcem, které mě potkají ve starostování. Pak jsem od toho upustil, že to na takovou krátkou dobu nemá cenu. No, už je to 26 let, takže jsem si asi měl zápisky dělávat. Ale přesto si něco málo pamatuji a rád se o to s vámi podělím.

Občan – volič mi přinesl před vstupem do volební místnosti ukázat volební lístek, že opravdu volí mě.

Občan vedlejší obce mi volal, že když pojedu kolem, že se mám zastavit, protože potřebuje doručit občanovi naší obce nějakou obálku, a tak ať to nemusí posílat poštou.

Občan si sám kopal hrob (samozřejmě pro svého zemřelého bližního). Již to bylo dávno, kdy to ještě šlo. Tuto službu nám poskytuje a poskytovala pohřební služba. Tak měl požadavek, ať mu obec vyzdobí hrob nebo aspoň zajistí potřebné věci k výzdobě.

Na hřbitově dělal krtek své klasické hromádky, dostali jsme žádost občana, ať krtka ihned chytíme.

Obec udělala nové veřejné osvětlení, stížnost občana, že mu světlo svítí do ložnice a nemůže spát, a naopak že mu světlo nesvítí do vchodu jeho rodinného domku, tak ať to zajistíme.

Zimní údržba místních komunikací dává také prostor pro stížnosti. Proč sníh hrneme na stranu cesty, kde má občan vjezd, proč ne na druhou stranu (sousedovi by to asi nevadilo).

Občan se na mě obrátil s žádostí, že mu jeho syn zcizil klubko provázku, ať mu zavolám a vyřeším to.

Občané – sousedé se dlouhá léta hádali o hranici pozemku (asi 10 cm v délce 15 metrů). Písemný požadavek, ať obec toto vyřeší a zajistí. Po sdělení, že obec toto neudělá, že si to musí sami na vlastní náklady zajistit, je vše najednou v pořádku – už asi 15 let.

Samozřejmě jako hasič sbírám dvakrát ročně železný šrot po obci, čistím kanály, požární nádrž, chodím na brigády. Rozvážel jsem také roušky či vydával občanům dezinfekční prostředky v rámci boje s koronavirem.

Zkušenost ze sousední obce, starosta požadoval po Policii ČR měření rychlosti v obci, ta mu vyhověla a bohužel jako prvního změřila a pokutovala jeho.

*Luděk Míček
starosta obce Slatina*

Slatina

Obec Slatina náleží k nejstarším českým vsím na území někdejšího Opavského kraje. Její vznik spadá do období vnitřní slovanské kolonizace na sklonku 12. a počátku 13. století. První písemná zpráva o obci je doložena roku 1371. Žije zde 793 obyvatel.

Starosta by měl být i vizionář

Milan Kelich

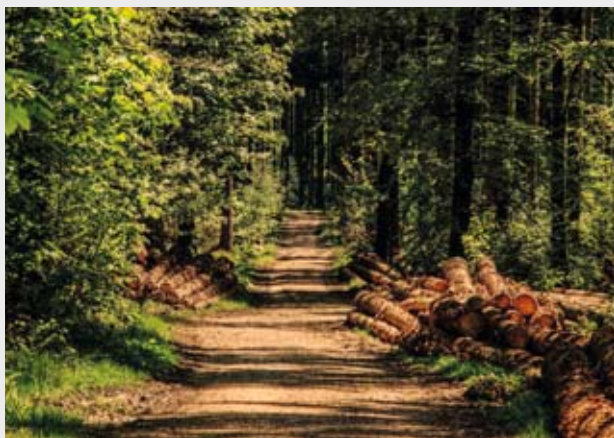
Narodil jsem se v roce 1970, vystudoval Vysokou vojenskou školu Pozemního vojska ve Vyškově a následně působil do roku 2009 v Armádě České republiky. Starostou obce jsem se stal v roce 2010 a starostuji až doposud. Se svou partnerkou rád cestuji nejen po vlastech českých, ale i v zahraničí.

Zaujala mě snaha ukázat život starosty. K výčtu jeho činností, zvláště na malé obci, bych přidal také asistenci policii, např. při vykazování agresivní osoby z domácnosti případně při asistenci u nálezu zemřelého. Což se mi osobně přihodilo.

Já bych se však chtěl podělit s příběhem jednoho projektu, jehož realizace přesáhla celé jedno volební období. Starosta by měl být tedy i vizionář a dívat se dále než jen na horizont čtyř let svého mandátu.

Při schvalování strategie místní akční skupiny v dotačním období na roky 2014–2020 jsme se pozastavovali nad možností získat dotaci na posílení rekreační funkce lesa. Šlo o nějaké prvky či hřiště, ale v lese. Zajímavá byla 100% výše dotace. Seznámil jsem s tím své kolegy v zastupitelstvu a nikdo nebyl proti. Začal jsem tedy usilovně přemýšlet, jak toho využít.

Podmínky byly dosti specifické, protože hospodaření v lesích se řídí zákonem o lesích a podle tohoto zákona v lese jen tak hřiště neuděláte. Tam, kde by se nám hřiště líbilo, to nešlo, protože to nebyl lesní pozemek. Nevyužit této dotace nám však bylo líto. Jak jsem vyrozuměl, správci lesů by spíše potřebovali dotace na lesní cesty nebo stroje, dělat v lese rekreační zónu nepotřeboval nikdo. Pravděpodobnost, že o tuto dotaci nebude velký zájem, byla velká. Po-

kud ji tedy chceme, nezbylo než se hluboce zamyslet, jak naplnit podmínky dotace. Začala tak cesta, kterou ve stručnosti nastíním.

Už dávno jsme měli vytipovaný pozemek, který by byl vhodný. Bohužel patřil Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových. V roce 2015 jsme proto požádali o bezúplatný převod. Do roka byl pozemek náš. Protože se nejednalo o lesní pozemek, bylo potřeba udělat z něho les. Díky tomu, že pozemek byl částečně zalesněn náletovými dřevinami, následovala žádost na orgán státní správy lesů příslušného úřadu o prohlášení pozemku za lesní. Po několika měsících s kladným rozhodnutím na katastr a lesní pozemek bychom měli. Shodou okolností jsme právě zpracovávali lesní hospodářský plán a tento pozemek jsme tak už mohli do plánu zahrnout. Uplynuly zhruba jen dva roky.

Protože pozemek byl hodně zpustlý, částečně sloužil jako skládka, bylo nutné jej vyklidit, odvodnit, vyrovnat. Na tom se průběžně pracovalo další rok. Souběžně se zahájilo projektování. A ouha. Územní plán nám v této lokalitě dovoluje postavit cyklostezku, vyhlídku,

naučnou stezku, nikoli stavbu typu hřiště. Než se pouštět do změny územního plánu, což trvá několik měsíců, bylo nutné přizpůsobit název stavby tomu, co je dovoleno. Pojmenovali jsme tedy náš záměr odpočívkou cyklostezky a v roce 2018 jsme požádali o kýženou dotaci ve výši 860 tisíc, také vybrali dodavatele a v následujícím roce zahájili stavbu.

Vynechávám byrokratické martyrium s výběrovým řízením, podání žádosti a kontrolami před závěrečným vyúčtováním, během kterého jsem několikrát zalitoval, že jsem se do podobného podniku vůbec pouštěl. Ale konec dobrý, všechno dobré. Koncem roku 2019 jsme opravdu obdrželi 100 % vynaložených nákladů na pořízení odpočívky cyklostezky, která připomíná venkovní workoutové hřiště doplněné o kolostavy a lavičky, aby si cyklisté a všichni, kteří si přijdou zacvičit, mohli protáhnout svá těla na čerstvém vzduchu. Od první myšlenky do realizace uplynulo něco málo přes pět let a nám se podařilo efektivně využít ladem ležící pozemek ku prospěchu našich občanů. A zadarmo!

*Milan Kelich
starosta obce Stádlec*

Stádlec

Městys Stádlec se nachází v okrese Tábor v Jihočeském kraji. Žije v něm 569 obyvatel. Správní území obce čítá čtyři katastrální území, a to Křída u Stádlce, Slavňovice, Stádlec a Staré Sedlo u Stádlce.

Řekněte si starostce, ať vám přidá

Pavlína Ištoková

Ve Stvolínkách jsme se s manželem objevili v roce 1996, koupili jsme starý dům a celkově ho postupně a většinou vlastními silami opravili. V roce 1999 jsme se do vesnice přestěhovali. Zde se nám narodily obě děti, kterým je dnes 20 a 16 let.

V loňském roce jsme s manželem oslavili stříbrnou svatbu. Do zastupitelstva jsem se zapojila v roce 2006 a v roce 2014 jsem se stala starostkou. V minulosti jsem byla bankovní úředník, finanční poradce

a metodik v softwarové firmě. Všechna má předchozí povolání mě připravovala na dnešní starostování. Protože jak často říkám, starosta na malé obci je Ferda Mravenec – práce všeho druhu.

Mám ráda cestování, ale takové to aktivní, někam chodit, něco vidět a něco zažít. Ale také miluji chvílky relaxace s háčkováním nebo pletením nebo dobrou knížkou. Poslední dva roky, kdy ubylo hodně společenských akcí, jsme se začali věnovat zahradničení a pořídili jsme si slepičky a včeličky.

Jeden infarktový zážitek s dobrým koncem jsem zažila v roce 2019.

Jsme malá obec, zaměstnance na údržbu obce máme tři. Jsme vlastníky krásně opraveného obecního sálu, který občas pronajímáme pro rodinné oslavy nebo svatby. Tak to bylo i tentokrát, jen svatba nebyla malá, ale pořádná romská asi s 80 svatebčany. Když byla zábava v plném proudu, tak se něco pokazilo, na WC praskla voda a začala plnit místnost sociálního

zařízení. Zdrčený tatínek nevěsty vyběhl před sál a chytil místního člověka, co prý má dělat. Ten nelenil a volal mně, starostce.

Hrklo ve mně jak ve starých pendlovkách a už jsem běžela na sál, volala jsem rychlou rotu, aby mi přišli na pomoc. Jednoho jsem naštěstí zastihla, a tak jsme se před sálem sešli tři, já, údržbář a kamarád (místní člověk, který mi volal). Rychle jsme zastavili hlavní přívod vody a běželi zjistit, jak to vypadá a co se vlastně stalo. Na sociálkách

to vypadalo jako na dětském brouzdališti. Rychle jsem naházela staré ubrusy do vchodu, aby voda nezničila krásně zrenovované parkety.

Hledali jsme závadu a já nabírala vodu do kbelíků a vynášela ji mezi svatebčany, kteří se nedali rušit, ven za zvuků romské kapely. Hlavou se mi honilo, co si teď počnu s „cikánskou svatbou“, kterou budu muset ukončit, protože bez záchodů to prostě nejde. Chlapi naštěstí na závadu rychle přišli a povedlo se jim ji opravit. Postupně jsme vynosili všechnu vodu, všechno jsme to uklidili. Tatínek nevěsty nám děkoval, že jsme ho zachránili před ostudou. Pro mě nejveselejší okamžik nastal, když jsem odcházela, chytil mě jeden starší romský tatík kolem ramen a povídá:

„Pani uklizečko, jste moc šikovná, řekněte si starostce, ať vám přidá.“ Vzala jsem si to za své a svým pomocníkům koupila pořádnou odměnu.

*Pavína Ištoková
starostka obce Stvolínky*

Stvolínky

Stvolínky je obec nacházející se v okrese Česká Lípa, na rozhraní Ralské pahorkatiny a Českého středohoří. Na sever od Stvolínek zasahuje CHKO České středohoří, z jihu pak k sídlu okrajem přiléhá CHKO Kokořínsko. Žije zde 323 obyvatel a nalézá se v ní stejnojmenný zámek.

Starosta je takzvaně holkou pro všechno

Petr Halfar

Původním povoláním jsem automechanik, pracoval jsem ve Vítkovicích a později 13 let u Policie ČR. Je mi 54 let, jsem ženatý a mám dva syny, Jana a Jiřího. Těším se z vnoučka Jakuba. V Sudicích starostuji již 15 let. Kdysi jsem hrával fotbal, dneska spíše volejbal, kolo, plavání a trochu turistika. Jo a když je čas, tak si v klidu přečtu nějakou knížku nebo vyluštím křížovku a s přáteli si dám dobré víno.

Slovo starosta nejspíš vzniklo od slova starat se. Proto se, starosto, starej. Tak zřejmě vnímá tuto funkci většina lidí.

Naše malá obec leží na Hlučínsku mezi městy Opavou a Ostravou v nejsevernějším výběžku směrem na polskou Ratiboř. Hlučínsko je specifický region, zmítaný osudem. V roce 1742 prohrála Marie Terezie válku s Fridrichem II. a Hlučínsko bylo připojeno k Prusku. V roce 1920 k Československu, v roce 1938 k Německu a v roce 1945 opět k Československu. Je to region dobrosrdečný, fascinující a pracovitý.

Obec je krásně upravená, máme základní devítiletou školu, mateřskou školu, všechny inženýrské sítě včetně vlastní čistírny odpadních vod, dva kostely (tři víry), pět dětských hřišť, workautové hřiště, nebo U rampu pro skateboard či kola. Několik památníků k obětem válek. Fotbalové hřiště. Tři restaurace, obchod, poštu, dvě náměstí, park. I když nemáme skoro žádné lesy, snažíme se vše vynahradiť zelení v obci a kolem polních cest.

Malá obec, malý úřad, jeden uvolněný starosta a dvě pracovnice na $\frac{3}{4}$ úvazku. Takže starosta je takzvaně holkou pro všechno. Shání lidi na veřejně prospěšné práce, zajišťuje dovoz benzínu, náhradních dílů, nákupy snad úplně všeho. Má na starosti chod obecního úřadu, výběrová řízení – shání firmy, aby se přihlásily do výběrového řízení, což je dnes velký problém. Jako zřizovatel pečuje o školu, odpady nebo životní prostředí. Práci nám někdy

ztěžují zákonodárci, kteří svým rozhodnutím přesunují povinnosti ze státu na obce. A ty na obci se starej a je toho čím dál více. Pak si zase někdo vymyslí GDPR, zákon o střetu zájmů, některé zákony nemají hlavu ani patu a jiné zmizí dříve, než začnou platit.

Pak vám volají občané vlastní obce. Starosto, běhá tady pes... Kdo si myslíte, že tam na malé obci půjde? Starosto je sucho, je povodeň, je mokro, je bláto, prší se... Nebo když náhodou v zimě zasněží. To všechno jsou jenom střípky, s odstupem času veselé, teda jestli vás ten pes nekousnul...

Ale jsou i hezké chvíle, kdy dokážete lidem pomoci a oni jsou šťastni. Nebo při gratulacích starším jubilantům, to vám chtějí donést modré z nebe. Také když se podaří dokončit projekt a jsou vidět výsledky vaší práce.

Já jsem v zastupitelstvu obce od roku 1994, dnes jsem starostou čtvrté volební období. Někdy se divím sám sobě, proč to ještě dělám. A to jsme ještě členy Sdružení obcí Hlučínska v radě Svazku mikroregionu Hlučínsko západ, v Radě Euroregionu Silesia, v předsednictvu Místní akční skupiny Hlučínsko a Spolku obnovy venkova Moravskoslezského kraje.

Ale je důležité si najít i volný čas pro sebe, volejbal, plavání, kolo, rodinu nebo si jen tak zajít na pivko.

Práce starosty – nikdy nejde říct, že máte hotovo, protože obec se rozvíjí a práce je nekončící.

Není člověk ten, aby se zavděčil lidem všem.

Petr Halfar, starosta obce Sudice

Sudice

Obec Sudice se nachází v okrese Opava v Moravskoslezském kraji. Žije zde 641 obyvatel. Poblíž obce se nachází státní hranice s Polskem.

Náš dlouhodobý šlágr jménem PAŘEZY

Olga Dočkalová

Jsem profesí lesní inženýr, kromě starostování (třetí volební období) a vedení komunální firmy Technické služby Malá Haná svou profesi vykonávám jako odborný lesní hospodář pro Obecní lesy Sudice. Mezi moje zájmy patří zejména cestování a myslivost (pokud vystačí čas).

Do funkce starostky jsem nastoupila na naši malou pětsethlavou obec v roce 2010. Proběhla u nás doslova revoluce. Obyvatelé byli již delší dobu znechuceni hrubým jednáním tehdejšího vedení obce. Volby jsme vyhráli a měli si převzít úřad. Ovšem ouha. Vymazané počítače, odnesené dokumenty, dokonce i kartotéka obyvatel a ověřovací knihy. Hozené klíče na stůl a účty obce téměř nulové.

Co nám však nechybělo, byl elán a vůle, že se o naši obec umíme postarat a dokážeme změnit vnímání obecního úřadu z ONI a MY na MY VŠICHNI. Což se povedlo dokonale. Jsme výborný tým zastupitelů a málokterá obec má tolik pomocných rukou a aktivních obyvatel od dětí až po důchodce. A co si budeme namlouvat, on také společný třídní nepřítel udělá své a společnost stmelí. S tím však bývalé vedení nepočítalo a jeho snahy „zpříjemnit“ novým představitelům obce život neberou konce.

Cokoliv uděláme, tak nás čekají buď nějaké kontroly, nebo rovnou kriminálka. Jednou jsme dokonce lidem napsali na nástěnky na zastávkách „Výsledkovou listinu bývalého vedení aneb Jak to současnému vedení natřít“. Tam jsme informovali obyvatele, co po nás tito lidé chtěli v rámci žádostí o informace, nebo jsme vypsalí seznam jejich „oznámení“ na různé úřady. Závěrem jsme vtípně zhodnotili jejich aktivitu a lidé se bavili. Vysloužili jsme si pokutu 5000 korun od Úřadu pro ochranu osobních údajů, ačkoliv tam byly uvedeny jen jejich jména bez adresy a další identifikace!

Zkrátka někdo má v obci jednoho nebo i několik nespokojených občanů a my si vystačíme s bývalým starostou a místostarostou. Je to náš sudický folklor a tito lidé vás drží stále ve střehu. Zažili jsme toho již tolik, že bychom si mohli otevřít na úřadě poradnu pro starosty. Kolegové z okolí se často ptají na různé problematiky, protože ví, jak to u nás chodí.

Jako špatný vtíp, ale ze života starosty, lze uvést náš dlouhodobý šlágr jménem PAŘEZY. V roce 2014 jsme obdrželi dotaci na rekonstrukci starého obecního sadu, který byl zarostlý náletem a plný starých myrobalánů. Projektanti naprojektovali frézování jen části větších pařezů. Přišlo nám daleko praktičtější vzít bagr a pařezy vykopat. Cena u projektantů byla stejná za frézování, kopání či trhání pařezů, takže jsme se neobtěžovali s administrativou změn.

A pozor, zde pantátové z bývalého vedení vycítili svoji šanci. Nejprve pařezy dali na kriminálku, že máme černou skládku na pozemcích obce. Když si s tím policisté lámali hlavu, tak jsem jim řekla, ať mne za pařezy nechají zavřít, pokud chtějí pobavit národ. Nakonec to vyhodnotili, že se zde žádný trestný čin nestal. Ovšem to nestačilo, tak šlo za další rok oznámení na Státní fond životního prostředí, který nakonec vyhodnotil výdaje za kopání pařezů jako neuznatelné a museli jsme vrátit část dotace. Dobře, tak jsme si kopání pařezů zaplatili ze svého, ten efekt za to stál. Při konstatování na fondu, že byt mám blond vlasy, tak jsem přesvědčená, že kopání nebo frézování pařezů je stále likvidace pařezů. Nezbylo jim než souhlasit, ale... Oznamovatel na SFŽP měl dokonce tu drzost zeptat se v žádosti

o informace podané u nás na úřadě, „kdo škodu (vrácení dotace) obci zaplatí?“ Odpověděla jsem, že by měl ten, který to udal a poškodil vlastní obec!

Ovšem ani to nestačilo, a tak šlo oznámení na Českou inspekci životního prostředí. Tam, podle zákona o odpadech, jsme uložili pařezy sice na svůj pozemek, ale jedná se o odpad a pozemek k tomuto účelu neměl patřičné povolení. Nechali jsme si napsat stanovisko odboru životního prostředí, že máme pařezy využité jakožto broukoviště. Podle zákona o ochraně přírody je to z jejich pohledu v pořádku, zvláště v zemědělské krajině. Ale podle zákona o odpadech nás čeká pokuta kolem 10 tisíc korun. A tak se hádáme s úřady o slovíčka uložení a využití! Připadá vám to směšné? Nám také, taková je však skutečnost. Kdo chce starostu „uvařit“ mnohdy na nesmyslnosti zákonů, tak se mu to pravděpodobně povede. Nedělat nic je však také špatně. Starosta musí počítat s tím, že úplně všechno je možné, jen se nesmí vzdávat a ztrácet životní nadhled!

Olga Dočkalová
starostka obce Sudice u Boskovic

Sudice u Boskovic

Obec Sudice se nachází v okrese Blansko v Jihomoravském kraji. Žije zde 477 obyvatel.

Nezbyly na vás v obchodě rohlíky? Zeptejte se starosty!

Josef Gracias

Svůj příběh neuvolněného starosty píšu již dvacet jedna let, a přesto je každý den novým příběhem. Představa, že mě již za ty roky nemůže nic překvapit je zcela mylná a neustále se o tom přesvědčuji. Je to dlouhá doba a těžko by se vypočítávalo vše, co se za toto období podařilo, i to co se muselo překonat a mnohdy i přetrpět. Kolik to bylo zasedání, probdělých nocí a úředních kontrol s jasným cílem, že přece musejí něco odhalit.

Již jsem si za ty roky zvykl na to, že starosta musí třeba v noci podat informaci na telefonní dotaz, který potřebuje nutně vědět kde rostou největší borůvky a jestli jich zítra dost nasbírá? Proč na občana nezbyly v obchodě rohlíky? Jak to, že radniční hodiny odbíjejí? A o půlnoci dokonce šestnáctkrát. Samozřejmě je, že má starosta doma přechodný útulek pro nalezené psi, kočky, a dokonce i koně.

Když pak při povodních na silnici utopím svoje vlastní auto, musím si pomoci sám, protože moji hasiči si musejí nejdříve udělat fotodokumentaci do kroniky, jak starosta utopil auto.

Přesto věřím, že si občané svých starostů váží i když to tak možná nevypadá.

Za ty roky jsem se ale nesmířil s tím, že máme tisíce státních institucí, které v době „míru“ dobře fungují, ale když se něco děje, je tam vždy přece ten starosta, který nejlépe zná obec a vše vyřeší, zaeviduje a podá hlášení, jak to instituce hezky zvládly.

Jsem vděčný za to, že mohu toto poslání vykonávat a na podobě dnešního Svojanova se podílet. Vždy jsem tuto funkci považoval za velkou školu života, kterou mi spoluobčané díky své důvěře umožňují absolvovat.

Josef Gracias, starosta městyse Svojanov

Medailonek o sobě samém ke svému příběhu již bohužel pan starosta napsat nestačil. Zemřel naprosto nečekaně v březnu tohoto roku. Požádali jsme jeho kolegy z úřadu i nového svojanského starostu, Lukáše Havlíčka, o pár slov.

Josef Gracias se narodil v roce 1968 a celý život prožil v místní části Svojanova – Hutě. Vystudoval vysokou školu zemědělskou v Brně a pracoval jako ředitel Agrární komory ve Svitavách. V roce 1994 se stal místostarostou Svojanova a v roce 1998 pak starostou. Byl to on, kdo se svým lidským a přátelským přístupem uváděl většinu kulturních akcí, aby se pak se stejným elánem a nasazením věnoval chodu městyse, shánění dotací na nej-různější projekty a zastupování městyse na jednání spolků, organizací a úřadů. Jeho postava

byla s chodem městyse Svojanova spjatá takovým způsobem, že když nás dne 14. března 2021 náhle a zcela nečekaně navždy opustil, byla to pro všechny, kteří jej znali obrovská a nepředstavitelná ztráta.

„I touto cestou bych chtěl poděkovat panu Josefu Graciasovi za věcný, klidný a lidský přístup, s jakým vedl náš městys a já osobně bych mu rád poděkoval především za předané zkušenosti, a rovněž za jeho laskavý a osobitý humor, který ho provázel.“

Lukáš Havlíček, starosta městyse Svojanov

Motto Josefa Gracise, bývalého starosty městyse Svojanov

„Svojanov je pro mě nejkrásnější kout naší země. Jeho krása je tvořena přírodním bohatstvím i bohatou a hrdou historií, ale především lidmi, kteří zde žijí. Je mi ctí, že mohu mezi těmito lidmi žít, podílet se na rozvoji Svojanova a možná i na potěšení lidských srdcí.“

Svojanov

Svojanov je městys v okrese Svitavy v Pardubickém kraji, zhruba 15 km jihovýchodně od Poličky. Žije zde 371 obyvatel.

Nechci být ovcí v davu

Jiří Šindler

Vystudoval jsem Univerzitu Palackého v Olomouci a Policejní akademii v Praze a dlouhá léta pracoval u Policie ČR. Ve funkci starosty jsem již druhé volební období. Jsem členem Klubu filatelistů, zajímám se a podporuji střední školu pro žáky s kombinovaným postižením a poruchou autistického centra v Olomouci. Věnuji se chovu psů a koček.

Svou práci dělám rád už sedmým rokem. Po skončení prvního volebního období jsem sice hodně zvažoval, zda do toho jít dál. Ale neodchází se od rozdělané práce, natož od té, kde vidíte nejen výsledky, ale stále nové a reálné výzvy. Teď je to opět rok před volbami stejné. Ono je totiž stále co dokončovat a co dál posouvat.

Práce starosty je zajímavá, inspirující, a především přináší zkušenost, uspokojení a radost, když se něco podaří „dotáhnout“ do konce. Na druhé straně je státem opomíjená a občany přijímána jako samozřejmost. Pravděpodobně se nebudu svým příběhem hodit mezi nadšené, usměvavé starosty a jejich očekávané inspirující příběhy. Nejsem zatrpklý, ale naopak se se svou pozitivitou nehodím do rybníka českého negativismu. Bohužel mám zkušenost, že stát si za poslední léta vychoval společnost, která jen čeká, co od něj dostane na nataženou ruku. Společnost, která je věčně věků nespokojená. To neustálé „brblání“ mne mrzí. Na druhou stranu je ona tak trochu „blbá“ nálada pro mne hnacím palivem, přestat

být onou ovčí v davu a neustále zkoušet přesvědčovat své okolí, že v pozitivním pohledu a očekávání je smysl života.

Přející lidé jsou přeci šťastnější

Nedávno jsem četl malé zamyšlení nad Vánoci od velmi uznávaného, mladého a pokrokového duchovního.

O prvních Vánocích, při narození Ježíše, zvěstovali andělé tuto novinu nejprve prostým pastýřům. Vybídli je, aby se vydali navštívit novorozené děťátko. Stalo se však, že si tuto jedinečnou událost nechtěla nechat ujít ani zvířátka, a tak šla spolu s pastýři. Bylo to opravdu pestré procesí: ovce s jehňaty, husy a býci, osli a prasata, slepice a kohouti. Tak se dostali k jeskyni. To, co uviděli, je úplně okouzlo. Byli nadšeni, když spatřili malé děťátko – Ježíše, Spasitele. Byl to velký zážitek nejen pro pastýře, ale i pro zvířátka, která dávala najevo radost nejrozmanitějšími zvuky, jakých jen byla schopna. Když jeskyni opustili, povídali si o všech těch pěkných věcech, které tam viděli. Oslík vesele hýkal: „Ó, jak jsem byl u vytržení, když jsem u toho malého děťátka stál!“ Ovce, býci i slepice mu plni radosti přizvukovali – všichni byli šťastni. Bylo tu ale jedno malé prasátko, které necítilo vůbec nic podobného. Všechna zvířátka pronesla nějaký nadšený komentář, ale prasátko nespokojeně chrochtalo: „Co z toho děláte takové haló? V té jeskyni jsem nevidělo nic jiného než bláto, slámu a hnůj.“ Jeho zvířecí přátelé mu odpověděli: „Jasně, že jsi nic nevidělo. Vždyť jsi nezdvihlo hlavu a rypáčkem jsi se jen rýpalo v blátě. Hledáš a vidíš jen hnůj. Mělo jsi hledat dítě!“

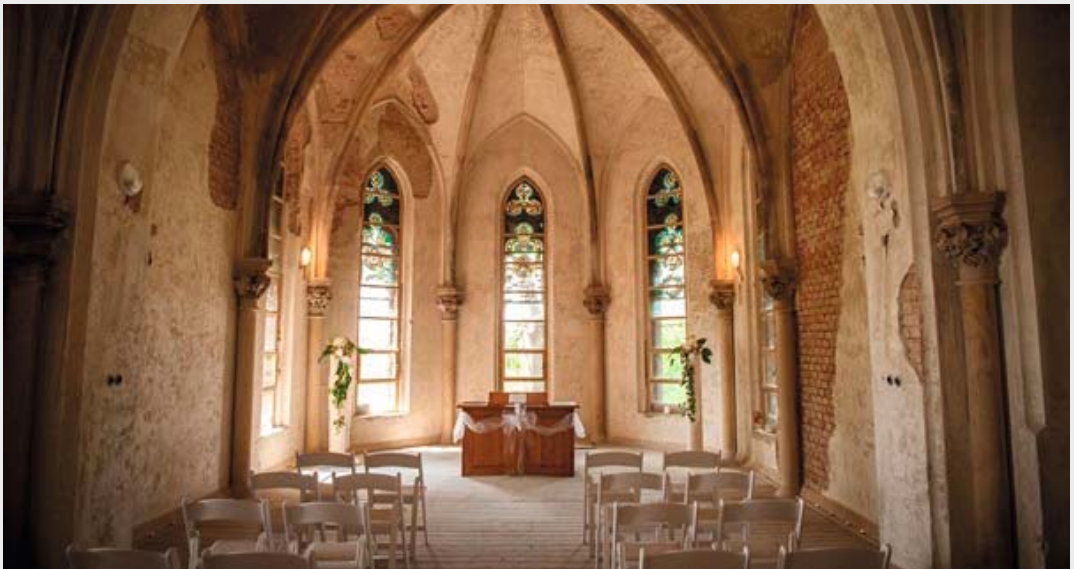

Mnohdy jsme (mluvím tím i o sobě) jako ono prasátko z vánočního příběhu: hledáme okolo sebe jen bláto. Možná je pohodlnější být dlouhodobě nespokojený a našťavaný, mít možnost nadávat, bez sebemenší snahy o pochopení a hledání pravdy a vidět zdroj svých potíží

v druhých. Asi je to jakási obrana před sebou samým, před svou vnitřní nespokojeností či okolím. Poslední dobou se čím dál častěji zamýšlím nad tím, proč se lidé tak rádi babrají v čemkoli negativním. Je opravdu natolik zajímavé a pro mnohé přitažlivé číst si denně o katastrofách, planě kritizovat, sledovat neštěstí druhých?

Bohužel některým lidem dělá dobře pohled na ono bláto, aby si potvrdili, že jsou lepší. Tento pocit má však velmi krátkodobý efekt, po kterém přichází zase stav průměrnosti. Skutečně šťastnější jsou ti, kteří jsou přející a zajímají je úspěchy druhých, používají spíše pozitivní slova a výrazy, nemají zapotřebí pomlouvat a kritizovat, ale sami se zajímají, pomohou a přiloží ruku k dílu. Nicméně i negativní myšlení může mít své opodstatnění a někam nás směřovat, protože kdybychom negativní pocity neměli, neměli bychom ani motivaci něco změnit k lepšímu. Ale zkusme vidět onu sklenici tzv. poloplnou, a nikoli poloprázdnou a naučme se být k našemu životu většími optimisty. Nakolik je náš život infikován jedy současnosti, závisí hodně na tom, v jaké míře se cítíme být milováni a kolik lásky je v životě každého z nás.

Mým životním mottem, které reflektuje i mou nynější práci ve funkci starosty, jsou slova Steva Jobse: „Není důležité být jednou nejbohatším člověkem na hřbitově. Ale jít večer spát a říci si: to, co jsem dnes udělal, bylo úžasné a mělo smysl. To důležité je.“

Jiří Šindler, starosta obce Štěpánov

Štěpánov

Město Štěpánov se nachází v okrese Olomouc v Olomouckém kraji. Žije zde přibližně 3500 obyvatel. Katastr Štěpánova tvoří Štěpánov se svými místními částmi Moravskou Huzovou, Březcemi, Stádlem a Benátkami.

Zvon

Tomáš Ryšánek

Narodil jsem se 4. května 1964. Původním povoláním jsem učitel, jsem ženatý, máme jedno dítě. Rád provozuji turistiku, vodní sporty nebo se věnuji amatérskému divadlu. V komunální politice se pohybuji od roku 1990, kdy jsem se poprvé stal zastupitelem města. Od roku 1994 jsem byl i radním. Starostuji ve Štětí od roku 2010.

Vzhled města ovlivnila osmdesátá léta minulého století, kdy bylo zbouráno původní centrum a nahrazeno paneláky. K městu ale též patří devět místních částí neboli malých vesnic v okolí. Venkov na rozdíl od samotného města je velmi půvabný, část leží v chráněné krajinné oblasti Kokořínsko a obec Brocno je dokonce vesnickou památkovou zónou. No a do jedné této vesničky je situován i můj příběh. Pojal jsem ho jako povídku s poněkud hororovým koncem. Kromě něj a jména starosty je ale pravdivá.

Zvon

Starosta Jeřábek byl ve své funkci už starý matador, a tak ho jen málo věcí mohlo zaskočit. Ani teď, když mu sekretářka oznámila návštěvu paní Suchomelové, nebyl překvapen.

„Jen ať jde dál,“ odvětil.

Čekal její návštěvu. Za ta léta, co sedával ve starostenské židli, už zjistil, že občané chodí za starostou v pondělí a ve středu. Tak, jak byli dříve zvyklí na úřední hodiny, i když už dávno mohli přijít na úřad kterýkoli den v týdnu. V pondělí chodívali většinou stěžovatelé. Asi proto, že začátek pracovního týdne nemá nikdo rád a chce se o svou špatnou náladu podělit. Paní Suchomelová chodívala první úterý v měsíci, ve dvě hodiny odpoledne.

Do kanceláře vešla stařenka, jejíž ohnutá záda svědčila o tom, že věkem se pohybuje hodně za hranicí osmdesátky. Její oči však přes-to byly čilé. Upřela je na starostu a pravila: „Tak co pro mě máte?“

„Posadte se, paní Suchomelová,“ odpověděl Jeřábek, „já myslím, že dobrou zprávu. Pan Kinský zakázku přijal a slíbil, že zvon udělá podle původních plánů.“

„No, to je sice hezké,“ pokývala hlavou paní Suchomelová, „ale s tím já jsem počítala. A kdy ho bude mít hotový?“

„To víte, chvíli to potrvá. Není to nic jednoduchého. Vždyť je vám známo, jak dlouho mi trvalo, než jsem na to někoho sehnal.“

„Třeba to jen chtělo víc snahy,“ odsekla paní Suchomelová a starosta měl dojem, že pohled, který na něj vrhla, neskrýval výčitku.

„Starosto, jsem žena nad hrobem, mohu kdykoli zemřít. Opravdu bych chtěla ještě ten zvon slyšet zvonit.“

Pomaloučku se zvedla, opřela se o hůlku a chystala se k odchodu. Mezi dveřmi se ještě otočila. „Jestli se toho nedožiju, budu vás chodit strašit! To si pište!“ přitom se skřípavě zasmála.

Povzdechl si. Stará dáma ho poprvé navštívila v loňském roce, když se obec chystala na opravu kapličky v místní části Drňany. Kaplička měla statut chráněné barokní památky, takže na její zvelebení bylo možné dostat prostředky od státu, bylo však potřeba dodržet všechny podmínky Národního památkového úřadu. Takže papírování bylo dost a čas ubíhal. A do toho se objevila paní Suchomelová. Přišla a ze starožitné kabely vytáhla štos zažloutlých papírů. Kávu i čaj odmítla, prý nebude zdržovat.

„Slyšela jsem, že chcete u nás ve vsi opravovat kapličku,“ řekla tehdy, „to je chvályhodný počín, pane starosto.“

„Slyšela jste správně,“ opověděl Jeřábek potěšen. S pochvalami občané často nechodili. Netušil, jaké děje se v tu chvíli spouští.

Ukázalo se, že paní Suchomelová má v pozůstalosti staré nákresy zvonu, který v kapličce visel někdy od poloviny osmnáctého století a za druhé světové války byl nacisty ukraden. Jeřábek měl rád dějiny, zvláště pak ty regionální, takže ho věc zaujala. To by bylo, mít v opravené kapličce zvon totožný s tím původním!

Paní Suchomelová byla ráda, že starosta projevil zájem a ochotně zapůjčila výkresy k okopírování.

Na závěr ještě nostalgicky dodala: „Víte, já si ještě pamatuju, jak zvonil. Jako bych to slyšela ještě teď. Měl takový zvláštní, melodický zvuk. Podobal se zpěvu slavíka.“

Jenže záležitost se ukázala komplikovanější, než Jeřábek tušil. Zvonařů po republice již mnoho nebylo. A ti, co se tomuto řemeslu ještě věnovali, měli jednak práce dost a jednak rádi dělali zvony podle svého. Představa, že by měli vyrobit zvon podle původních plánů, je děsila a Jeřábka s poděkováním a omluvou odmítali. Až po roce se podařilo starostovi sehnat řemeslníka ochotného se úkolu chopit. Mezitím ho paní Suchomelová pravidelně navštěvovala, aby mu připomněla, že času není nazbyt.

Jenže požadavky památkářů se stupňovaly, výběr dodavatele se také protáhl, pak přišla tuhá zima, takže uběhl další půlrok, než se konečně s rekonstrukcí započalo.

Mezitím Kinský dokončil výrobu zvonu a pozval Jeřábka, aby si ho přijel poslechnout. Byla to trochu zvláštní, ba přímo sváteční chvíle. A když zvon poprvé zazněl, bylo to skutečně trochu podobné slavičímu zpěvu.

„Krásné,“ vydechl Jeřábek a byl šťastný, že se dílo povedlo. Když však chtěl nadcházející úterý sdělit své dojmy paní Suchomelové, ta se k jeho údivu nedostavila. S obavami se jal zjišťovat důvod a dozvěděl se, že onemocněla. Trochu ho to vystrašilo. A také mu bylo líto, že stará paní nemohla přijít. Už se na její návštěvy skoro těšil.

Přišlo léto a konečně nadešel slavnostní den znovuotevření opravené kapličky. Pozván byl samozřejmě místní pan farář, nechyběla dechovka, pekly se koláče a vrcholem pak mělo být zavěšení zvonu a první zvonění. Počasí bylo jako vymalované a na drňanské návsi se sešlo nečekané množství lidí. Paní Suchomelová však chyběla. Zato se objevila její vnučka Klára a její zkormoucená tvář věštila Jeřábkovi, že se stalo něco zlého.

„Pane starosto,“ zavzlykala... „babička... včera... umřela.“

Jeřábek zkoprněl. To se nemělo stát. To nebylo spravedlivé. I jemu se vedraly do očí slzy.

„To mě hrozně mrzí, Klárko. Opravdu, věřte mi.“

„Já vím. Vždyt jste dělal kvůli tomu zvonu, co jste mohl. I když si babička myslela svoje. Ona se na to prostě tak moc těšila.“

Starostovi bylo mizerně. Den pro něj rázem ztratil kouzlo. Nedalo se ale nic dělat, slavnost musela pokračovat. Aspoň ve svém projevu se však o paní Suchomelové zmínil a o její zásluze na novém zvonu. Vše pak probíhalo podle plánu. Kaple byla znovu vysvěcena, dechovka zahrála pár skočných kousků, koláče se snědly. Nastalo zavěšování zvonu. Kolébka již byla ve věži připravena a pan Kinský na vysokozdvížné plošině vystoupal se zvonem k vrchlíku. Trumpetisté byli připraveni zahrát fanfáru.

Po chvíli zuřivého cinkání montážním klíčem však zazněla peprná nadávka z úst zvonáře a povel snést ho dolů.

„Utrhl jsem šroub,“ oznámil diváctvu, „budu muset navrtat do kolíčky novejš. Chvilí to potrvá.“

Pak se s dalším náradím vznesl do výše. Trumpetisté odložili nástroje. Po rozpačitých dvaceti minutách se Kinský opět ocitl na zemi. Značně zpocen. Vzal zvon a dal povel vzhůru. Hudebníci se opět připravili. V půli cesty však plošina odmítla stoupat. Ač obsluha dělala, co mohla, přepínala páčky sem a tam, nad střechu se vyjet nepodařilo. Bylo nutno mistra opět spustit dolů.

Jeřábek se také začal potit. Zlostí.

„To jste nemohli tu plošinu předtím prověřit?“ obořil se na řidiče.

„Ale vždyť jsme ji ráno zkoušeli,“ bránil se obviněný, „vyjela nahoru aspoň pětkrát. A všechno fungovalo. To fakt nechápu.“

Jeřábkovi přejel mráz po zádech.

„Mám také plošinu,“ ozval se místní podnikatel Kolečko, provádějící pokládky střešních krytin, „zajedu pro ni, za chvíli jsem tu.“

Starosta kývl. Návštěvníci i muzikanti se zatím odebrali do nedalekého hostince občerstvit. Kinský si utíral pot z čela a nevěřičně kroutil hlavou.

„Sakra práce, co? Prostě smůla, no.“

„Jen aby,“ pomyslel si Jeřábek.

Po půl hodině netrpělivého čekání vzal mobil a zavolal Kolečkovi, co je s plošinou.

„Stojím už dvacet minut u přejezdu. Na kolejích zastavil vlak a nehýbe se,“ otráveně odpověděl podnikatel. Dlužno podotknout, že do obce nebyl jiný přístup.

Jeřábek tedy zavolal na nádraží.

„Máme poruchu na lokomotivě,“ ohlásil mu přednosta, „čekáme, až přijede náhradní.“

Poruchu právě teď? A zrovna na přejezdu? Jeřábek byl racionální muž, ale v tuto chvíli si byl jistý, že zavěšení zvonu brání cizí vůle. A věděl také čím.

Po další půlhodině vlak odjel, Kolečko přistavil novou plošinu a Kinský znovu vystoupal se zvonem vzhůru. Diváků již bylo méně, hudebníci byli zarudlí a někteří i nejistí v pohybech. Zvon byl zavěšen a fanfára, byť trochu kostrbatá, rozezvučela náves.

Právo prvního zvonění měl farář. Zvon podivně cinkl, vůbec to nebyl zvuk, který Jeřábek očekával.

Farář vyšel z kapličky ven.

„Pane starosto, můžete jít na chvíli dovnitř?“

Se zlou předtuchou vešel Jeřábek do kaple.

„Nějak se nám zadrhl provaz,“ ukázal farář na lano, vedoucí od zvonu, „asi v tamté drážce.“

Jeřábek už měl trochu vztek. Chytil za provaz a silně škulbl. Zvon zaduněl. Pak se ozvala rána. Na starostovu lebku dopadla těžká hmota a rozdrtila ji.

Poslední, co před smrtí uslyšel, byl skřípavý smích paní Suchomelové.

*Tomáš Ryšánek
starosta města Štětí*

Štětí

Štětí je město v jihovýchodní části, na samé hranici Ústeckého kraje. Jde o průmyslové město s devíti tisíci obyvateli.

Jak se starostuje v Šumicích

Josef Jančář

Jsem místním rodákem, v Šumicích jsem postavil dům, společně s manželkou Marií jsme vychovali tři dcery, radost nám dělá šest vnuků, pět holek, jeden kluk. Povoláním jsem stavař. Rád se sám toulám s fotoaparátem po Bílých Karpatech, buď na kole, na běžkách, nebo pěšky. Fotím okolní přírodu, převažují ale fotky motýlů a vážek.

Šumice, malebná slovácká obec s 1650 obyvateli, se nachází ve východní části okresu Uherské Hradiště. Blížkost slovenské, v historických dobách uherské hranice byla důvodem velkého utrpení místních obyvatel sužovaných nájezdy kuruců a jiných loupeživých hord z tehdejšího Uherska. První písemná zmínka o Šumicích je z roku 1380, kdy obec vlastnil moravský markrabě Jošt Moravský, též Lucemburský.

Dnes jsou Šumice výborně vybavenou obcí. Je zde základní a mateřská škola, pošta, praktický a zubní lékař, lékárna, prodejny potravin, hospoda, autoservis a další drobné služby. Obec má kulturní dům, spolková zařízení, fotbalová hřiště, tenisové kurty, dětská hřiště, tělocvičnu a také saunu. Šumice jsou dobré místo k žití.

Nemohu začít psát o svém starostování, aniž bych nepředstavil naši obec. To by nešlo. V samosprávě jsem pracoval od 80. let 20. století a své působení jsem ukončil jako radní v roce 2010. To jsem si myslel.

V roce 2014 jsem se, na žádost kolegů, do komunální politiky vrátil. Byl jsem zvolen starostou a bylo mně šedesát let. Po uplynutí prvního volebního období jsem měl velké dilema, zda skončit, jak jsem plánoval. Měl

jsem silný pocit, že odcházím od rozdělané práce. Kandidoval jsem tedy znovu a opět jsem byl zvolen starostou na další období. Ukázalo se, že jedno volební období na přípravu a realizaci akcí prostě nestačí. Když jsem nastupoval poprvé do funkce, projektová příprava akcí neexistovala. Obec neměla strategický rozvojový plán na další období. Začínal jsem od nuly včetně vstřebávání pro mě nové, veřejnoprávní legislativy. Bývalý starosta mně předával funkci se slovy, že „vše už je hotovo, vše bylo vybudováno, můžeš to jenom udržovat“. Velmi úsměvné a naivní, nebo prostá sebechvála?

Každého občana jistě napadne, že hotovo nebude nikdy. Obec se potřebuje neustále rozvíjet. Nejenom v budování statků, občanské vybavenosti a infrastruktury, ale také v rozvíjení kultury a budování dobrého životního prostředí.

Na častou otázku, zda mě ještě pořád starostování baví, odpovídám, že ano. Bylo by asi divné, nechat se zvolit starostou a potom fňukat. Velmi si cením, že díky starostování jsem se začal intenzivněji zajímat o místní historii. Ihned po nástupu jsem vyhlásil místní POST BELLUM, do kterého se zapojilo hodně pamětníků událostí z protektorátu. Začal jsem psát články o historii obce na obecní web, mapuji a sbírám vše, co souvisí s naší obcí. Nechal jsem přepsat do digitální formy všechny možné kroniky, obecní, spolkové i farní, které byly k dispozici. Celkem 20 různých svazků je k dispozici veřejnosti na obecním webu. V obecním archivu už máme tisíce fotografií a také písemnosti místních písmáků. Z archivních fotografií jsem připravil několik tematických výstav. V rámci své funkce jsem se seznámil s řadou regionálních osobností z oblasti kultury, s kterými spolupracuji. Obec všemožně podporuje spolkovou činnost a razí heslo, že nositelem naší vesnické kultury jsou především spolky. Jak to zpívá Michal Malátný ve známé písni, „Jaký si to uděláš, takový to máš“. Popsaný okruh činnosti mě na starostování baví nejvíc.

Spolu s uvolněným místostarostou řešíme „běžnou agendu úřadu“, která mě nemusí bavit, řešit ji ale musíme. V bytovém fondu máme 22 bytů, provozujeme kabelovou televizi, parkování řidičů na místních komunikacích a chodnicích, to je síla, co si dovolují, a samozřejmě pejskaře máme dnes i na vesnici. Společnost sice v jistém směru velmi vyspěla, pořád je zde ale skupina občanů, kteří se ke svému okolí chovají bezohledně a zbytečně otravují ostatní. Jistá skupina občanů považuje zase obecní úřad za servisní organizaci na všechno. To je zkrátka vesnice.

Na otázku, co je v obci potřeba vybudovat, existuje hodně názorů. Někdo by chtěl letní amfiteátr a někdo zase bazén. Vidím vždy i druhou stránku investice. Získat dotaci na různé „megaprojekty“ se řadě obcí podařilo. Dnes, kdy musí tyto obce platit ztrátový provoz různých, neúměrně velkých areálů, tak smysluplnost takových investic přehodnocují a své předchůdce nechválí.

Mám názor, že některé projekty musí obec zrealizovat právě proto, že je to její povinnost. Takovou akcí byla v Šumicích rekonstrukce lidové stavby v centru obce. V naší obci nemáme téměř žádné stavební památky. Jsme obcí stavbařů, kteří všechny domy přestavěli nebo přímo pobořili. Šumičtí zedníci a řemeslníci v 19. století jezdili za prací po celém Rakousku-Uhersku, v 20. století jezdili po stavbách nejen v Československu, ale doslova po celém světě. Zkrátka tradice.

Také proto jsem považoval za povinnost obce poslední stavební památku lidové architektury koupit a rekonstruovat. Více jak 30 let neobydlená stavba byla sice zchátralá, svou původní dispozicí ale cenná. Po rekonstrukci je v původním bytě ukázka dobového bydlení a v hospodářské části je společenská místnost se sociálním zařízením. To umožňuje celý areál užívat nejenom jako muzeum, ale také k pořádání různých kulturních akcí.

Areál malorolnické usedlosti doplnila stavba stodoly na původním místě. Stodolu jsme prakticky přestěhovali z jiné lokality. Stavbu stodoly jsme postavili svépomocně. Obecní úřad spolu s místními řemeslníky, penzisty. Byl to takový happening, ukázka řemesel v praxi. To byla bezvadná akce a téměř celá financovaná z obecní kasy. Dotace Zlínského kraje byla marginální.

Jak jsem zmínil, považoval jsem zachránění památky za povinnost obce. Původní majitel to cítil také tak a chalupu obci přednostně nabídl. Jinak by ji prodal jako dobré stavební místo a poslední stavební památka by z mapy obce nenávratně zmizela.

Druhou stavbou, kterou rád zmíním, je stavba „Rozšíření železničního přejezdu o přechod s navazujícími chodníky“. Prosadit a postavit přechod železnice, kdy je stavebníkem obec, je naprosto ojedinělá záležitost. Správcem železniční dopravní cesty je dnes Správa železnic s. p. (dříve SŽDC) a ta si nenechá od nějaké obce do své dopravní cesty zasahovat. Technických, bezpečnostních a ekonomických důvodů proti stavbě přechodu je vždy

dost. V takovém případě musí být starosta velmi vytrvalý. Obec musí zajistit projekty, stavební povolení od Drážního úřadu i od místního stavebního úřadu, financování stavby a po čtyřech letech je přechod na světě. A po roční zkušební době je Drážním úřadem zkolaudován. Vlastníkem přechodu je stále obec, to se ale časem změní. V daném případě většina veřejnosti o náročnosti takového procesu ani neví a někteří se dokonce domnívají, že přechod nám „postavily dráhy“.

Do doby, než jsem nastoupil do úřadu, mohl jsem si práci starosty představovat různě. Jaká je realita, to se musí zažít. Vzděláním jsem stavební inženýr, a to se samozřejmě hodí. Jestli se ale kandidát hodí na funkci starosty, ukáže až praxe. Všem potencionálním kandidátům přeji, ať seberou odvalu a tuto možnost si vyzkouší. Je to dobrá a férová zkušenost.

Josef Jančář
starosta obce Šumice

Šumice

Obec Šumice se nachází v okrese Uherské Hradiště ve Zlínském kraji. Žije zde přibližně 1 700 obyvatel.

Sekání trávy je věštecký obor

Tomáš Spurný

Narodil jsem se v Šumperku, kde jsem letos oslavil šedesátku a kterému jsem až na léta studií zůstal věrný. Vystudoval jsem práva, v této oblasti jsem se pohyboval až do roku 2014. V tomto roce jsem byl zvolen místostarostou města Šumperka, o čtyři roky později jsem usedl do křesla starosty. Mými největšími koníčky jsou rodina a sport. Nedám dopustit především na plavání, běžecké lyžování

a jízdu na horském kole. Na túry vyrážím do okolních kopců, Jeseníky totiž považuji za nejkrásnější hory na světě.

Práce starosty je skutečně pestrá, pravidelná pondělní porada, v rámci které se řeší vše, „co týden dal“, může mít třeba dvacet bodů, které by šlo nazvat „Od Šumavy k Tatrám“. Začnete problematikou zásadních staveb ve městě, pokračujete rozmístěním sběrných nádob na olej, prodejem hrobového místa a přes obecně závaznou vyhlášku o regulaci hazardu a změnu územního plánu v souvislosti s vybudováním dopravního hřiště se dostanete k umístění desky cti a slávy Věry Čáslavské, která v roce 1968 ve městě trénovala a prožila zde okupaci 21. srpna.

Každá obec a město pak má i své letité evergreeny. U nás v Šumperku je to třeba parkování u radnice, kde proti sobě stojí dva nesmiřitelné tábory, kdy jeden vyžaduje prázdný prostor bez možnosti parkování, proti němu pak stojí provozatelé obchodů a služeb, kteří poukazují na zkázu svého podnikání, pokud nebude parkování umožněno. Dále je to jízda cyklistů v pěší zóně města, která je přes den vyloučena. Takovýchto témat, která nelze smírně a ke spokojenosti všech vyřešit, má každá obec několik.

Noční můrou každého starosty a jeho kolegů je potom tráva, sníh a stromy. Ideální strom by v žádném případě neměl mít kořeny, aby nezdvihal dlažbu, velmi nežádoucí je i listí a u některých směnujících občanů i ptactvo, které na stromech přebývá a po noční ruši svým zpěvem.

Jeden občan se dožadoval okamžitého pokácení břízy, která rostla asi 20 metrů od jeho domu. Když se totiž slunil na balkoně svého bytu v 5. podlaží, tak na něj z této břízy „skočilo klíště a zle ho pokousalo“.

Sekání trávy a počet sečí je také věštecký obor. Pokud přijde vlna veder a vy důkladně posečete, vytváříte z města

polopoušť, pokud přijde období dešťů a tráva přeroste, stává se z vás nepřítel pejskařů, protože jejich miláčkům se ve vysoké trávě špatně kaká. Sníh by v žádném případě neměl padat na chodníky, přechody a křižovatky, měl by se ukázněně snášet na hřiště, parky a travnaté plochy.

Někdy prožijete i velmi milé a netradiční situace. Psaní ze zámoří nechodí tak často. Jednou mě překvapil dopis od hokejového fanouška až z Kanady. Jeho koníčkem je sbírání puků z celého světa a moc se mu líbí logo šumperského týmu. O to víc mě potěšilo, že v dnešní době plné e-mailů poslal ručně psaný dopis.

Jeho přání jsme rádi vyhověli a kromě puků „áčkového“ týmu a Mladých Draků v balíčku našel také klubovou čepici. Třeba budeme mít štěstí a barvy šumperského klubu uvidíme v hledišti na některém zápase NHL. Šumperská hokejová loga tedy rozšíří sbírku mladého hokejového fandy v kolébce tohoto krásného sportu.

Starostovský život je tedy pestrý a zajímavý, a pokud se v něm dokážete odpoutat od „vzkazů“ zpravidla velmi frustrovaných a se svým životem nespokojených jedinců, kteří si svou zášť vylévají ve virtuálním světě, potom mohou přicházet i krásné okamžiky, kdy se podaří vyřešit letitý problém, dokončit potřebnou stavbu a čas od času vám poděkuje nebo vás i pochválí spokojený občan a vy v tu chvíli víte, že vaše práce má smysl.

Tomáš Spurný
starosta města Šumperk

Šumperk

Šumperk je město na severu Moravy v Olomouckém kraji. Žije zde přibližně 25 000 obyvatel.

Od rozdělení práce se vám nechce utéct

Eva Hajná

Narodila jsem se v roce 1966 v Litoměřicích. Vystudovala jsem střední ekonomickou školu, poté bakalářské studium obor sociální péče a magisterské studium obor veřejná správa a regionální rozvoj. Jsem vdaná, mám dceru a syna, jednoho vnuka a vnučku. Téměř 26 let jsem pracovala jako sociální pracovníce v dětském domově. Od roku 2010 do roku 2018 jsem byla místostarostkou města Třebenice, od roku 2018 doposud jsem zde starostkou. Práce je to sice psychicky i časově náročná, když se však něco dobrého podaří, o to větší mám radost. Ve volném čase ráda poznávám krásy Českého středohoří na elektrokole a velmi si užívám úžasné chvíle s vnoučaty.

Moje cesta k vedení města Třebenice začala zcela náhodou po komunálních volbách v roce 2010. Před volbami mě oslovila tehdejší místostarostka, zdali bych s ní nešla do voleb. Starosta hodlal odejít do důchodu a ona by kandidovala na starostku a já na místostarostku. A tak se také stalo. Ve vedení jsme spolu byly dvě volební období a od roku 2018 jsem starostkou.

Vzpomínám si, že jsem si hned na počátku nakoupila společenské oblečení, šaty a sukně a boty na podpatku. Po pár týdnech jsem však pochopila, že k mému „pracovnímu“ ošacení budou patřit i holínky a kalhoty. K našemu městu patří osm místních částí (obcí). Trvalo téměř rok, než jsem se seznámila s veškerým majetkem města, ke kterému náležely staré nefunkční budovy školy ve dvou obcích, dvě fotbalové kabiny a hřiště, vodovod, kanalizace, čistírna odpadních vod, čtyři hřbitovy, dvě márnice, jedna obřadní místnost u hřbitova, zvonice, dvě menší budovy bývalé hasičské zbrojnice, dvě budovy základní školy, školní jídelna, budova školní družiny a mateřské školy, hasičská zbrojnice, čtyři kapličky, budova bývalého mlýna, sýpka, dvě stodoly, budova bývalé tělocvičny, budova bývalého kina, nová sportovní hala, dětské hřiště, zdravotní středisko se třemi byty, pět městských bytů, budova městského úřadu, muzeum českého granátu aj. Téměř vše ve velmi špatném technickém stavu.

Na malé město s necelými dvěma tisíci obyvateli toho bylo docela dost. Jak to tak po volbách bývá, začala práce na nových obecních vyhláškách, seznamování se se zákony a vyhláškami aj. Řekla bych, že než se člověk rozkouká, jsou dva roky pryč. Proto jsem zastánce toho, aby byli starostové voleni na šest let. A ještě by se ušetřilo na nákladech za volby. K tomu jsem dospěla zvláště nyní, když jsou tzv. rozjety nové projekty, podané žádosti o dotace, tak se vám od rozdělané práce nechce utéci.

Asi mnohý starosta by rád dokončil to, co zahájil. Některé nefunkční a nepotřebné budovy se nám podařilo prodat. Následně jsme investovali hlavně do tzv. živých budov, abychom snížili provozní náklady a zlepšili životní prostředí. Za těch 12 let se nám podařilo zrekonstruovat budovu městského úřadu včetně interiéru, zřídit knihovnu a infocentrum. Zateplili jsme budovu zdravotního střediska, mateřské školy a školní jídelny, školní družiny a částečně jednu budovu základní školy. Opravili jsme jednu kapličku, budovu bývalé hasičské zbrojnice v jedné místní části, ve které jsme také postavili nové dětské hřiště. Investovali do nové výsadby stromů a keřů. Vše především za pomoci dotací, úvěrů a z rozpočtu města. Jak to tak v životě chodí, někdy je to práce úsměvná, někdy fyzicky i psychicky náročná. To se potvrdilo v loňském roce s příchodem pandemie.

I naši občané se zapojili do šití roušek z materiálů, které nám poskytli občané po výzvě v místním rozhlase. Během týdne jsme měli tým o téměř 35 lidech včetně strážníka městské policie. Objížďeli jsme spoluobčany, kteří chtěli darovat látky a jiný potřebný materiál. Ten jsme pak rozváželi stříhačkám a následně šičkám. Společně jsme ušili více než 13 000 roušek. Obdarovávali jsme nejen naše občany, ale i lékaře, prodejny a nakonec městskou nemocnici v Litoměřicích a pět domovů důchodců v našem regionu. Dobrovolní hasiči organizovali nákupy základních potravin pro seniory nebo osoby zdravotně postižené a dezinfikovali společné prostory. Strážník v této době také několikrát pomáhal zdravotníkům s defibrilátorem a zachránil dva lidské životy. Za to patří všem velký dík.

O to víc mě mrzí, že jsem ještě nikdy od nikoho z vlády neslyšela poděkovat starostům. Vždyť řada z nás také byla v první linii, bylo to a ještě stále je velmi náročné. Pokud to někdy někdo vyslovil, tak se omlouvám. Chápu, že nelze poděkovat všem, že na prvním místě jsou zdravotníci, ale obec a město musí řídit starosta za jakýchkoli nepříznivých okolností. Ještě že alespoň my držíme pohromadě, často si voláme a vyměňujeme si zkušenosti. Radost mi udělali zastupitelé, kteří mi na loňském veřejném zasedání poděkovali za dobře zvládnutou „covidovou dobu“. Bohužel těch veselých dní je mnohem méně než těch náročných.

Většina občanů je v dnešní uspěchané době negativně naladěna, a to se odráží na jejich chování v rodinách, v zaměstnání, či na úřadech. Občané chtějí mít vyřízené všechno hned, nechťejí na nic dlouho čekat a nejlépe kdyby vše bylo levné či zadarmo. Tím jsou myšleny místní poplatky za komunální odpad a psy nebo za parkovací místa, která mají hned u svého domu. Když něco uděláte modré, tak to mělo být růžové, prostě všechno vědí nejlépe.

Často říkám, když něco chcete vědět, zeptejte se přímo u zdroje, a ne v hospodě. Zjistila jsem totiž, že řada lidí si vůbec nedokáže představit, jaké povinnosti úřady mají, kolika zákony se musí řídit a jaké množství tabulek musí vyplnit, jaké termíny dodržovat (revize, veřejná zasedání atd.). Ale nemám to nikomu za zlé, protože kdybych nepracovala na úřadě, také bych to nevědě-

la. Jednou mě v kanceláři navštívil jeden ze zastupitelů, který chtěl něco vysvětlit před veřejným zasedáním. Seděl tam asi půl hodiny, během které jsem zvedla několik telefonů z úřadu – tedy pevnou linku, několik mobilních telefonů a na dveře kanceláře tlučalo několik dalších občanů, kteří chtěli něco řešit, či zaměstnanci nutně potřebovali můj podpis. Onen zastupitel se mě zeptal, zdali je to takto každý den, tak jsem odpověděla, že ne, čtvrtěk někdy bývá klidnější. On prohlásil, že by se z toho brzy zbláznil a že mě obdivuje.

Telefony zvedám téměř vždy a všem. Občané volají kdykoli, ať už potřebují vědět číslo účtu a variabilní symbol, kam mají poslat poplatky, že po městě běhá zatoulaný pes, kočka, dokonce ovce, poníci i koně, že mládež dělá nepořádek na dětském hřišti, proč neteče voda či nejde elektřina. Městský strážník odchytil i klokana či cizokrajného hada. Nájemníci bytů, většinou důchodci, volají také často. Většinou je to večer, že jim nejde elektřina. Vezmu klíčku od elektrické skříně a jdu nahazovat jistič.

Starosta v malých obcích často řeší i stavební otázky, jakou má mít barvu nová fasáda na škole, jaké lino či kachličky v nově budovaných sociálních bytech apod. Dříve jsem ani netušila, že když má policie při nálezů mrtvoly v našem katastru podezření na trestný čin, starosta musí být na místě přítomen. Naše město bylo také ustanoveno soudem jako opatrovník. Starosta je povinen udělit souhlas s operací opatrovance, očkováním, uzavřením pracovního poměru a jinými úkony. Řekla bych, že úřad je takový větší domov s mnohem větší odpovědností.

K veselejším událostem patří radost z nově narozených dětí a jejich slavnostní přivítání do obce, slavnostní rozloučení se žáky deváté třídy základní školy, svatby, kulturní a sportovní akce, na kterých se občané sejdou a pobaví se.

V době „necovidové“ pořádáme každý rok velikonoční a vánoční jarmark, setkání seniorů, dobrovolní hasiči a Třeбенické ženy ples, dětský den, letní, podzimní a vánoční koncert, mikulášskou pro děti a jiné akce. To vše je časově náročné a jsem ráda, že se ještě najdou dobrovolníci, kteří věnují svůj volný čas přípravám těchto akcí bez očekávání odměny. No a také se občas stane, že vás někdo pochválí za to, co jste pro občany za těch pár let udělal. To opravdu potěší a nabudí do další práce.

No a co bych si přála? Aby byly komunální volby jednou za šest let, aby se snížila administrativa, byly zrušeny nesmyslné tabulky, když si v dnešní době může každý vše o obci vyhledat, aby měly obce dostatek peněz na spolufinancování dotací. Aby byli občané k sobě ohleduplnější, nemysleli jen na sebe a svoje blaho, nespolehali jen na obec – tím myslím třeba uklízení sněhu na chodníku před domem apod.

A úplně na závěr, abychom byli všichni zdraví a veselí.

*Eva Hajná
starostka města Třeбенice*

Třeбенice

Třeбенice jsou město v okrese Litoměřice, asi šest kilometrů jihozápadně od Lovosic. Katastrální výměra města měří 21,86 km². Podle úředních informací trvale žije na území města přibližně 2000 obyvatel. Městem protéká potok Modla.

Máte ty houby zdaněný?

Dagmar Strnadová

Jsem rodačka ze Tří Seker, rozvedená, mám dva dospělé syny, jsem vyučená aranžérka a písmomalířka. Vyšší školu nemám, neboť jsem se sice pokoušela dostat na Umělecko-průmyslovou školu v Praze, ale moji rodiče nebyli v KSČ, takže to opakovaně neklaplo. Nu což, taková byla doba a takový je život. Mým koníčkem je četba, kultura, poznávání nových krajů a dobrých lidí. Největší láskou je moje vnučka Andrejka.

Jak jsem začínala

Byla jsem uvedena do funkce, tehdy ještě jako předsedkyně MNV, dne 1. dubna 1990. V budově národního výboru, dnes radnice, se před mým nástupem do funkce topilo v kotli ve sklepě lehkým topným olejem. Nádrže netěsnily, LTO se čepoval přes sklepní okénko, a to mnohdy tak, že se nádrž naplnila a olej přetekl. Samozřejmě bez dozoru. Převzala jsem nejenom funkci, ale i ekologickou havárii. Ve sklepech se musela rozbít chatrná podlaha, odtěžit podloží, vše vyvážet ven a propírat. Ropné látky se zachycovaly na Vapexu, likvidace Vapexu probíhala

v určeném zařízení. Super vstup do řízení obce! Pro mne to znamenalo sehnat několikery kamna na tuhá paliva, vybavit jimi nejenom kanceláře, ale i byty a poštu (všechno na radnici máme dodnes), ráno si vždycky před budovou na dřevěném špalku naštipat dříví na topení v kanceláři, pak roztopit kamna a celý den přikládat. Mimo další práce, samozřejmě. Sanace sklepních prostor a výstavba nové kotelny trvala dva roky. Pokud se domníváte, že byl někdo za tuto ekologickou havárii potrestán, pak se mýlíte. Bývalý předseda MNV se na mně a paní účetní přišel podívat.

„Tak jak se máte děvčata?“ Řekla jsem mu, že ne moc dobře, protože téměř všechny finance obce musíme investovat do likvidace havárie a že by měl být za tenhle šlendrián potrestán. A víte, jaká byla reakce?

„Nikdo mě přece při čerpání oleje za ruku nechytil, nemůže mě tedy nikdo potrestat. A jinak to máte dobrý, děvčata, to nemusíte nic dělat!“ Ještě, že tahle doba už je za námi. Tož tak.

Jak jsem zdaňovala houby

V místní části Krásné jsme stavěli vodovod. Z prameniště jsem jezdila na kole do Seker a občas jsem se zastavila na kus řeči u venkovního bufetu, kde seděli lidé z Krásného a probírali všechno možné. Jednoho dne přijel k osvěžovně pan Holas, náš dlouholetý řidič autobusu, se svým autem. Byl to tuším žigulík světlemodré barvy. Za zadním sklem měl vystaveny krásné, toho roku první houby. Červenohlavé křemenáče, bílé hříbky, taky nějaký kovář tam byl, nádhera pro oči. Paní, která provozovala onen bufet, mě zavolala, abych si tu nádheru prohlédla. Pan Holas byl ležérně opřený o své auto a byl na svůj houbařský úlovek náležitě hrdý. Asi čekal obdivnou reakci z mé strany. A mně nenapadlo nic jiného, než se zeptat:

„A máte je zdaněný?“ Pan Holas tohle nečekal. „Ne“. Já zase: „Jak to, že ne?“

Pan Holas: „Já nevím...“ „Vy nečtete vyhlášky pane Holas?“ „No já jsem je nečetl.“

„A proč my je vydáváme, když to lidi nečtou? No, pane Holas, tak pojedeme na úřad, houby zvážíme a dáme to do pořádku. Pan Holas byl tak vyděšený, že si nevšiml, jak v bufetu už všichni dusí smích a já už jsem se taky musela držet. „Pane Holasi“, povídám, „to mi vážně věříte, že ve Třech Sekerách zdaňujeme houby? To mi věříte takovou hloupost?“ Pan Holas se uklidnil a povídá: „Já jsem vám fakt věřil, vy jste byla tak přesvědčivá, že bych ty daně zaplatil.“ Tak to vidíte, jak to u nás chodí. Po téhle příhodě jsem dlouho uvažovala, že bych u vjezdu do lesa postavila takový ten 3x3 stan, stůl, váhu a fakt bych zkusila „danit houby“ a natáčet to na skrytou kameru. Samozřejmě bych to lidem pak řekla. Ale možná, že bych se dočkala i nějaké drsné reakce. A dnes už to vůbec nepřichází do úvahy. Máme přece to džídypjár.

Dagmar Strnadová, starostka obce Tři sekery

Tři Sekery

Obec Tři Sekery se nachází v okrese Cheb, kraj Karlovarský. Žije zde 984 obyvatel.

Primátor známý neznámý

Petr Nedvědický

Narodil jsem se v roce 1955, od dětství žiji a pracuji v Ústí nad Labem a v severních Čechách. Studoval jsem na ústeckém gymnáziu, vzdělání jsem si doplnil nástavbovým studiem oboru radiologický laborant, ale získal jsem i výuční list v oboru prodavač smíšeného zboží. Studoval jsem na Vysoké škole ekonomické, Univerzitě J. A. Komenského a na Karlově univerzitě. Pracoval jsem v různých profesích, například jako sanitář a radiologický laborant, prodavač

nebo ředitel obchodního domu. Po listopadu 1989 jsem se uplatnil v několika firmách jako manažer. Jsem ženatý a mám tři nyní již dospělé děti.

Po zvolení do funkce primátora mi přálo hodně úspěchů mnoho lidí. Měl jsem hodně jednání, seznámil jsem se s lidmi, které jsem dosud neznal. Když už mě na ulici začali poznávat a zdravít i neznámí chodci, začal jsem mít dojem, že i v malém stotisícovém Ústí občané svého primátora znají.

Jaký to byl omyl, jsem zjistil, až když jsme poslední den roku šli přát a poděkovat pracovníkům magistrátu, kteří museli být ve službě i na silvestra. Máme nejméně čtyři přepážková pracoviště. Tři jsou v jiných částech areálu magistrátu. Hned na tom prvním nás pracovnice překvapila otázkou: „Co chcete? Co jste zač?“ Lépe jsme nepochodili ani na dalších dvou pracovištích, na jednom nás nechtěli pustit dovnitř, na druhém se nás pokusili rovnou vyhodit.

Náladu nám spravilo až setkání na podatelně, kde nás přivítali s úsměvem. Ono to ale dobře dopadlo všude. Nakonec jsme se nedorozumění zasmáli a od řadových pracovníků jsem se dozvěděl věci, které mi vedoucí odborů ani tajemník neřekli. Setkávám se s úředníky dál a jejich informace mi už několikrát pomohly při orientaci v dění na úřadě i v jednáních o tom, jak dělat některé věci jinak, pokud možno lépe.

*Petr Nedvědický
primátor statutárního města Ústí nad Labem*

Ústí nad Labem

Ústí nad Labem je statutární město na severu Čech, centrum Ústeckého kraje. Leží na soutoku řek Labe a Bíliny mezi Českým středohořím a Krušnými horami. Žije zde přibližně 92 tisíc obyvatel.

Nauč se sama, když ses do toho nacpala

Kateřina Honajzrová

Vystudovala jsem Ekonomickou fakultu Vysoké školy báňské – Technické univerzity. Pracovala jsem jako projektový manažer, vedoucí Centra projektové podpory VŠB-TU Ostrava a ředitelka Centra podpory inovací VŠB-TU Ostrava. Jsem vdaná, mám dvě dcery. Mezi moje záliby patří jezdeckví, zahradničení a jízda na kole.

Starostkou jsem teprve krátce, od roku 2018. Předání funkce, tak asi jako téměř v každé obci, proběhlo velice rychle stylem „nauč se sama, když ses do toho nacpala“. Práce je hodně, snadné to není, ale je to obrovsky zajímavé, a co je nejvíc, jsou vidět výsledky vaší práce, které jsou prospěšné lidem.

Od konce roku 2019 jsme se těšili na společnou akci, kdy si s občany vysázíme smíšenou alej okolo cyklostezky. Občané měli možnost zakoupit si poukazy na stromy a v plánu bylo vysázet je společně za účasti odborníků, kteří lidem pomohou, poradí, aby stromy pěkně rostly. Prodali jsme poukazy na sto stromů, takový zájem jsme vůbec nečekali. Bohužel, co nikdo nechtěl, akci nám nabourala první jarní vlna covidu. Jenže stromky už byly zakoupeny, musely se zasadit nejpozději do konce března. Společné akce v té době byly zakázány.

Nezbylo nám než přesvědčit celý úřad, včetně místostarosty, matrikářky, úředníků ze stavebního úřadu a dalších kolegů, aby nám pomohli, ať jsme schopni alej vysázet. Bylo to fyzicky náročné, ale akce se podařila a cyklostezku lemuje krásná alej stromů, která působí jako zádrž vody v krajině, budoucí stínění při procházkách lidem a také zvířatům a ptákům. A ti, kteří přispěli na nákup stromů, dostali později alespoň certifikát ke „svému“ stromu.

Jak to bývá, nejúsměvnější bývají příhody se zvířaty, k smíchu bývají ale až po vyřešení. U nás v obci máme u školy rybník, na kterém žijí divoké kachny. Jednoho dne mi zavolala paní učitelka ze školy a prosila o pomoc. Jedna ze žákyň u rybníka našla zraněnou kachnu, měla v zobáku

zapíchnutý háček. Již měly domluveno, že kachnu přebere záchranná stanice, ale bylo nutné ji tam dopravit. Jelikož paní učitelka nedisponovala služebním vozem, žádala mne o přepravu kachny. S kolegyní jsme tedy nelenily, a jely kachnu vyzvednout. Při příjezdu k rybníku zrovna odjížděla od školy sanita rychlé záchranné pomoci. Při dotazu, co se stalo, paní učitelka informovala, že jiná třída s menšími dětmi šla zrovna při záchraně kachny kolem a jedna z menších holčiček při pohledu na zakrvácenou kachnu omdlela a hlavou narazila na beton. Proto jí zavolali záchranku. Nakonec vše dobře dopadlo, kachnu jsme předali záchranné stanici a holčičku po ošetření pustili domů.

Z těch méně veselých záležitostí, které řeším, bych zmínila péči o několik seniorů v obci, kteří zůstali úplně sami. Partneri nebo děti jim zemřeli nebo se s nimi nestýkají. Jsou to lidé prozatím soběstační, do domovů seniorů je přijmout nechtějí nebo na druhou stranu do domova nechtějí senioři. Přece jen žijí v obci a ve svých domech celý život a překorenit se není pro ně jednoduché. Pomáháme jim vyřizovat některé úřední záležitosti, zajistit někoho na posekání trávy, v zimě odhrueme sních a snažíme se je tak trochu hlídat. Občas za nimi zajdeme je pozdravit, poptat se, jestli něco nepotřebují. Nesmírně s těmito lidmi soucítím, protože ačkoli jsou samostatní, je jim často smutno, cítí se osaměle a pronásledují je depresivní myšlenky. Moc bych si přála, aby svůj život mohli dožít dle svých představ a důstojně, ale není v mé moci jim to zařídit.

Kateřina Honajzrová, starostka obce Velká Polom

Velká Polom

Obec Velká Polom se nachází v okrese Ostrava-město v Moravskoslezském kraji. Žije zde přibližně 2100 obyvatel. Do 1. ledna 2007 byla součástí okresu Opava.

Jak jsme málem o střelnici přišli

Vladimír Buchta

Narodil jsem se v roce 1957 ve Svitavách. Po základní škole jsem se hlásil na stavební průmyslovku, ale nebyl jsem přijat. Takže jsem nastoupil na učňovský obor zedník v Moravské Třebové a po roce jsem se na Střední průmyslovou školu stavební v Hradci Králové dostal. Po maturitě jsem pracoval jako technik ve stavební firmě ve Svitavách, v Zemědělském družstvu Vendolí a od roku 1992 v soukromých stavebních firmách ve Svitavách, Moravské Třebové

a Brně. Od roku 2002 jsem starostou rodné obce Vendolí. Jsem ženatý, mám dceru a syna a zatím jednu vnučku. Mými koníčky jsou zahradničení, včelaření a ze sportu fotbal (hrál jsem aktivně 14 let za TJ Sokol Vendolí), hokej, tenis a turistika. Na práci s lidmi jsem byl zvyklý, a tak mě práce na radnici baví dodnes.

V obci Vendolí je mimo jiných velice činný spolek – Zájmový klub střeleckého sportu. Oficiální název je Zájmový klub střeleckého sportu Vendolí, základní organizace Asociace víceúčelových základních organizací technických sportů a činností České republiky (dále jen ZKSS ZO AVZO). Je nástupcem bývalého Svazarmu.

Již v roce 1958 byla založena základní organizace, ale postupem času její činnost zanikla. Znovu obnovena byla v roce 1970. Členská základna se rozšiřovala, a proto bylo rozhodnuto vybudovat stálou střelnici v bývalém lomu kamene nad obcí. V roce 1976 byla pořízena karoserie vyřazeného autobusu Š 706, která se stala první klubovnou a skladem stavebního materiálu pro budoucí zdě-

nou klubovnu střelnice. V roce 1987 byla klubovna rozšířena do stávající podoby. Postupně se upravovala palebná stanoviště. Tak jako v každém dobrovolném spolku se členská základna měnila. Jednou bylo členů mnoho, jindy málo. Ale od roku 1976 je stále činnou.

Od roku 2010 se začal počet členů organizace po letech zase snižovat a spolu s touto organizací začal střelnici využívat i další spolek Sdružení branně technických sportů (SBTS). SBTS vedl bývalý voják ve výslužbě, který učí na jedné ze základních škol v nedalekých Svitavách. Obec byla spokojena, že se znovu navýšil počet aktivních členů, zejména dětí a mládeže. Z původní organizace (AVZO) zůstali jen čtyři členové, tak se dohodli, že přejdou také do nového sdružení a přestali platit členské příspěvky do ústředí AVZO.

A nastal problém.

V průběhu roku 2013 nám sdělila zaměstnankyně katastrálního úřadu, která pochází z naší obce, že je podána na katastru žádost o převedení střelnice do vlastnictví AVZO ČR (ústředí

se sídlem v Kutné Hoře). Nikdo z členů základní organizace neměl o tomto převodu žádnou informaci a ani to zřejmě nebylo záměrem ústředí s tím někoho seznámit. Protože jsem byl sám aktivním členem organizace (tehdy ještě Svazarmu) od roku 1973 do roku 1981 a podílel jsem se aktivně na budování klubovny, ihned jsme s vedením organizace začali pátrat po důvodech převodu a „odkud vítr vane“. AVZO ČR v minulosti soustavně po několikalet let měnilo osnovy organizace, takže ve finále je to tak, že majetek základních organizací případně „ústředí“, pokud neplatí členové členské příspěvky nebo za ně nezaplatí základní organizace členské příspěvky do „ústředí“. Drtivá většina základních organizací o této změně osnov vůbec neměla tušení. Hlavně tam, kde byly organizace v útlumu své činnosti.

Mě osobně to namíchlo, protože nikdy nikdo z „ústředí“ z Kutné Hory nám s výstavbou zázemí střelnice nepomohl, natož aby se tam byl třeba jen podívat. A najednou jim to mělo spadnout do klína? Spolu se členem výboru Základní organizace jsme se vydali na jednání do Kutné Hory, abychom zjistili, co se vlastně děje. Tam nám „pánové“ (všem, kteří s námi jednali, bylo 70 a více let, tedy zřejmě staré struktury) vysvětlili, jak je to s likvidací majetku základních organizací, když nevykazují činnost.

Vůbec je nezájímalo, jakým způsobem majetek základní organizace nabyta, jaké úsilí do jejího vzniku členové vložili. Nakonec jsem navrhl, že obec majetek základní organizace odkoupí, aby zůstal v obci, a pak jej následně základní organizaci pronajme, aby mohla svoji činnost dále bez problémů vykonávat.

„Pánové“ s tím měli problém a sdělili nám, že se musí poradit s jejich právním zástupcem. Volali jejich právnímu zástupci JUDr. XY. Ten jim sdělil, že se s námi chce sejít osobně. Protože má svou kancelář v jednom okresním městě na Moravě, dohodli jsme se, že se sejdeme ke společnému jednání v Brně, kam jsme to měly obě strany nejbližše. I když velice nerad, nakonec souhlasil s převodem majetku na obec. Museli jsme prokázat a zavázat se, že bude využíván pouze pro potřeby ZO AVZO Vendolí. Takže jsme v lednu 2014 uzavřeli nájemní smlouvu se Střeleckým klubem ZO AVZO Vendolí, která je platná dodnes. Nakonec jsme zjistili, že manželka pana právního zástupce má realitní kancelář, kde už byla střelnice v nabídce za vyvolávací cenu 30 000 korun.

Přítom hodnota majetku byla před převodem na obec vyčíslena na 270 000 korun. Dodnes děkujeme naší občanice za to, že nám dala včas avízo, jinak už by byla střelnice ve vlastnictví nějakého zbohatlíka a jezdil by do obce střílet se svými přáteli či obchodními partnery. Nebo by si to přebudoval na chalupu, kdo ví...

Vladimír Buchta, starosta obce Vendolí

Vendolí

Vendolí je obec v okrese Svitavy v Pardubickém kraji. Historicky obec náležela k Hřebečsku, tedy území od 2. poloviny 13. století až do roku 1945 obývaného převážně Němci. Žije zde 963 obyvatel.

Starosta funguje jako taková vrba pro všechny občany

Jiří Kohout

Je mi 46 let, jsem vyučený a pracuji jako zámečnick. Jsem ženatý a mám dvě děti. Mezi moje zájmy patří zejména sport, a to fotbal, rybaření, entomologie, houbaření, příroda celkově a také rád vařím.

Nejsem žádný velký spisovatel a vypravěč, ale nápad napsat skutečné příběhy o starostech mě zaujal, a tak zkusím i já něčím malým přispět. Jak už to tak bývá, nevím kde začít, je-

likož těch situací a témat za mých skoro 12 let starostování bylo mnoho. Příběhy veselé i smutné, které k nám starostům patří a je jen na nás, jak je uchopíme.

Než jsem byl zvolen starostou, působil jsem na obci jako zastupitel a člen různých komisí. V obci Vinařice (Mladá Boleslav) jsem se narodil a doufám, že zde i umřu. Jako ročník 1975 jsem zažil řadu historických změn, které měly na můj život velký vliv. Ať už se jednalo o listopadovou sametovou revoluci, privatizaci či restituce. To vše se mě osobně nějakým způsobem dotklo a ovlivnilo. Kvůli navrácení baráčku původním majitelům jsem se musel odstěhovat až do jižních

Čech a na nějakou dobu ztratil s rodnou obcí kontakt. Nicméně touha vrátit se byla silná. Moje manželka pocházející z Dobrovice navštěvovala jako já stejnou třídu na základní škole a já se do ní již v útlém věku zamiloval.

Protože na lásku na dálku moc nevěřím, byla svatba a hned po svatbě stěhování do Dobrovice. Po narození našeho prvorozeného syna se nám povedlo koupit ve Vinařicích můj rodný byt a usadit se zde na trvalo.

Tam také přišla po nějaké době nabídka na účast v místním zastupitelstvu. Po třech letech končil ve funkci starosta a před zastupiteli vyvstala otázka, kdo ho nahradí. Volba padla na

moji ženu, také zastupitelku, která končila mateřskou. Manželka souhlasila, ale jen když nenajde jinou práci. Práce se našla a my opět hledali starostu.

Nakonec jsme se domluvili, že starostou bude zastupitel, který získá ve volbách nejvíce hlasů. Co čert nechtěl, dostal jsem skoro 90 % hlasů a stal se ve svých 33 letech neuvolněným starostou.

První měsíce byly nejhorší, hlavně skloubit zaměstnání s prací starosty. Jak jsem poznal později a poznávám to dodnes, tak nejhorší je nedostatek času. Člověk ho musí stále ukrájet ze svého osobního života, který tím hlavně ze začátku trochu trpěl.

Jako starosta se snažím každého vyslechnout a pomoci, jak jen to jde, pokud mám tu moc. Starosta funguje jako taková vrba pro všechny občany, jako soudce, který nesoudí, ale snaží se pomáhat. Mnohdy musí být i jako všemůž, který vše zařídí a opraví.

Blíží se další volby a já už dnes vím, že budu opět na kandidátce a opět se budu ucházet o post starosty, naplánované práce tu mám stále dost. A příští rok s mou manželkou slavíme 25 let manželství, tak budou třeba oslavy dvě.

Nejzajímavější příběh za mé éry starosty

Když jsem se stal starostou obce, ani ve snu by mě nenapadlo, že se ze mě stane „filmová hvězda“ a že budu hrát ve filmu.

Jen pár dříve narozených občanů si pamatuje, že naše obec jako první v roce 1956 uzavřela Družbu s čínským zemědělským družstvem, takzvanou DRUŽBU ČESKO-ČÍNSKÉHO PŘÁTELSTVÍ.

Po revoluci si šel každý svou cestou a na družbu se zapomnělo, žila jen ve vzpomínkách zdejších lidí. V roce 2013 se v obci nenadále objevil režisér Saša Dlouhý, který chtěl do filmu o této družbě natočit pár místních záběrů.

Po dohodě s občany jsem souhlasil a začalo se točit. Jednou za mnou pan režisér přišel, že má pro mě nabídku a jestli bych prý s ním neletěl do Číny do provincie Che-pej a nenatočil i tam pár filmových záběrů.

Tušíte správně, taková nabídka se neodmítá, a tak já a kronikář obce jsme se ocitli na letišti Václava Havla a čekali na odlet do Helsinek a poté do Pekingu.

Až na letišti na mě padla taková malá úzkost, letěl jsem poprvé v životě, a ještě takhle daleko. To, co se dělo po cestě letadlem, na letištích i v samotném Pekingu, by samo o sobě vydalo na jednu knihu. Taková spousta nezapomenutelných zážitků jako třeba výlet do zakázaného města, návštěva čínských Benátek, českého pavilonu z Expa 2010 nebo návštěva českého pivovaru. Do toho různé politické návštěvy a schůzky s představiteli zdejší komunální politiky, při kterých se mnoho jedlo, a to opravdu všechno možné i nemožné, a také se zpívalo. Jedna slavná píseň v mém podání zazní i ve filmu, tak doufám, že v čínských hitparádách jsem stále hodně vysoko. Film se jmenoval Je nám spolu dobře.

Tak i toto někdy přináší úděl starosty.

Jiří Kohout, starosta obce Vinařice

Vinařice

Obec Vinařice se nachází v okrese Mladá Boleslav, kraj Středočeský. Rozkládá se 6 km jihovýchodně od Mladé Boleslavi. Těsně přiléhá k městu Dobruvice. Žije zde 328 obyvatel.

Starosta

Vojtěch Poláček

Vystudoval jsem ČVUT FEL, původní profesí jsem programátor a pracoval jsem ve výzkumném ústavě. Jsem rozvedený, mám tři děti a osm vnoučat. Rád jezdím na kole, lyžuji nebo hraji tenis. Hodně času mi také zabere starost o moje zvířectvo a zahradu. Mám pejska, kočku, králíky a včely.

Po rozpadu zastupitelstva v obci bylo nutno uspořádat nové volby. Tak jsme se s pár lidmi domluvili a postavili kandidátku založenou ne na konfrontaci, ale na spolupráci. Vytvořili jsme volební program s body, které občany opravdu trápí.

Na základě voleb jsem se stal novým starostou. Úřad jsem převzal bez předpokladu poskytnutí další pomoci. Nejprve jsem se radil u nadřízeného orgánu a na základě jeho doporučení jsem studoval metodické materiály Odboru veřejné správy, dozoru a kontroly ze stránek Ministerstva vnitra.

Začal jsem studovat materiály a smlouvy obce, ptal jsem se známých starostů na jejich zkušenosti a zval jsem si činné obyvatele obce.

Trochu potíží je nejednoznačnost. V podstatě je dobrá vůle, jak co se má dělat, ale někdy je problém zjistit, co je správně. A obávám se, že asi většina obcí nedělá vše úplně správně.

Upravuji webové stránky pro obec ve Středočeském kraji a nyní jsem začal upravovat i webové stránky naší obce v Ústeckém kraji. Všiml jsem si, že je neskutečný rozdíl v postoji nadřízených orgánů jednotlivých krajů, co je vhodné na webové stránky dávat.

Zatím se mi práce starosty líbí, rád komunikuji s lidmi.

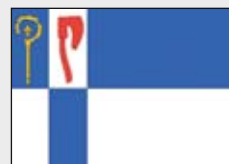

Vojtěch Poláček
starosta obce Vražkov

Vražkov

Obec Vražkov se nachází v okrese Litoměřice v Ústeckém kraji, necelých šest km jižně od Roudnice nad Labem, při jihozápadním úpatí hory Říp. Žije v ní 401 obyvatel.

Udržuji ve Zvoli čas

Mirek Stoklasa

Od základní školy mám rád přírodu a pobyt na vodě. Takže déle než 40 let. Ať je to kánoe, kajak a v posledních letech třeba svezení pod plachtami na moři. V noci pod hvězdnou oblohou cítíte tu svou nepatrnost.

Ve vedení obce jsem od roku 2006, první čtyři roky jako místostarosta, od roku 2010 pak starostuji. Naším motivem k zapojení se do komunální politiky bylo zastavit nekontrolované zastavování okolí obce. Podařilo se nám to. Práce, kterou odvádíme, slouží především pro zde již bydlící občany. Doháníme chybějící infrastrukturu, na kterou se v devadesátých letech při masivní zástavbě tak trochu zapomnělo.

Máme v obci moc krásný kostel sv. Markéty. Patří zbraslavské farnosti, ale něco je tam také obce, a to věžní hodiny. Krásná práce hodinářství L. Hains z roku 1894. V roce 2012, tedy více než po sto letech, došly. S pomocí pana restaurátora Jiřího Česky prošel hodinový stroj, ciferníky a cimbály rekonstrukcí. Práce to byla náročná, ale výsledek je skvostný.

Od té doby, a to skoro každý den, vystoupám 53 schodů na půdu kostela a hodiny natáhnu. S úsměvem si říkám, že udržuji ve Zvoli čas.

Mirek Stoklasa, starosta obce Zvole

Zvole

Obec Zvole se nachází v okrese Praha-západ, kraj Středočeský, asi sedmáct kilometrů jižně od centra Prahy. Žije zde přibližně 1 900 obyvatel.

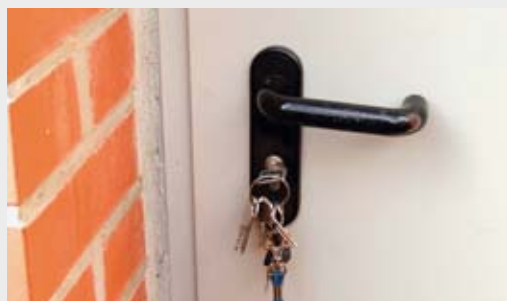
„PERLIČKY“ z dozorové činnosti Ministerstva vnitra

Redakce naší knížky požádala také dnes již bývalou dlouholetou ředitelku Odboru veřejné správy, dozoru a kontroly Ministerstva vnitra Marii Kostruhovou o pár postřehů a vzpomínek na práci s místními samosprávami. Většina starostů, starostek, primátorů či primátorek paní Kostruhovou zná ze svého starostování. Vždy se na ni mohli obrátit s jakýmkoliv dotazem, prosbou či žádostí.

1. Trvale nový obecní úřad

Ministerstvo vnitra v návaznosti na nepodařené kandidátní listiny zajišťovalo správu jedné obce v Jihočeském kraji. Při převzetí obce od dosavadní dlouholeté starostky bylo zjištěno, že obecní úřad sídlí v bývalé sběrně mléka umístěné na návsi obce. Velikost obecního úřadu, kde pracovala účetní obce a konala se zasedání zastupitelstva, byla 2,5 krát 3,5 metru. Nicméně následně bylo správcem obce zjištěno, že obec vlastní ještě další budovu, kde byla před více než 10 lety provedena rekonstrukce a nachází se zde velká zasedací místnost a několik prostorných kanceláří. Bývalá starostka byla proto dotázána, proč tato budova není využívána pro potřeby obce. Odpověď byla překvapivá. Starostka uvedla, že nový obecní úřad není využíván proto, aby nedošlo k jeho opotřebování a zůstal nadále nový a krásný.

2. Starosta nestarosta

Ministerstvo vnitra v rámci své kontrolní činnosti provádělo kontrolu výkonu samostatné působnosti v obci P. Při kontrole, která se konala v posledním roce funkčního období zastupitelstva, bylo zjištěno, že „starosta“, který zde vykonával funkci již více než tři roky, nebyl do své funkce řádně zvolen. Ačkoliv na ustavujícím zasedání zastupitelstva volba starosty proběhla, žádný z navržených kandidátů nezískal nadpoloviční počet hlasů potřebný ke zvolení. Zastupitelstvo však zřejmě z neznalosti označilo za vítěze volby, a tím za starostu kandidáta s nejvyšším

počtem obdržených hlasů. Ten však získal jen tři hlasy ze sedmi. Nicméně nově zvolený „starosta“ se funkce ujal a vykonával ji téměř celé volební období. Paradoxem bylo, že on sám se při volbě starosty zdržel hlasování, pokud by volil sám sebe, byl by opravdu starostou.

3. Není náhradník jako náhradník

Další perličkou z kontrolní činnosti Ministerstva vnitra bylo zjištění, jakým způsobem v jedné obci přistoupili k doplňování zastupitelstva. Obec po rezignaci jednoho z členů zastupitelstva doplnila na uprázdněný mandát náhradníka z jiné kandidátní listiny, než byl původní odstoupivší zastupitel. Důvodem byla dle obce skutečnost, že na kandidátní listině původního zastupitele již žádní náhradníci nebyli. Takový postup však zákon neumožňuje. Tato „náhradnice“ pak následně několik let vykonávala funkci zastupitelky a hlasovala o jednotlivých usneseních obce. Obec však měla štěstí, že na většině svých usnesení se shodlo zastupitelstvo jednomyslně, a skutečnost, že pro ně hlasovala osoba bez mandátu, tak nemělo vliv na jejich platnost.

4. Kočka není pes

Ministerstvo vnitra se při posuzování zákonnosti obecně závazných vyhlášek někdy setkává se snahou obcí zavést si nějaký místní poplatek, s nímž zákon o místních poplatcích nepočítá. V minulosti si tak obce zavedly například poplatek za zapůjčení bagru či míchačky nebo za pronájem sálu v místní hospodě. Nicméně díky metodické pomoci ze strany ministerstva se tyto případy v posledních letech již nevyskytují. Přesto před několika lety se jedna z obcí rozhodla vybírat poplatek ze psů poněkud zvláštním způsobem. Ačkoliv obec při tvorbě vyhlášky využila ministerský vzor, stačilo jí k tomu, aby tento poplatek rozšířila i na jiná zvířata do vyhlášky doplnit pouze jeden odstavec. Tento odstavec pak stanovil: Pro potřeby této obecně závazné vyhlášky se za psa považuje též kočka, fretka, ocelot...

5. Neznalost vyhlášky neomlouvá

Různé problémy řeší obce také v oblasti veřejného pořádku a udržování čistoty. Obecně platí co obec, to jiný problém. Svérázným způsobem se rozhodlo jedno malé město řešit problém s hejny holubů znečišťujících místní náměstí. Město vyřešilo problém jednoduše, prostě zakázalo obecní vyhláškou na náměstí holubům usedat a znečišťovat jej. Nové vedení města po několika letech, kdy našlo vyhlášku mezi platnými, ji zrušilo. Poznatky o tom, zda byla vyhláška dodržována a jaké sankce byly případně za nedodržování uloženy, se nedochovaly.

6. Z hospody až za svítání

Zajímavým způsobem se proti negativním dopadům popíjení alkoholu rozhodlo bojovat jedno město. Ve svém návrhu vyhlášky se chystalo na náměstí mezi 22. a 6. hodinou zakázat nejen konzumaci alkoholu, ale i pohyb podnapilých osob. Zákaz pohybu podnapilých osob na náměstí se ministerstvu podařilo městu rozmluvit. Hrozilo totiž, že někteří občané by-

dlící na náměstí by museli se svým návratem domů počkat až na 6. hodinu ranní. Obdobný problém by zřejmě měli i zákazníci pěti hospod a barů, které se na náměstí nacházely.

Avšak i zákaz konzumace alkoholu na veřejných prostranstvích může mít svá úskalí. Jedno z velkých měst při stanovování tohoto zákazu v prostorách před radnicí poněkud pozapomnělo, že si zde pan primátor jako oddávající připíjí s novomanželi. Po oznámení spáchání přestupku ze strany pana primátora obdrženo od jednoho všímavého občana pak město přistoupilo k úpravě vyhlášky.

7. Nařízení jako řešení téměř všeho

Velmi svérázným způsobem se rozhodl starosta jedné severočeské obce řešit problém s čistotou toalet na obecním úřadě. Stanovil povinnost využívat toaletu výhradně vsedě. Na to by měl nepochybně právo, nicméně k tomu využil formu nařízení obce, tj. právního předpisu, který je oprávněna vydat rada v přenesené působnosti na základě výslovného zmocnění v zákoně. Předmětné nařízení tak bylo zcela nicotné, neboť ho nevydal oprávněný orgán obce, netýkalo se přenesené působnosti a samozřejmě k němu ani neexistovalo výslovné zmocnění v zákoně. Přestože se starosta obce po určité době zdráhal nařízení zrušit, nakonec tak na základě doporučení ministerstva učinil. Nicméně jak pan starosta konstatoval, bylo vydání nařízení dle jeho názoru zcela nezbytné.

Douška závěrem

Na konec našich starostenských humoresek a jiných příběhů si dovoluji citovat část e-mailu od Jany Bednářové, starostky obce Borek. Myslím, že mluví za vše.

„Ani nevíte, jak jsem se u čtení pobavila. A to myslím v dobrém. Jak moc jsem se v těch vašich otázkách nacházela. Je vidět, že máte práci starostů v oku. Nevím, jestli bych si troufla nějaký krátký článek napsat, ale reagovat jsem prostě musela. Nejsem ve funkci dlouho, „jedu“ 7. rok, ale někdy to opravdu je na napsání knihy, k čemuž bych se já nikdy neodvážila. Ale je dobře, že něco takového vzniká. Já sama jsem neuvolněná starostka, takže někdy to je z práce na úřad a z úřadu do práce, staví se u nás D35, tak opravdu „veselo“ je, a to po všech stránkách.“

Svaz měst a obcí ČR děkuje všem autorům, kteří do knížky přispěli svým příběhem či postřehy ze starostenského života. Redakce publikace jim přeje hodně zdraví a síly do další práce a samé milé, vstřícné a chápající občany.

za redakci Alexandra Kocková

O Svazu měst a obcí České republiky:

Svaz měst a obcí České republiky je celostátní, dobrovolnou, nepolitickou a nevládní organizací. Členy Svazu jsou obce a města. Svaz měst a obcí ČR je partnerem pro vládní i parlamentní politickou reprezentaci. Podílí se na přípravě a tvorbě návrhů legislativních i nelegislativních opatření v oblastech týkajících se kompetencí obcí, a to jak na národní, tak evropské úrovni. Činnost Svazu je založena především na aktivitě starostů, primátorů a členů zastupitelstev obcí a měst, kteří se nad rámec svých povinností věnují i obecným problémům samosprávy. Svaz sdružuje více než 2770 měst a obcí a svými členy tak čítá více než 8 milionů obyvatel České republiky. Více na www.smocr.cz a na facebooku.

Starostenské humoresky
a jiné příběhy
aneb
Jak se u nás žije starostům

Kolektiv autorů

Vydal: Svaz měst a obcí ČR

Editor: Alexandra Kocková

Redakční rada: Alexandra Kocková, Lenka Zgrajová, Michaela Mottlová,
Jan Slabý, Jiří Štástka, Vendula Kouňovská

Autor malby na obálce: Věra Kubík Kdolská

Tisk, grafická úprava a jazyková korektura:

Ing. Petr DANKO a kolektiv

IČ: 49431145, DIČ: 6911095114

I. vydání

ISBN 978-80-88375-11-1

ISBN 978-80-88375-12-8

Praha 2021

